

Những Mùa Hoa Mãi Nở

Contents

Những Mùa Hoa Mãi Nở	1
1. Chương 1: Hoa Bằng Lăng Màu Tím	2
2. Chương 2: Mòn Mỏi Hoa Mười Giờ	4
3. Chương 3: Giản Đơn Cảnh Cúc Đại	7
4. Chương 4: Hoa Ti Gôn - Sắc Hồng “hiếu Nữ”	10
5. Chương 5: Hoa Giấy Bên Mộ Bà	13
6. Chương 6: Hồi Ức Còn Vương Trên Những Cánh Bolivia Kantuta	16
7. Chương 7: Cánh Thứ Tư Của Cỏ Bốn Lá - Nhóc Huy!	19
8. Chương 8: Cánh Lục Bình Lững Lờ Bên Sông	22
9. Chương 9: Mặt Trời Vĩnh Viễn Không Phải Của Riêng Đóa Hương Dương	25
10. Chương 10: Hoa Hồng Cam - Sự Ích Kỷ Trong Tình Yêu	27
11. Chương 11: Bỏ Công Anh Trong Gió	30
12. Chương 12: Hoa Long Chông - Theo Đuối Mãi Một Tình Yêu Vô Vọng...	33
13. Chương 13: Ngàn Tiếng Chuông Ngân Vang	36
14. Chương 14: Thành	39
15. Chương 15: Chương 15:	41
16. Chương 16: Hoa Lưu Ly - Forget Me Not!	43
17. Chương 17: Hoa Oải Hương - Tình Bạn Mãi Ngát Hương.	45
18. Chương 18: Hoa Sao Băng - Sự Kiên Định Của Anh.	48
19. Chương 19: Hoa Sơn Trà, Nỗi Lòng Của Anh.	50
20. Chương 20: Hoa Phong Lan - Sự Sinh Trưởng Diệu Kỳ.	53
21. Chương 21: Mọi Thứ Đều Dễ Vỡ Như Hoa Thủy Tinh	56
22. Chương 22: Chương 22:	59
23. Chương 23: Hoa Hồng Này, Có Phải Ý Là Cậu Cũng Thích Mình Không?	61
24. Chương 24: Liễu Ở?	64
25. Chương 25: Đỗ Quyên, Dị Hay Quên?	67
26. Chương 26: Mai Vàng Ngày Tết	70
27. Chương 27: Chương 27:	73
28. Chương 28: Hoa Hải Đăng	75
29. Chương 29: Tiếng Lòng Hoa Lan Chuông	78
30. Chương 30: Chương 30:	81
31. Chương 31: Hoa Sa Lem, Trường Tồn, Vĩnh Cửu	83
32. Chương 32: Chương 32:	85
33. Chương 33: Có Những Mùa Hoa Không Bao Giờ Tàn...	88

Những Mùa Hoa Mãi Nở

Giới thiệu

Suốt những tháng năm trong cuộc đời, tôi đã mãi rong ruổi theo đuổi những truyền thuyết về tình yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-mua-hoa-mai-no>

1. Chương 1: Hoa Bằng Lăng Màu Tím

Giờ Anh Văn, tôi đang thần thờ nhìn ra cửa thì Phát huých huých vai tôi. “Ê, làm gì mà ngẩn ngơ suốt thế hả?”

Tôi cũng không thèm quan tâm chỉ thờ ơ nhìn cậu ấy một cái rồi tiếp tục vùi đầu vào đồng trắc nghiệm tiếng Anh và lơ đãng liếc nhìn ra phía sân thể dục. Nơi Thành đang cố sức chạy hết cự li năm vòng sân ngoài kia. Anh được chúng tôi xem như thần tượng, là niềm ao ước của biết bao nữ sinh trong trường này.

Anh là con cưng của trường, các cuộc thi đấu thể dục thể thao luôn giành được giải, thành tích học tập tuy không phải là nhất khối nhưng anh là thiên tài toán, tuy không đẹp trai như những cậu hotboy trong trường nhưng anh là người luôn có sức hút đối với lũ con gái chúng tôi.

Từ khi mới bước chân vào cấp ba, tôi đã bị bóng dáng cậu học sinh ấy cuốn lấy tâm trí.

Lần đầu tiên gặp anh, là một ngày mưa nhẹ, mùa mưa của những ngày đầu tiên đến lớp. Tôi đứng dưới tán cây bằng lăng đợi Phát, những hạt mưa mây phất phơ thổi nhẹ vào tóc vào mặt tôi. Tuy mưa nhỏ, nhưng cái lạnh cứ thấm dần vào da thịt, tôi đứng đó nhìn xuyên qua màn mưa và bắt gặp anh đang đi về phía mình. Từ giây phút đó trái tim tôi bị lỗi mất một nhịp. Cậu con trai ngày nào đó đi trong mưa nhìn tôi mỉm cười vẫn luôn hằng in sâu trong tâm trí, chưa bao giờ loại bỏ được.

Tôi biết mình thích anh, một loại thích mà cả tôi cũng không định nghĩa được mình thích anh vì điều gì. Nhưng tôi chỉ biết cảm lạnh, vì bạn gái chính thức của anh chính là Lệ Mai, lớp trưởng lớp chúng tôi.

Tôi cũng biết tình cảm hai người ấy rất tốt, nên chỉ có thể đứng nhìn từ xa, lẳng lặng yêu thương anh và chôn vùi tình cảm ấy tận sâu trong lòng.

Lệ Mai xinh đẹp và hiểu chuyện, giỏi giang chứ không ngu ngốc như tôi. Tôi tự thấy mình là cô bé hơi đáng yêu một tí, nhưng không xinh đẹp được như Mai, cũng không học giỏi như cô ấy.

Vậy đó, tôi chẳng có gì thì làm sao mà so sánh được với Lệ Mai?

Mỗi lần kiểm tra đều là Phát - cậu bạn gần nhà, học giỏi nhất lớp cho tôi chép bài mới qua được ải của giáo viên.

Cũng không thể trách tôi được, chỉ là tôi không thích học các môn tự nhiên nên thành ra chẳng bao giờ giỏi nổi. Mỗi lần có công thức, hay các thí nghiệm gì gì đó, tôi đều lặng lẽ rơi lệ. Một chữ bẻ đôi tôi cũng học không vô.

Không biết ngày xưa ai đưa ra câu ba làm thầy con đót sách thật đúng với tôi. Ba mẹ tôi giỏi toán bao nhiêu, thì tôi càng đót bấy nhiêu. Trái lại, em trai tôi học rất giỏi, nếu không phải tôi có gương mặt hao hao giống ba và dáng người nhỏ nhắn giống mẹ tôi cũng thực sự nghi ngờ mình có phải được ba mẹ sinh ra hay không.

Tiếng trống trường vang lên, tôi hoàn hồn trở lại. Rồi còn không cam lòng mà lẩm nhẩm thêm một câu: “Con gái không nên học giỏi quá.”

“Cầm cặp đi, tôi đi lấy xe.” Phát quảng cái cặp cho tôi rồi đi trước.

Lúc nào cũng vậy, bởi vì tôi không biết đi xe nên phải về cùng với Phát. Việc này đã sớm thành một thói quen thường nhật với tôi, nhưng những ngày đầu nhập học mọi người còn tưởng hai người chúng tôi yêu nhau nữa cơ đấy.

Báo hại giáo viên chủ nhiệm la chúng tôi một chập như vũ bão vì sợ chúng tôi chỉ lo yêu đương không lo học. Cô ấy là giáo viên Anh Văn, cô nói chuyện có hơi hung hăng một tí nhưng thật ra rất dễ mềm lòng. Cũng nhờ Phát hết lời giải thích, cô mới chấp nhận tin tưởng chúng tôi. Từ đó mọi lời xì xầm bớt lại, nhưng dường như trong lòng mỗi người ai cũng mặc định cho rằng chúng tôi là một đôi.

Tôi không e ngại, cũng không muốn giải thích, tôi thấy mình hơi ích kỷ, nhưng mà nếu người ta hiểu lầm như vậy tôi sẽ được nhìn Thành nhiều hơn. Sẽ không ai nghi ngờ tình cảm thầm kín tôi dành cho anh gần ba năm qua.

Tôi đeo ba lô lên vai, chiếc ba lô hình con sóc rất đáng yêu, đây là món quà hồi thi đậu lớp mười Phát tặng tôi, tuy nhìn nó có hơi trẻ con, nhưng tôi rất thích chiếc cặp màu tím này. Tôi đã để dành nó cho đến năm cuối cấp mới dùng. Có lẽ những thứ đối với bản thân mình quá hoàn hảo người ta sẽ không nỡ sử dụng nó. Nhưng người ta không biết được rằng, thời gian rồi sẽ làm hư hao tất cả. Tình cảm cũng là một trong số những thứ như vậy.

Tôi bê luôn cả chiếc cặp không tính là nhẹ của cậu ấy, chen chúc xuống cầu thang rồi đi thẳng ra cổng trường.

Tôi lại đứng dưới tán cây hoa bằng lăng tím đợi Phát, từng bông hoa mọc thành chùm cứ phát phơ trên đỉnh đầu. Hôm nay tôi mới phát hiện thì ra mùa hoa bằng lăng đã đến rồi. Tôi nâng từng cánh hoa lên, một mùa hè nữa lại gần đến.

Tôi luôn yêu thích màu tím, yêu thích loài hoa này, nó không rực rỡ như hoa phượng, hay sắc sảo như những đóa hoa hồng, nhưng tôi thích nó vì cái màu tím nhợt nhạt.

Tôi từng nghe kể truyền thuyết về những bông hoa này. Thuở xưa cô con gái út của Ngọc Hoàng đã xin vua cha ỉnh được làm chúa tể của loài bằng lăng tím này mọc khắp nhân gian. Từ đó nàng đem lòng yêu chàng thư sinh có trồng một gốc hoa bằng lăng trước cửa. Chàng trai ấy cũng hết lòng yêu vẻ đẹp yêu kiều của những bông hoa bằng lăng. Nàng xin cha được xuống trần gian, cùng chàng thư sinh ấy kết nối lương duyên, nhưng Ngọc Hoàng không cho phép.

Từ đó, vì nhớ thương, tương tư nên cánh hoa ngày càng nhạt phai dần, như nàng công chúa ngày ngày mòn mỏi vì yêu.

Đó là một đoạn tình yêu buồn, cũng là nguyên nhân màu tím ấy lại buồn thương đến vậy. Đối với tôi mỗi loài hoa sẽ có một câu chuyện riêng của nó. Tôi có thể cảm nhận được chúng đang thầm thì về tình yêu, về cuộc đời, về hết thảy mọi việc đang diễn ra trong cuộc sống này.

Tôi nâng nhẹ cánh hoa, từng chùm hoa đang rung rinh trên tay tôi. Tôi mỉm cười thật tươi, màu tím luôn thật đẹp. Và cũng chính nơi này, ngày đó tôi gặp anh. Tiếc là khi ấy mùa hoa bằng lăng chưa đến.

Phát lấy xe ra rồi giục tôi lên xe, ngày nào cũng vậy, mọi người đều ngưỡng mộ việc tôi và Phát cùng nhau đi về, nhưng không ai biết được rằng đằng sau cái vẻ ngoài đạo mạo, hay thành tích học tập xuất sắc, cậu ấy là một đứa cực kì trẻ con.

Cậu hay so đo với tôi nhiều thứ lắm, như nam sinh hay nói chuyện với tôi cậu cũng bấu môi nói rằng ngốc như tôi lũ đó mới chơi cùng, còn người ta vì ganh tị nên không thân thiết với cậu.

Ngay cả nữ sinh chơi thân với tôi cậu ấy cũng không hài lòng, nghĩ người nào cũng không thật lòng đối xử tốt với tôi.

Phát chạy qua khúc cua, rồi đột ngột dừng xe lại.

“Á... Cậu bị điên hả?” Tôi hoảng hồn hét lên với cậu ấy, đầu đập vào lưng cậu ấy đau điếng, suýt nữa thì gãy luôn cái sống mũi không được tính là cao của mình.

Phát cởi chiếc nón kết màu nâu ra nhét lên đầu tôi, tôi chỉ còn biết cười hì hì nhìn nọt cậu ấy. “Hôm qua mình giặt nón chưa khô.”

“Xùy, tưởng tôi không biết sáng cậu dậy trễ rồi quên đem theo nón à?”

Tôi chỉ biết le lưỡi, hôm qua thức khuya đọc nốt quyển Conan, sáng ra tôi dậy muộn. Gấp quá nên chẳng kịp nhớ lấy nón.

“Này, trận bóng của trường cậu có tham gia không?” Tôi chột chột lưng cậu ấy.

“Chưa suy nghĩ.” Phát trả lời cộc lốc.

“Cậu giỏi như vậy mà không chơi. Mình cũng muốn tham gia lắm, nhưng mà không được.” Miễn là người trong trường thì sẽ biết tôi yếu thể dục thể nào. Sức khỏe tôi cũng không được tốt. Dễ bị bệnh, một năm học tôi nghỉ không biết bao nhiêu lần. Lớp tôi rất “yêu thương” mà đặt cho tôi cái biệt danh búp bê sứ.

Nhưng mọi người dường như ai cũng ngần ngại tôi, có lẽ họ sợ tổn thương tôi? Lũ con trai lúc nào nói chuyện với tôi cũng e dè, mấy đứa con gái thì hơi xa cách tôi, lúc chúng nó đùa giỡn không bao giờ kéo tôi vào.

Có lẽ tôi bị “kỳ thị” chăng? Tôi đã buồn rầu về điều này suốt năm lớp mười, Phát nói với tôi, có cậu ấy chơi với tôi là được rồi. Thật ra tôi muốn nói với cậu ấy là tôi không yếu ớt như thế. Làm gì có ai suốt ngày ngồi yên chứ, tôi cũng muốn được chạy nhảy lung tung, tuy là có hơi mệt một tí.

Tôi biết cậu ấy lo lắng cho tôi, nhưng dường như ý chí bảo vệ của cậu ấy quá mạnh mẽ rồi. Trong đầu cậu ấy lúc nào đám người xung quanh tôi luôn là người xấu, có thể quăng tôi xuống lầu bất cứ lúc nào. Bởi vậy, cậu ấy luôn xem tôi là một đứa trẻ cần được bảo vệ. Mọi người thấy vậy nên cũng chẳng ai thèm chọc phá gì tôi, mà theo như tôi thấy ai cũng sợ cậu ấy thì phải?

“Cậu tham gia đi... Mình sẽ đi cổ vũ mà.” Tôi xuống giọng năn nỉ Phát. Chỉ cần cậu ấy tham gia, tôi có thể quang minh chính đại xem Thành thi đấu rồi.

“Đi mà...” Tôi túm lấy vạt áo Phát ghìch ghìch.

Tôi biết cậu ấy sẽ đồng ý, vì trước giờ tôi chưa bao giờ xài chiêu năn nỉ này thất bại cả.

Cậu ấy đưa tay ra phía sau gạt tay tôi ra khỏi áo mình, rồi đưa ra điều kiện. “Cậu làm bánh bông lan cho tôi, tôi sẽ tham gia.”

“Được, được.” Tôi gật đầu như bừa củi.

“Cậu viết giấy đi, tôi không tin đâu.”

“Tại sao mình chân thật như vậy mà cậu không tin mình chứ?” Lần nào cậu ấy cũng bắt tôi viết giấy cam kết này nọ, dù chuyện có bé tí teo. Tôi có thể xem như cậu ấy hâm mộ chữ viết của tôi hay không nhỉ?

“Tại vì cậu ngốc nghếch và hay quên.” Cậu ấy nói một câu làm tôi cứng họng. Tôi nào có như vậy đâu. Nhưng vì Thành, tôi chọn cách thỏa hiệp.

“Xùy... Viết thì viết.” Tôi quay mặt đi, nhưng trên môi sớm nở nụ cười lém lỉnh. Tôi sẽ được tận mắt nhìn thấy Thành thi đấu ở khoảng cách thật gần và cổ vũ cho anh ấy thi đấu thật tốt.

2. Chương 2: Mòn Mỗi Hoa Mười Giờ

Buổi tối, tôi đang loay hoay làm bài tập hóa, tuy thầy giáo bộ môn hóa rất dễ nhưng sắp thi học kì và tốt nghiệp rồi, tôi vẫn phải cố gắng. Tôi không được để người khác xem thường, nếu không tôi cũng sẽ tự xem thường mình mất!

“Chị hai ơi, anh Phát tìm chị nè!” Nhóc Huy đứng dưới cầu thang réo lên um sùm.

Tôi chỉ ước ao nói vọng ra: “Bảo cậu ấy tự lên đây đi!”

Huy là thằng em trai giỏi toán của tôi, là niềm tự hào nhất của cả gia đình. Kỳ thực tôi là một đứa ngốc nghếch và vô dụng, nhưng lúc nào tôi cũng cười híp mắt vì những người xung quanh mình. Tôi có một người ba hiền từ và một người mẹ xinh đẹp. Ba mẹ tôi đều là giáo viên dạy cấp một, ba tôi hiện giờ đã được lên làm hiệu trưởng rồi. Tuy nhà tôi không giàu có như những người làm ăn buôn bán, nhưng về vật chất tôi tự thấy mình không thiếu thốn thứ gì. Tôi còn có một người bạn rất “nuông chiều” mình, đó là Phát.

Dù hay đấu khẩu và chọc phá nhau, nhưng hễ tôi gặp chuyện Phát đều đứng ra xử lý. Tôi hay bướng bỉnh làm theo ý mình, cũng chỉ có Phát chịu nhượng bộ, hay ít nhất cậu ấy cũng sẽ tìm ra biện pháp tốt nhất cho tôi. Có lẽ cuộc đời tôi như vậy là đủ rồi. Dù tôi không thông minh, nhưng tôi biết tự lượng sức mình, sẽ không đòi hỏi gì nhiều ở cuộc đời này. Tôi cũng không thấy mất mát gì lớn khi quanh mình không có lấy một người bạn gái thân. Đã từng có, nhưng giờ thì không nữa rồi. Chuyện ngày đó như một giấc mơ, một cơn ác mộng mà cho đến giờ, không ai dám nhắc lại trước mặt tôi nữa.

“Cậu lại không làm được bài tập đấy à?” Phát nằm dài xuống giường tôi, cậu ấy không bao giờ ngại khi vào phòng một đứa con gái như tôi, lật tung tất cả đồ đạc tôi lên.

Tôi trợn mắt với cậu ấy, tôi có thể ngửi thấy mùi khinh thường tỏa ra nồng nặc từ người cậu ấy. Tôi lấy chân đạp cho cậu ấy một đá, “Liên quan gì đến cậu chứ?”

Nói rồi tôi cũng không sợ cậu ấy đánh trả mà quay lại lăm nhăm bấm máy tính. Phát đến đây đã thành thói quen rồi. Cậu ấy cũng tự coi đây như là phòng của mình, còn tôi hóa ra chỉ là là con Sen trong nhà.

Thấy tôi loay hoay với mớ bài tập, Phát ngồi dậy kéo kéo tóc tôi. Tôi dùng đầu bút chì đánh vào tay cậu ấy, nhưng cậu ấy đã kịp thời tránh đi.

“Cậu làm gì vậy? Fe có tác dụng với HNO₃ đặc nguội đầu chứ?”

“Oa, thế à... Làm mình mò hoài không ra.” Tôi mừng rỡ tiếp tục bài tập hóa của mình. Vừa lăm nhăm vừa hỏi cậu ấy, “à, cậu tìm mình có việc gì thế?”

“Không có việc thì không tìm cậu được à?” Phát lại nằm xuống giường, lôi quyển Hoa học trò trên ngăn tủ ra đọc. Tôi chỉ muốn hỏi là có chuyện gì quan trọng hay không thôi, chứ một tuần cậu ấy đến đây ba ngày đã là con số ít rồi.

Tôi thấy cậu ấy lâu quá không nói câu nào, lấy chai nước trái cây trên tủ định đưa cho cậu ấy thì thấy cậu ấy đang chăm chăm xem hình. Tôi làm xong được bốn bài tính bình thường rồi, bài có dấu sao căn bản là thầy không kiểm, nên tôi cũng cất tập rồi lại cùng xem hình với Phát.

“Đây là hình của tụi mình lúc năm tuổi nè, nhìn cậu lùn quá.” Tôi cười ha ha, chỉ vào tấm hình cậu con trai lùn cụt mặc bộ quần áo siêu nhân màu xanh lam, còn tôi lúc ấy mũm mĩm và rất trắng. Hai đứa bé nắm tay nhau đứng trước sân, ngập màu sắc những bông hoa mười giờ. Nghe mẹ nói lúc chưa xây lại nhà, cả sân đất đều trồng loài hoa này. Nhà xây lại, hàng rào hoa cũng được thay bằng hàng rào sắt, sân đất được thay thế bằng sân xi-măng nên nhà chỉ trồng được những loài hoa trong chậu.

“Cậu thích hoa mười giờ không?” Tôi mỉm cười, chỉ vào những bông hoa và hỏi cậu ấy.

“Tôi là con trai mà, sao lại đi thích hoa được.”

“Con trai và thích hoa là hai trường hoàn toàn khác nhau đấy nhé!” Tôi hươ hươ tấm hình và đang cố nhìn kỹ xem loại mười giờ ấy ngày xưa có mấy màu. “Cậu biết tại sao lại gọi là hoa mười giờ không?”

“Vì nó nở hoa vào lúc mười giờ chứ sao. Điều này thằng nhóc Huy cũng biết đấy!”

“Không phải, mười giờ là một lời giao ước. Cô gái mơ côi đã chờ đợi chàng trai mình yêu cuộc hẹn lúc mười giờ, nhưng chờ mãi mà không thấy chàng trai ấy đến. Cô chết đi và hóa thân thành những bông hoa, cứ mười giờ lại nở, tiếp tục chờ đợi...”

Tôi nghĩ cậu ấy đã sớm quen với việc tôi phát ngôn linh tinh về truyền thuyết hoa này nọ, nên cậu ấy chỉ tập trung lắng nghe chứ không phản bác gì.

Tôi biết là cậu ấy không tin vào những điều này đâu, nhưng tôi tin. Vì tôi biết rõ, yêu thương một người là bất chấp. Như cô gái đợi chàng trai cô yêu ròng rã suốt bao nhiêu ngày để rồi kiệt sức và chết đi. Để những bông hoa mười giờ, hiện thân cho cô gái ấy, đúng mười giờ lại nở hoa, lại tiếp tục kiếp sống chờ đợi một tình yêu đã hóa hư vô. Tôi tin tình yêu như thế vẫn mãi tồn tại trên đời này.

“Tại sao khi yêu nhau người ta có thể làm những việc ngốc nghếch đến thế nhỉ?” Phát hỏi.

Tôi cũng không biết trả lời cậu ấy thế nào, vì tôi chưa thực sự trải nghiệm những điều vi diệu như vậy.

Tuy thích Thành, nhưng tôi không mù quáng như thế. Mà đó cũng không hẳn là tình yêu, tôi biết anh ấy sẽ không bao giờ biết được tình cảm của tôi, cũng sẽ chẳng bao giờ đáp lại. Thứ tình cảm ẩn sâu trong lòng tôi chỉ là thâm mến. Giống như chỉ là bám víu vào thứ gì đó để không cảm thấy mình bị lạc lối trong mơ tình cảm hỗn độn.

“Mình không biết. Cậu luôn miệng bảo mình ngốc mà.” Thật ra với Phát tôi cũng không nói ra tình cảm của mình. Tôi sợ cậu ấy làm loạn lên, cậu ấy sẽ không để tôi chịu thiệt thòi như vậy, nhưng có làm quá lên thì cũng đâu được gì. Cậu ấy cũng đâu thể dùng sức mạnh của mình để làm tôi không phải chịu tổn thương về tình cảm. Cũng từng có thời gian tôi đặt tình cảm như vậy lên người Phát, nhưng mà... Tôi biết sẽ chẳng có kết quả gì đâu. Có một câu chuyện cũ tôi luôn sợ phải nói ra, và điều đó nhắc nhở tôi rằng, tôi và Phát là không-thể.

“Nè nè, mắc cỡ quá cậu không mặc quần áo kìa.” Tôi đang ngẫm nghĩ thì Phát cười phá lên, cậu ấy chỉ vào tấm hình lúc tôi ba tuổi không mặc đồ, ngồi trong cái thao thật bự như bồn tắm vậy. Cậu ấy cũng có ở đó.

“Cậu cũng vậy chứ bộ.”

“Mình có mặc quần.” Cậu ấy có mặc đồ là vì chỉ đứng ở ngoài, xem tôi tắm. Lúc nhỏ thật mất mặt mà...

“Ha ha...” Tôi cũng nhìn tấm hình, tuy hình chụp lúc tôi còn nhỏ, mà hình cũng không thấy rõ bằng máy ảnh kĩ thuật số hiện đại như bây giờ, nhưng tôi vẫn thấy mặt mình nóng ran lên vì ngại. Tôi cũng cố cười để che giấu sự ngại ngùng trong lòng. Không ngờ lúc nhỏ cậu ấy hay xem tôi tắm. Mà tôi nhỏ quá không nhớ được gì.

“Này, hôm mình và cậu cùng đến trường này. Bộ đồng phục này giờ trường tiểu học không còn mặc nữa đâu!”

À, thật ra chúng tôi có thể cùng nhau vào được lớp một một lúc là do sự sắp đặt của hai bên gia đình cả. Ba mẹ đã làm khai sinh cho tôi sớm đến tận nửa năm để tôi chính thức bằng tuổi với Phát và để hai đứa có thể đi học cùng nhau.

Ba mẹ tôi thật nhìn xa trông rộng khi biết lớn lên tôi sẽ ngốc như thế, và phải nhờ vả Phát mới có thể thuận buồm xuôi gió lên lớp.

“Không biết ngày xưa mình quen biết cậu thế nào nhỉ?”

“Lúc đó còn nhỏ xíu sao mà nhớ được hả?”

“Vậy nên mình mới cố nhớ đây!” Tôi đang cố nặn ra lần đầu tôi và cậu ấy gặp nhau. Là ở đâu nhỉ? Để tôi hỏi mẹ tôi mới được.

Phát im lìm, không thèm tranh luận với tôi nữa.

“Êu, cái này lúc hai đứa mình cùng nhận giấy khen nè.” Cậu ấy đang lật sang trang khác, nghiền ngẫm những tấm hình, lúc đó chỉ có tôi với cậu ấy thôi, thằng nhóc Huy còn quá nhỏ để đến trường cùng chúng tôi.

“Hóa ra ngày xưa mình cũng học giỏi cơ đấy!” Tôi quên mất ngày xưa mình từng là một đứa được lãnh giấy khen.

“Vì tiểu học không có lý, hóa.” Phát dội một gáo nước lạnh vào mặt tôi, nhưng tâm trạng tôi đang vui nên không thêm chấp cậu ấy làm gì.

“Cậu nói xem ngày xưa mình đeo bám cậu dai như vậy mà cậu không chán ghét mình hả?” Tôi chống tay lên cằm, nhìn Phát rồi hỏi.

“Lúc đó cậu khóc, khóc nên tôi sợ, không dám đi đâu mà không có cậu.”

Tôi nhìn cậu ấy, nhìn thật gần tôi mới phát hiện cậu ấy đẹp trai hơn Thành nhiều. Sao mọi người không nhiệt tình thăm mến cậu ấy như Thành nhỉ? Tôi luôn nghe người ta bàn tán về Thành thế này thế nọ, nhưng tôi chưa từng nghe người ta nói về Phát.

Sau này tôi mới biết, tôi không nghe ai dám bàn tán về Phát là vì cậu ấy ngầm thừa nhận tôi là bạn gái cậu ấy, nên không ai dám nói về cậu ấy trước mặt tôi. Cũng như Lệ Mai, cô ấy sẽ không bao giờ được nghe mọi người nói thế nào về Thành, thật-thiệt-thời!

“Thì ra mình lợi hại thế đấy. Nhưng mà nhờ mình cậu mới không tụ tập với lũ con trai hư hỏng trong xóm.”

“Xùy, cậu mơ đi.”

“Cậu dám nói không phải?” Tôi bóp cổ đe dọa cậu ấy, nhưng cậu ấy rất “nhẹ nhàng” mà hất tôi văng lên giường. Cũng may giường nệm dày nên không đau tí nào.

“Nhờ cậu mà tôi không có một người bạn nào cả đó.” Sau khi cậu ấy “nhẹ nhàng” đẩy tôi ra khỏi người, cậu ấy lại tiếp tục bằng cái giọng trách móc ấy.

“Sao tại mình được chứ? Ờ, mình cũng là bạn cậu mà.”

“Ý tôi là con trai kìa.”

“Tại vì mình ghét lũ chúng nó.” Không thể nào trách tôi được, tôi thực sự là hơi sợ con trai. Sợ phải thân thiết với chúng, vì có lẽ vết thương lòng ngày xưa còn đau. Tôi còn nhớ rõ từng đứa, từng đứa trêu chọc tôi thế nào.

Ngoài Phát ra, tôi không thể đụng chạm bất kì một đứa con trai khác.

Vết thương lòng từ những người bạn để lại ám ảnh trong tôi rất sâu, nên thật khó để chấp nhận ai khác ngoài Phát.

Tôi không biết mình với Phát chơi với nhau từ bao giờ, nhưng tôi biết Phát sẽ không làm tổn thương hay ức hiếp tôi. Cậu ấy luôn là người duy nhất ở cạnh tôi khi tôi cần đến, mà có lẽ đời này, chỉ cần một người bạn như vậy là được rồi.

3. Chương 3: Giải Đơn Cánh Cúc Đại

Hôm nay đến lớp tôi nghe lũ con gái trong lớp đang bàn về đại hội thể thao trong tỉnh. Đứa nào cũng muốn đi xem, Phát đã nghe lời tôi đăng kí tham gia rồi. Nhưng không phải là đá bóng, mà là đấu võ.

Tôi quên mất năm nay đợt đá bóng đã bị hoãn lại, do đội tuyển của trường không đủ người. Vậy là cậu ấy đành phải tham gia môn sở trường. Nhưng như vậy cũng tốt, cậu ấy sẽ cùng thi đấu với Thành.

Sáng nay thấy Thành tham gia đấu võ tôi còn giật mình, hóa ra những gì tôi để ý đến anh ấy vẫn là chưa đủ.

Còn hơn một tuần nữa là đại hội diễn ra rồi, tôi hơi lo, nghe lũ con gái bàn tán việc mua đồ mặc tôi cũng thấy nao nao trong lòng.

“Uy, cậu nghĩ mình nên mặc gì đi cổ vũ?” Giờ ra chơi tôi túm Phát lại, không cho cậu ấy đi ra ngoài.

Cậu ấy nhìn tôi bĩu môi, “Cậu mặc gì cũng vậy thôi.”

“Ý cậu là gì chứ, rõ ràng là tôi đang nghiêm túc mà.” Tôi giận. Tôi biết cậu ấy chỉ là đang đùa, nhưng tôi đang lo lắng mà cậu ấy còn chọc tôi.

Tôi quay đi, nằm xuống bàn, không thèm nói chuyện với cậu ấy nữa.

“Nè, nè...” Cậu ấy dùng hai tay xoay đầu tôi lại. Tôi muốn khóc. Cậu ấy không cần chọc giận tôi rồi bày ra vẻ mặt dịu dàng như thế.

Cậu ấy thấy tôi sắp rơi nước mắt vội cuống quýt nhìn tôi, tôi thấy cậu ấy sắp ôm tôi vào lòng đến nơi nên vội vàng né tránh. Tuy bình thường cậu ấy dỗ dành tôi bằng cách ấy nhưng đây là lớp học, tôi không thể để cậu ấy làm vậy được.

“Này, cậu chọc giận gì Mây nữa vậy hả?” Lệ Mai đi ngang qua bàn tôi nên hỏi thăm. Cô ấy chỉ ngồi sau lưng cách chúng tôi một bàn.

Tôi ngẩng mặt lên nhìn cô ấy, nước mắt sắp rơi đến nơi rồi. Hề tôi muốn khóc, mọi người cứ để yên thì tôi sẽ cố kìm lại, nếu có ai hỏi tôi tôi lại càng cảm thấy tủi thân và càng khóc dữ hơn.

Phát vỗ vỗ vai tôi, rồi nói với Lệ Mai: “Tối nay cậu rảnh không? Đưa cô ấy đi mua đồ nhé!”

Cậu ấy gỡ gỡ đầu, có vẻ bối rối. Tôi nghĩ không phải là cậu ấy nói móc gì tôi, mà cậu ấy thực sự không rảnh về ăn mặc nên mới nói như vậy.

Tôi đột nhiên hiểu ra, mình trách lầm cậu ấy rồi. Cậu ấy không phải là một người bạn gái có thể tư vấn cho tôi cách ăn mặc thế nào phù hợp. Dù cậu ấy có thân thiết với tôi thế nào, thì cũng chỉ là một cậu con trai, không hơn, không kém.

Lệ Mai cười, cô ấy cười thực sự rất đẹp. Cô ấy đi vòng qua phía bên tôi, xoa đầu tôi. “Được rồi, tối nay mình với Thành cũng định đi mua sắm. Các cậu cùng đi đi.”

Tôi và cô ấy không thân thiết lắm. Nhưng mối quan hệ với cô ấy như vậy đã tốt lắm rồi. Bởi vì trong lớp có nhiều bạn gái không thích tôi đâu. Đột nhiên tôi thấy có lỗi với cô ấy quá, tại sao tôi lại tơ tưởng đến bạn trai cô ấy được chứ. Nhưng mà tôi thật sự rất thích anh ấy.

Phát thấy Lệ Mai nhiệt tình cũng đồng ý với cô ấy. Tôi thì ngần ngại, lần này được đi với Thành rồi.

Buổi tối, Phát qua nhà tôi. Cậu ấy và nhóc Huy đang nằm trên giường xem phim hoạt hình. Tôi không nghĩ hai chàng trai bự đầu như vậy mà lại thích xem phim hoạt hình. Nhóc Huy năm nay cũng học lớp chín rồi, nó chỉ nhỏ hơn tôi có hai tuổi (tất nhiên là xét về tuổi thật của tôi ấy).

Tôi chợt thấy mình ngu ngốc khi đến giờ sắp đi mua sắm. Chẳng phải tôi đi mua đồ đẹp để xuất hiện trước mặt Thành sao? Thế sao giờ đổi lại là cùng anh ấy đi mua đồ? Tôi biết mặc gì đi mua sắm bây giờ?

Tôi tự cú vào đầu mình, đúng là con hâm mà!

Gần đến giờ hẹn với Lệ Mai tôi gần như chôn vùi mình vào đồng quần áo kinh điển của mình, áo thun và quần jean. Thôi đành chấp nhận số phận. Tôi nhắm mắt bốc đại một cái áo thun và một cái quần ngắn. Thay đồ xong tôi tự soi mình trước gương, nhìn chắc cũng không đến nỗi tệ đâu nhỉ?

Tôi thoa một lớp son màu hồng, nhưng rồi lại rửa đi và chỉ dùng một ít son bóng màu cam nhạt. Dù gì thì son bóng cũng hợp với tôi hơn.

Đến trung tâm mua sắm tôi và Phát đã trễ gần mười lăm phút. Và khi tôi và cậu ấy cũng nhau cởi áo khoác để cất vào con Airblade màu đen của mẹ cậu ấy (tất nhiên là cậu ấy vẫn chưa có bằng lái, phải tận hai tháng nữa cậu ấy mới đủ tuổi lấy bằng lái), thì tôi như chết đi khoảng vài giây. À, là vì áo hai chúng tôi mặc trông chẳng khác gì áo cặp, mặc dù không hẳn là áo cặp.

Đó là áo mà hai gia đình chúng tôi cũng đặt chung một màu, một kiểu, để đi chơi đợt tết đây mà. Cái áo thun màu xanh biển nhạt với hình những con cá, ốc, sao biển, và cả những loài tảo... Nói chung trông cũng ngộ ngộ. Nhưng càng ngộ hơn là khi đi ra ngoài chỉ có hai đứa tôi.

“Sao... sao cậu lại mặc cái áo này?” Tôi lấp bắp chỉ vào chiếc áo cậu ấy đang mặc.

Phát lườm tôi muốn cháy mặt: “Cậu thay đồ sau tôi mà!”

À, ờ... thì đúng là tôi có thấy, nhưng khi tôi bốc trúng cái áo này mặc vào tôi đã quên bằng đi rồi. Ông trời ơi! Thế này là thế nào?

Tôi thiếu não chạy lon ton theo cậu ấy vào cửa sau siêu thị, nơi Lệ Mai và Thành chờ sẵn. Chắc anh ấy sẽ hiểu lầm tôi mất, nhưng cũng tốt, Lệ Mai sẽ nghĩ tôi và Phát là một đôi. Nhưng như vậy thì có ích gì... Tôi cũng đâu thể giành được Thành chỉ vì Lệ Mai không biết tôi có tình cảm với anh ấy? Tôi cố nặn ra một nụ cười không thể tươi hơn dù trong lòng đang rối rắm khi đứng trước mặt Thành.

Lệ Mai là người thấy chúng tôi trước tiên, cô ấy vẫy tay với chúng tôi.

Tôi thì thấy Thành trước tiên. Anh ấy đứng đó, trong chiếc áo sơ mi màu đen và quần ka ki màu nâu với đôi giày thể dục cũng... đen nốt.

Tim tôi ngừng đập mất mấy giây.

“Trường hai cậu không đến rồi chứ?” Lệ Mai cười cười, nháy mắt với Phát. “Cái áo dễ thương thật.”

Tôi biết cô ấy đang cố tình trêu Phát thôi, không ai khen một thằng con trai cao to như Phát dễ thương cả. Nhưng cậu ấy mặc chiếc áo này, ừm, trông cũng hơi ngố, nhưng cũng... khá đáng yêu.

Tôi nhìn lại mình và Lệ Mai, thì ra so với một đóa hoa hồng rực rỡ như cô ấy tôi không thể nào tỏa sáng được.

Nếu nói Lệ Mai nồng và sắc như đóa hồng, hay phù dung, thì cùng lắm tôi cũng chỉ xếp được vào hàng cỏ dại bên đường. Hay cao quý lắm cũng được làm cúc dại. Một loại hoa ven đường không ai trân quý. Dù biết không ai so sánh tôi với cô ấy, nhưng đứng gần cô ấy cái cảm giác tự ti ấy vẫn cứ vào tim tôi đau nhói.

Nếu tôi xinh đẹp lộng lẫy như Lệ Mai liệu Thành có nhìn tôi với ánh mắt khác đi. Hay nếu tôi thông minh giỏi giang, anh ấy có nhớ về một người vốn dĩ không quen là tôi như một người bạn gặp rồi sẽ gật đầu chào nhau?

Tôi không biết.

Có lẽ không.

Cũng có lẽ chỉ vì nể mặt Lệ Mai.

Tất nhiên anh ấy phải xem trọng Lệ Mai hơn tôi rồi. Dẫu đối với người đàn ông nào đi chăng nữa, một đóa hồng nồng nàn lúc nào cũng quý hơn một khóm cúc bên đường.

Tôi biết. Nhưng nếu đã ngăn được con tim mình thì mọi thứ vốn dĩ đã khác đi nhiều, rất nhiều.

“Có hẹn với người đẹp mà không đến sao được!” Phát ra vẻ công tử trả lời Lệ Mai.

Cậu ấy gật đầu chào Thành. Tôi cũng theo quán tính gật đầu với anh ấy.

“Đây là cô bé đó à?” Thành hỏi.

“Ừm.” Phát trả lời chắc chắn.

“Hai người đang nói gì thế?” Lệ Mai xen vào. Cô ấy đã hỏi luôn suy nghĩ trong lòng tôi mất rồi.

Thành mỉm cười. Với tôi. “Chuyện của đàn ông thôi.”

“Hai người có quen nhau à?” Tôi buột miệng hỏi. Đột nhiên tôi có cảm giác hai người đã quen nhau từ lâu lắm rồi.

Phát luồn tay vào mớ tóc rối của tôi, xoay xoay rồi thông dong trả lời: “Cậu quên tôi và Thành học võ cùng một câu lạc bộ à?”

À, ra vậy. Thảo nào, cậu ấy và Thành trông có vẻ thân thế.

“Thôi vào đi! Cô bé, hôm nay em dễ thương lắm!” Thành nói, xoa đầu tôi như con cún con ở nhà. Tôi không ngờ anh ấy lại thân thiện với tôi như vậy.

Tôi không biết anh ấy nhìn tôi với vị trí như thế nào. Có lẽ chỉ là bạn gái của một người bạn cùng học võ. Nhưng như thế với tôi là đủ rồi.

Chúng tôi đi dạo vòng khu mua sắm, mua được cho tôi một chiếc quần jean trắng và một chiếc áo thun xanh rêu ôm cột nơ phía sau lưng, cổ thấp do Lệ Mai lựa chọn cho tôi. Tôi thì đây là lần đầu tiên diện ình một chiếc áo thun ôm. Vì trước giờ tôi toàn mặc những chiếc áo rộng thoải mái, hay áo sơ mi cũng rộng nốt.

Lệ Mai thỏ thẻ với tôi: “Trông cậu nhỏ nhắn mà cũng đầy đặn ra phết đấy chứ!”

Nhìn Lệ Mai thân thiết kéo tay tôi, thỏ thẻ với tôi như hai chị em tôi thực lòng cảm thấy mình xấu xa. Tôi đã không quan tâm đến cô ấy, mà lại để ý đến Thành. Nhưng tôi tự nhủ là mình sẽ không bao giờ nói ra tình cảm ấy, nên mới ngoài ngai được phần nào.

Tâm trạng tôi giờ rất giằng co, tôi thực sự sợ hãi, vì lòng mình, vì tình yêu, tình bạn. Thành có đủ để tôi đánh mất một người bạn tốt như Lệ Mai? Tuy không thân thiết với cô ấy lắm, nhưng tôi cảm thấy cô ấy đối với tôi thật lòng. Mà cái khoản bạn gái thân này đã lâu rồi tôi không còn cảm nhận được nữa.

Phát dù thân thiết thế nào cậu ấy cũng chỉ là một cậu con trai không có cùng sở thích hay có thể đi chơi khắp các nơi mà con gái hay đến như tôi được.

Nhưng nếu thân thiết với Lệ Mai quá tôi lại sợ cô ấy biết được tình cảm của chính mình.

Tôi mang theo cái tâm trạng rối ren ấy về nhà. Bị Phát cú đầu một cái rồi tống tôi vào phòng ngủ đóng sập cửa lại. Tôi nhìn chăm chăm lên trần nhà với những ngôi sao dạ quang dán chỉ chút, chẳng buồn mở đèn, cũng uể oải chẳng thèm đánh răng hay rửa mặt mà chui tọt vào chăn rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Trong giấc mơ, những ám ảnh ấy sẽ thôi đeo bám tôi nữa. Chắc là vậy...

4. Chương 4: Hoa Ti Gôn - Sắc Hồng “hiếu Nữ”

Sáng nay ba mẹ tôi không phải đến lớp. Tôi thức dậy bởi thằng nhóc Huy đập cửa phòng tôi rầm rầm. Tôi buộc lòng phải bò dậy, tắm rửa rồi xuống làm việc nhà phụ mẹ tôi.

“Con bị sao mà cứ dờ dẩn vậy hả?” Mẹ tôi thấy đầu tóc tôi bù nhui do lười chải nên kéo tôi lại vén tóc tôi lên, sờ trán tôi xem tôi có bị gì không.

“Không có gì đâu, hơi...” Tôi ngáp một hơi dài rồi lẩm bẩm: “Chắc con chưa ngủ đủ giấc.”

Mẹ tôi định bảo tôi lên lầu ngủ lại, nhưng tôi nhanh chóng cười hì hì nói tôi và nhóc Huy đi chợ mua đồ về làm bánh bông lan. Mẹ tôi lúc nào yêu chiều tôi như vậy cả, nhưng tôi biết dù có nằm xuống cũng không ngủ lại được, thôi thì làm bánh bông lan cho Phát bù lại lời hứa hôm bữa.

Mẹ bảo nhóc Huy chở tôi đi, tôi và nó tình tang đi ra chợ. Nó chưa bao giờ than oán tôi sai vặt nó, cũng hơi lạ. Nhưng một đứa lười biếng như tôi có được một đứa em trai như vậy là xứng tầm rồi.

“Chủ nhật tuần sau đi cổ vũ Phát thi đấu nhé!”

“Thi đấu gì á?”

“Karatedo. Cậu ấy có được phần thưởng sẽ dẫn chị em mình đi ăn gà rán. Hê hê...” Lần nào thi đấu có giải cậu ấy cũng dẫn tôi đi ăn cái này cái kia, hay là mua vài chậu hoa về để trước nhà tôi. Mặc dù thi giải công bố tại chỗ, nhưng tiền thưởng thì phải đến tận cả tuần sau mới được nhận ở trường. Cậu ấy luôn bỏ tiền mình ra cho tôi ăn và mua đồ trước. Có khi giải thưởng còn không đủ bù lại.

Cậu ấy chỉ là kiếm có vậy thôi. Bình thường tiêu xài tiền cậu ấy tôi cũng sẽ ngại. Vì nhà cậu ấy giàu hơn chúng tôi. Nếu nói gia đình tôi là giai cấp nông dân bình thường thì nhà cậu ấy là giai cấp thống trị rồi. Tôi biết cậu ấy không so đo chuyện giàu nghèo, nhưng mà tôi thấy mình như vậy có hơi lợi dụng cậu ấy chăng? Mặc dù tôi thật sự là không có ý nghĩ đó đâu.

“Được đó.” Nhóc Huy cũng vui vẻ đồng ý. Nó thích Phát lắm, nó không thể trông cậy vào bà chị hai như tôi, nhưng gặp rắc rối thì đã có Phát giúp nó. Có thể nói Phát giống như là trụ cột của cả hai chúng tôi.

“Nè, lát nữa mua kem ăn đi.” Tôi đề nghị nó.

“Không được, chị chưa ăn sáng đâu. Ai biểu chị dậy trễ chứ. Em sẽ mua sữa chua, nhưng chị về nhà ăn sáng rồi mới được ăn.”

Vậy là tôi phải nhìn mấy hũ sữa chua trên tay mà không được ăn. Điều hành hạ con người ta nhất là gì? Là thấy mà không được ăn đó.

Cũng giống như tôi và Thành, tôi chỉ được nhìn anh thôi, không thể chạm vào.

Oài, không thể so sánh anh với đồ ăn được, không được!

~*~

“Thơm quá.” Phát hít hà đưa ổ bánh bông lan lên ngửi. Tôi không biết tại sao Phát lại thích ăn bánh bông lan như thế, nhưng nếu cậu ấy mà đòi ăn cái khác thì một đĩa hậu đậu như tôi cũng đành chịu.

Mẹ tôi cười rồi vỗ đầu cậu ấy. “Thằng bé này! Ăn cơm xong mới được ăn.”

Phát le lưỡi với tôi. Tôi trừng mắt nhìn cậu ấy. Hai chúng tôi cứ đứng đó nhìn nhau cho đến khi mẹ tôi phát lệnh dọn cơm.

Ba tôi cũng lê cái thân già từ ngoài sân vào (thực ra ông chỉ mới bốn mươi thôi). Ba cũng giống tôi, rất thích hoa. Chỉ là tôi thích ngắm rồi lảm nhảm này nọ còn ba tôi thực tế hơn, ông thích trồng và chăm sóc chúng.

Phát cũng thường hay ở lại nhà tôi ăn cơm thế này. Cậu ấy thích ăn đồ mẹ tôi nấu, nhất là món sườn xào chua. Tuần nào mẹ tôi cũng làm cho cậu ấy ăn, cậu ấy không chê ngán còn ăn nhiều nữa, tôi thì thấy ngán lên tận cổ rồi.

Ăn cơm xong tôi được lệnh của mẹ mang bánh qua nhà cho ba mẹ Phát. Tôi biết giờ này ba cậu ấy có nhà, mẹ cậu ấy thì ở nhà suốt thôi.

Phát rất sợ ba mình, nhưng tôi thì không sợ ông ấy đâu. Ông ấy rất hiền hòa với tôi, tôi không biết phải nói thế nào nhưng tôi cảm thấy cuộc đời này thật đẹp, vì mọi người xung quanh đều rất yêu thương tôi. Còn những người ghét bỏ tôi, cũng chỉ là một số người qua đường a, b, c... gì đó thôi.

“Cô Diễm ơi...” Tôi chạy lảng vảng vào bếp tìm mẹ Phát. Tôi muốn khoe ổ bánh bông lan có dính dầu tây mà tôi mới làm. Nhưng chạy loạn mà cũng chỉ thấy có ba Phát ở nhà thôi.

“Ồ, cô đâu rồi chứ?” Tôi gãi đầu đứng ôm ổ bánh trước bàn ăn, chú Phong vừa mới rửa bát xong. Tôi nhìn mà sáng mắt ra, thì ra chú ấy còn rửa bát được nữa cơ đấy.

Chú lau lau tay rồi cầm lấy ổ bánh trên tay tôi. “Cô con đi đám rồi. Vậy là hôm nay bà ấy không được lộc ăn. Cái này đẹp quá.”

Phát cũng vào trong nhà, chắc tôi chạy nhanh quá nên bỏ quên cậu ấy.

Phát và ba cậu ăn bánh bông lan do tôi làm, còn tôi ngồi xem TV. Hai người đó bàn chuyện gì tôi cũng không biết. Tôi cảm thấy mí mắt híp lại rồi cơn buồn ngủ ập tới. Chắc do hồi sáng này thức sớm quá.

Lúc tôi tỉnh dậy tôi thấy mình nằm trên giường, phòng Phát. Cậu ấy đang làm bài tập, tôi mới nhớ ra là tôi còn cả đồng bài tập chưa làm.

Tôi lại uể oải không muốn mở mắt dậy.

Phát thấy tôi tỉnh ngủ nhưng vẫn còn cố nhắm mắt lại cậu ấy lấy cuốn tập quăng vào mặt tôi. “Cậu đấy! Lười có căng luôn. Dậy đi!”

Tôi lười cãi nhau với cậu ấy. Tôi vẫn còn chưa thích nghi được với ánh sáng khi mở mắt ra. Chắc do tôi ngủ nhiều quá nên mắt sưng lên rồi, càng nghĩ càng thấy đau khổ.

“Cho mình ngủ thêm năm phút nữa thôi!” Tôi vừa nhắm mắt vừa lảm bảm.

Tôi nghe thấy tiếng cậu ấy đi ra ngoài, cứ tưởng mình được yên ổn rồi, tôi thiu thiu chui vào giấc ngủ vàng ngọc của tôi.

Oái, lạnh quá! Tôi mở mắt ra nhìn thấy một màu trắng xóa. Cậu ấy trùm cái khăn lạnh lên mặt tôi. Tôi lồm cồm bò dậy, lấy khăn chà chà trên mặt cho tỉnh.

“Chịu tỉnh rồi à. Ba cậu đang tìm cậu đấy!” Cậu ấy vẫn không nhìn tôi, chỉ nói vậy rồi cúi đầu làm tiếp.

Tôi ê ẩm cả người. “Mấy giờ rồi?”

“Ba giờ rưỡi.”

Thảo nào, tôi đã ngủ hơn bốn tiếng rồi. Tôi ôm cái gối tiếp tục dụi mặt vào đó. Cậu ấy giật cái gối lại rồi trong một phút tôi đã bị nhốt vào nhà tắm.

Tôi soi gương, ai trong đó vậy nhỉ? Đầu tóc rối bù, hai mắt sưng húp, đỏ trên người nhẵn nhúm. Thật kinh tởm.

~*~

Tôi bước ra khỏi nhà Phát là đã bốn giờ chiều. Nắng vẫn còn đậm trên sân, mùa này Cần Thơ nắng cháy da cháy thịt. Tôi ngược lên, nắng chiếu vào mặt tôi thấy mình tỉnh táo hẳn. Tôi vươn vai, rồi đi thẳng về nhà.

Không biết ba tìm tôi làm gì thế nhỉ?

“Ba ơi!” Tôi đứng giữa sân hét to. Chỉ có cách đó mới tìm thấy ông ấy một cách nhanh-gọn-lẹ.

“Tôi đây nè, thưa cô.” Ba tôi đang bê những bầu cây nhỏ màu xanh, vì chúng chỉ có lá nên tôi không biết là hoa gì.

“Cây gì vậy ba?”

“Hoa Ti Gôn, ba định trồng một mình rồi, may mà con về kịp.”

Tôi bưng cái rổ hoa màu xanh mơn, nhìn nó mà tôi không nghĩ ra được hoa ti gôn thực sự như thế nào.

Tôi có từng đọc một bài thơ về hoa ti gôn, nhưng tôi không tìm hiểu, vì nó quá ư là buồn.

Tôi và ba đi đến sát mép hàng rào, ba tôi lấy dao đào từng gốc từng gốc ti gôn chôn xuống đất, tôi chỉ có nhiệm vụ nắm từng dây dài quấn lên bờ rào cho chúng mọc thành giàn.

“Con đã bao giờ biết loại hoa này chưa?” Ba tôi hỏi.

“Chưa ba, chúng có màu gì thế?” Tôi rất muốn chúng lớn nhanh, để tôi có thể nhìn thấy những giàn bông xum xuê, những bông hoa chắc phải rực rỡ lắm.

“Nó có màu hồng. Người bán hàng nói cho ba biết loại hoa này còn được gọi là Hiếu nữ.”

“Người con gái có hiếu?” Tôi thắc mắc, tôi tưởng loài hoa này sinh ra để nói về tình yêu, về những cuộc tình tan vỡ chứ. “Tại sao lại có tên như vậy hả ba?”

Ba tôi đặt chậu cây xuống, bới đất lấp lại rồi nói cho tôi nghe.

Ba tôi kể cho tôi nghe về một truyền thuyết Hy Lạp cổ, về cuộc đời cô gái tên Antigone.

Chuyện ngày xưa kể rằng vua Laius và vợ sinh ra được một bé trai, nhưng dưới gót chân nó có một cái bớt màu đỏ máu. Lời nguyên truyền kiếp trăm năm nói rằng đứa bé như vậy lớn lên sẽ giết chết cha mình và lấy mẹ mình.

Vua thấy vậy sợ hãi, nên cho người giết đứa bé đi, nhưng hầu cận không nỡ nên giao đứa bé lại cho người chăn cừu.

Đứa bé ấy được nhận nuôi và có tên là Oedipus Rex. Mười tám năm sau, đúng như lời nguyên cậu thanh niên ấy đã giết chết cha mình trong một tai nạn, rồi cậu cưới mẹ của mình và cùng mẹ mình có bốn người con. Đứa con gái út chính là Antigone.

Đến một ngày của 20 năm sau Rex biết được toàn bộ sự thật là mình đã giết cha ruột, và cưới mẹ ruột của mình, ông không chịu nổi sự dày vò ấy nên tự móc mắt mình và bỏ đi lang thang.

Cô con gái út vì thương ba mình nên đi theo ba, ngày ngày ăn xin nuôi ba cho đến khi ông nhắm mắt. Khi cô trở lại thành thì người hai người anh ruột của cô người thì chết, người thì bị bắt, cô cũng bị bắt nhốt vào ngôi mộ của gia tộc.

Không chịu nổi đau khổ, cô tự kết liễu đời mình, trên mộ cô mọc lên những bông hoa màu hồng, có hình dáng như trái tim vỡ nát. Từ đó người ta gọi bông hoa ấy là Ti gôn chứ không gọi thẳng tên cô.

Tôi biết là qua bao nhiêu lời truyền miệng, có lẽ truyền thuyết ngày xưa đã bị mai một nhiều. Nhưng tôi không quan tâm đến tình tiết như thế nào. Ba tôi là giáo viên, những gì ông ấy tin tưởng mới nói lại cho tôi nghe.

Tôi hiểu được rằng, không phải mỗi loài hoa đều chứa một tình yêu đôi lứa, mà ở đó còn có cả những câu chuyện xưa, những lời đồn thổi, những thần thoại cổ xưa... ở đó còn chứa đựng biết bao quan niệm nhân sinh, những ý nghĩa triết học, hay những bài học sống.

Cô gái mang cái tên Antigone ấy chết đi trong sự bi lụy của cả một gia tộc, về lời nguyện rửa, về những chuyện đời trước để lại. Nếu được chọn sinh ra, chắc chẳng ai chọn mình được sinh ra trong cuộc đời như vậy.

Tôi không hiểu sự đời, nhưng tôi đồng cảm với tình yêu thương bao la của cô ấy dành cho ba mình. Tôi rất thương ba, ông đã dành cả đời này để lo lắng và dạy dỗ chúng tôi thành người.

Tôi lấy tay lau đi những lem luốc trên khuôn mặt ông, ba tôi vẫn rất trẻ, nhưng với tôi, ông ấy lúc nào cũng đã già rồi, già vì lo lắng, già vì yêu thương chúng tôi.

Rồi những cánh lá ti gôn sẽ xum xuê, những cánh hoa sẽ nở ra mơn man, nhưng mỗi lần nhìn đến nó, tôi đều sẽ nhớ đến ba và tự nhủ thầm rằng loài hoa ấy còn có tên “Hiếu nữ”...

5. Chương 5: Hoa Giấy Bên Mộ Bà

Sáng thứ hai luôn là ngày nhộn nhịp nhất trong lớp, vì sau một ngày nghỉ tụi bạn sẽ xúm lại trò chuyện về ngày chủ nhật của mình. Tuy đã là lớp 12 và bài vở thì chất chồng như núi nhưng không đứa nào quên cái bốn phần ăn chơi đã ăn sâu vào máu.

Thế mà hôm nay lớp chợt im lìm vì vắng mặt Lệ Mai. Bà cô ấy vừa qua đời. Bỗng dưng tôi thấy thương cô ấy hơn bao giờ hết.

Tôi chợt nhớ đến ngày bà ngoại mất tôi cũng đã hụi hắng rất lâu. Lúc tôi còn đang trên lớp thì nghe tin bà mất vì đột tử, ba tôi rước tôi về lúc đến nơi bà đã trút hơi thở cuối cùng vào hư vô.

Từ đó tôi không còn ngoại.

Bà ngoại khi sống ở không xa nhà chúng tôi lắm, ngoại ở với dì và dượng tôi. Tôi và Phát vẫn thường hay về đó thăm ngoại lúc cuối tuần. Ngoại là người dạy chúng tôi cách làm bánh bông lan, dạy tôi cách bới tóc theo kiểu mấy người xưa. Ngoại là người truyền lửa cho thế hệ chúng tôi tin và yêu những người làm cách mạng, những người đã ngã xuống vì thế hệ tương lai.

Ngoại kể cho chúng tôi nghe về những ngày chiến tranh bom đạn, về ông cụ ngoại đã hy sinh trong trận chiến khốc liệt năm nào.

Tôi cũng không quên ngoại là người vun trồng bên mộ ông cụ ngoại và ông ngoại những khóm hoa giấy với lời răn dạy rằng ông cụ ngoại và ông ngoại đều là những người tâm đức.

Lúc ấy tôi không hiểu hai chuyện đấy thì có liên quan gì với nhau, nhưng khi mẹ tôi trồng cây hoa giấy xanh um bên mộ ngoại tôi mới hiểu được rằng, người yên nghỉ dưới lòng đất cạnh những cây hoa giấy là những người từng sống rất có hậu.

Mẹ nói ngày ông ngoại mất, chính tay bà đã dắt mẹ vun vén cho cây hoa giấy cạnh mộ ông và nói với mẹ điều đó. Với hy vọng dù ông đã ra đi, nhưng trong mắt mẹ, ông vẫn là một người tốt, dạy mẹ cách khắc ghi lòng biết ơn ấy vào sâu trong lòng. Và nhắc mẹ rằng mỗi lần nhìn đến những chùm hoa giấy ngày ngày thàng thàng vẫn vươn lên nảy nở mãnh liệt kia, mẹ sẽ chẳng thể nào quên được ông ngoại, người đã dành cả đời yêu thương chăm sóc mình.

Cũng như tôi, chẳng thể nào quên đi tình thương bao la mà ngoại đã dành hết ỉnh. Ngày nào tán hoa giấy ấy còn vươn mình vượt qua những ngày mưa hay nắng, ngày ấy tôi vẫn còn nhớ rằng, chính tay tôi đã đặt cây hoa ấy bên mộ ngoại để mọi người hiểu được tấm lòng của bà trước lúc ra đi.

Những cánh hoa ấy vẫn đơm hoa rực rỡ, chúng không bị khuất phục bởi những ngày nắng chói chan, hay những ngày mưa dầm thối đất. Chúng đơm thuần vượt lên trên hết thảy, để tỏa hương sắc thắm cho đời.

Giống như những người đã ra đi. Dù họ không còn nữa, nhưng những điều tốt đẹp họ để lại vẫn thấm vào lòng người. Như ngoại đã khiến tôi tin và hiểu rằng, người luôn sống mãi như những đóa hoa đang bùng mình trước gió kia.

Không bao giờ tàn...

Đang ngần người thì Tính khều khều tôi, tôi giật thót mình mới nhận ra cả giờ ra chơi tôi chỉ ngồi đây suy nghĩ vẩn vơ, cả Phát cũng đi đâu mất rồi.

“Gi vậy?” Tôi trở mắt nhìn Tính, hẳn ta có bao giờ nói chuyện với tôi đâu.

“Có người tìm cậu kìa!” Cậu ta nói rồi quay người đi mất.

Tôi nhìn ra cửa sổ, chợt thấy nhói lòng. Thành đang đứng đó. Chiếc áo sơ mi trắng viền xanh với vạt áo để ra ngoài có vẻ biếng nhác, tóc anh ấy hơi rối vì lớp tôi học trên lầu, mùa này thì gió nhiều quá.

Tôi nhìn anh ấy chăm chăm, đến khi anh quay đầu lại bắt gặp ánh mắt tôi, tôi mới thấy mình sao lại làm một việc quá lỗ như thế chứ. Anh ấy ngoắc tôi ra ngoài hành lang, tôi ngoan ngoãn vuốt lại áo váy cho thẳng rồi đi ra trong khi tim tôi vẫn đập điên cuồng trong lồng ngực.

Tôi đến đứng cạnh anh, lòng không ngừng rửa thẳm Phát. Tại sao cậu ấy lại đi mất trong giờ phút này cơ chứ. Làm sao tôi có thể hiện ngang đứng trước mặt Thành mà xem như hai người bạn bình thường đây?

“Em gửi đơn xin phép cho giáo viên chủ nhiệm giúp Mai nhé! Anh tìm Phát mà không được, may mà còn có em.” Anh ấy nói, nụ cười như tỏa nắng làm tôi quên mất phải trả lời anh thế nào.

Tôi vô thức nhận tờ đơn xin phép trong tay anh, cảm thấy mặt mình nóng ran lên và muốn biến mất luôn cho rồi.

“À khi nào thì cô ấy đi học lại?” Tôi cố nặn ra một nụ cười coi được nhất rồi hỏi anh.

“Chắc khoảng hai ba ngày, vì bà cô ấy mới mất. Em có muốn cùng đi viếng với anh không?”

Tôi nghĩ dù sao thì cô ấy cũng đối xử với tôi rất tốt, thôi thì tôi đến an ủi cô ấy cũng tốt.

“Dạ, được ạ. Em sẽ cùng Phát đến, nhưng mà em không biết nhà cô ấy đâu.”

“Chiều nay ba giờ anh đợi tụi em ở trường.”

Thành chào tạm biệt tôi rồi về lớp, nhìn anh khuất xa nơi cuối hành lang tôi mới thấy mình thở đều trở lại được. Anh không phải là một con người khó gần như tôi vẫn hằng nghĩ, nhưng nếu cứ gần anh như vậy tôi sẽ càng ngày càng lún sâu vào mớ tình cảm hỗn độn này.

Chiều Phát không đi được, tôi phải đi một mình với Thành. Tôi hơi căng thẳng, thẳng nhóc Huy nó thấy tôi hoang mang nó cứ nghĩ là tôi sợ phải đến đám tang. Nhưng sự thật đâu có đơn giản thế.

“Chị không cần phải lo lắng, cứ ăn mặc cho thẳng thớm vào. Đừng mặc mấy cái áo rộng phồng phình nữa, mặc một chiếc áo sơ mi thôi. Vào đó thì chào hỏi người ta lễ phép là được, đừng cười to, đừng nói chuyện lớn tiếng... bla... bla...”

Tôi thấy nó càng ngày càng lăm nhảm cứ y như ba tôi, tôi không biết nó có xem tôi là chị hai nó hay không nữa.

Nếu Phát không phải đi với ba cậu ấy thì tôi đâu ra nông nổi này. Giờ phút này tôi mới ý thức được rằng hóa ra trước giờ tôi luôn cùng ra ngoài với cậu ấy, hoặc là lúc nào cậu ấy cũng ở bên tôi. Không có cậu ấy, tôi cảm thấy không an toàn, như đôi chân tôi không thể nào chạm đất được vậy.

Hình như tôi đã phụ thuộc vào cậu ấy quá nhiều rồi!

Đúng ba giờ nhóc Huy đạp xe chở tôi ra trường. Tôi thấy Thành đã đứng đó, anh dựa vào lưng vào gốc bàng lẳng, dáng người cao to không lẫn vào đâu được.

“Hey, chào anh.” Thằng nhóc Huy vẫy tay chào Thành, anh nhận ra chúng tôi nên tiến lại gần hơn.

“Chào, cậu là...” Thành ngập ngừng, dường như anh ấy hoàn toàn không nhận thấy điểm giống nhau của hai chị em tôi.

“Em là em trai chị Mây, anh là anh Thành đúng không?” Thằng nhóc Huy rất lanh lợi, nó giành hết kịch bản của tôi rồi.

“Vậy mà anh cứ tưởng em là anh trai cô ấy.”

“Ha ha...” Nhóc Huy cười nghiêng ngả. Mỗi khi ai nói chúng tôi là anh em nó đều cười như vậy.

Nó ra về còn dặn Thành đưa tôi về tới nhà, đợi nó ra mở cửa rồi mới được về, tôi thấy nó dặn vậy có phần hơi quá. Nhưng có lẽ là nó sợ... tôi hiểu nó nghĩ gì, nhưng vậy mà Thành cũng đồng ý. Tôi chỉ sợ Thành nghĩ về tôi như một đứa con nít chưa lớn.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Thành hỏi, nhìn lại mới thấy chúng tôi đến nơi rồi.

Tôi xuống xe, cởi mũ bảo hiểm ra rồi cười cười, “Hi hi không có gì hết.”

Chúng tôi vào nhà Mai, khu nhà nằm giữa phố xá đông đúc. Không như nhà tôi và Phát chỉ là một khi đất trống với những mảnh đất người ta đang rao bán nên khá vắng vẻ.

Tôi thấy người rất đông, nhưng không nhìn thấy Mai. Người phát hiện ra Thành là một người phụ nữ trung niên, tôi nghĩ là mẹ của Mai, tôi cúi đầu chào bà ấy rồi bà dẫn hai chúng tôi đến bàn ngồi.

Mai đi ra ngồi với chúng tôi, chỉ mới một ngày mà tôi thấy cô ấy tiêu tụy hẳn đi, đôi gò má hóp lại và hai mắt sưng húp, thâm quầng. Tự dưng thấy thương cô ấy quá!

“Cậu đừng buồn nữa.” Tôi vén tóc cô ấy lên, dường như cô ấy đã ốm đi nhiều rồi.

Thành cũng vỗ vai cô ấy, tôi thấy hai người ấy thân mật trái tim tôi như đau thắt lại.

Tôi thật sự ghen tị với cô ấy, tôi ghen với cô ấy chết đi được, nhưng tôi còn biết làm gì nữa? Tôi nuốt mọi uất ức vào tim. Tôi muốn khóc quá.

Mai nhìn tôi, “Cậu làm gì vậy? Sao lại khóc? Khờ quá, mình không sao đâu.”

Rồi cô ấy mỉm cười, tôi càng thấy mình sắp trở thành con ác quỷ hai mặt rồi.

“Biết vậy anh đã bỏ em ở nhà rồi.” Thành xoa đầu tôi như chúng tôi thật sự rất thân thiết, như anh đối với tôi cũng triu mến như Mai vậy.

Chúng tôi ngồi một lát, vào thấp hương rồi xin phép ra về. Chúng tôi không muốn làm phiền Mai quá lâu, khách khứa đông đúc quá mà cô ấy không thể ở mãi với chúng tôi được.

Tôi và Thành ra về lúc bốn giờ rưỡi. Thành nhìn thời gian vẫn còn sớm nên dẫn tôi đi ăn ở KFC. Tôi muốn từ chối nhưng trái tim tôi không cho phép. Tôi cứ muốn lại gần anh, gần như vậy, gần mãi.

“Em đừng nói với anh ngay cả cắt gà rán em cũng không biết làm nha?”

Thấy tôi loay hoay cầm con dao, Thành cười tươi như hoa trên chộc tôi.

“Em...” Tôi không biết trả lời thế nào, vì mọi khi tôi ăn đều do Phát cắt ra từng miếng nhỏ cho tôi. Cậu ấy tỉ mỉ gỡ từng khúc xương nhỏ ra cho tôi nữa.

“Bình thường đều do Phát làm cho em ăn, đúng không?” Thành vừa nói vừa đảo cái đĩa đã cắt sẵn cho tôi. Tôi thấy anh cười hơi cô đơn, tôi chớp mắt nhưng hóa ra mình nhìn nhầm.

“Có lẽ là em đã quên rồi.” Dường như tôi đã phụ thuộc vào Phát quá lâu và quá sâu rồi. “Cậu ấy lớn lên cùng em, không ai chơi cùng nên coi em như em gái thôi.”

Thành mím môi không nói gì, tôi cũng bắt đầu ăn. Tuy Thành không tỉ mỉ gỡ hết xương ra như Phát nhưng miễn là Thành làm là tôi cảm thấy ngon rồi.

Vừa về tới tôi đã thấy Phát và nhóc Huy ngồi trên ghế đá sát hàng rào. Chiếc ghế đá nối liền hai bờ tường lại với nhau. Nhà tôi và cậu ấy chẳng có với nhau chung thứ gì ngoài cái băng ghế đá ấy.

Nhóc Huy thấy tôi về nên lon ton chạy lại, Phát cũng đi sau lưng nó.

“Cám ơn anh đã đưa chị em về.”

Thành mỉm cười với Huy. “Không có gì, em đừng nói vậy.”

Phát vỗ vỗ vai Thành, “Cho em gửi lời hỏi thăm đến cô ấy.”

Thành về rồi, ba chúng tôi vẫn còn ngồi trên ghế đá trước nhà. Tôi vẫn như người trên mây mới xuống, cảm giác Thành mang lại vẫn chưa tan đi được trong tôi.

Ngồi đó, nghe thằng nhóc Huy kể về đội bóng đá trong trường, với ông thầy thể dục đầu hói và những đồng đội rầm của nó, lòng tôi cũng bình tĩnh lại được đôi chút. Phát hôm nay có vẻ trầm ngâm, tôi lấy tay chọt chọt vào eo cậu ấy. Cậu ấy vẫn không động đậy. Bình thường tuy không nhột nhưng vẫn cố vờ nhột cho tôi vui cơ mà.

“Cậu sao vậy?” Tôi khẽ hỏi.

Gió lùa qua kẽ tóc. Từng đợt gió cứ mơn man làm tôi hít sâu tận mấy lần để ôm trọn cơn gió ấy vào người.

Cứ tưởng Phát lơ tôi đi hay cậu ấy mãi lo suy nghĩ mà không nghe rồi, nhưng mất một lúc sau tôi mới nghe cậu ấy trả lời lại: “Không sao.”

Nếu có ai đó nói với bạn hai từ “không sao”, có nghĩa là họ có sao, rất có sao là đằng khác. Nhưng phải tận rất lâu sau này tôi mới biết được, hai từ ấy thốt ra từ miệng Phát có nghĩa là cậu ấy buồn và tổn thương rất nhiều. Vì tôi.

6. Chương 6: Hồi Ưc Còn Vương Trên Những Cánh Bolivia Kantuta

Hoa có màu đỏ và vàng tượng trưng cho hai vị vua. Đỏ tượng trưng áu đã đổ xuống vì sự duy trì của dân tộc và vàng tượng trưng cho sự thịnh vượng và giàu sang, và màu xanh của lá là tượng trưng cho niềm hi vọng...

~*

~ Thấm thoát đã gần đến ngày thi đấu hội thao của tỉnh. Từ ngày đi học trở lại Lệ Mai có vẻ thân thiết với tôi và Phát hơn.

Có đôi khi giờ ra chơi chúng tôi hay đi mua nước uống hay đi vệ sinh chung. Phát nói rớt cuộc tôi cũng đã có một người bạn gái đúng nghĩa. Nhưng tôi cảm nhận được cậu ấy vẫn còn lo lắng về câu chuyện giống như năm đó.

Năm tôi mới lên lớp tám.

Khi ấy tôi và Phát học cùng khối nhưng khác lớp với nhau, và đó là năm đầu tiên tôi không học chung lớp với cậu ấy. Chúng tôi vẫn cùng đi học cùng đi về, cùng đi chơi, nhưng thỉnh thoảng lại không thể đi chung vì học khác lớp có những buổi ngoại khóa không thể nào chung được.

Trong lớp tôi có thân với Thanh – một cô gái có vẻ đẹp kiêu sa, mà trong lớp không ít đứa con gái không ưa tính tình cô ấy được. Tôi chơi với cô ấy vì cô ấy ngồi cùng bàn mình và cũng vì tôi gần như bị cô lập giống như cô ấy.

Chúng tôi chơi với nhau khá hòa hợp. Dù tôi biết ba cô ấy không tốt lành gì, ông ấy không phải là người dân lương thiện, là một người nổi danh với những việc làm ăn phi pháp. Tôi biết được điều đó vì ba Phát là luật sư, cũng vì cậu ấy ngầm cảnh báo với tôi rằng không nên thân thiết với cô ấy quá.

Thế nhưng chúng tôi vẫn thân nhau. Tôi bỏ qua gia cảnh cô ấy vì ba cô ấy như vậy không có nghĩa cô ấy cũng là người xấu. Nhưng tôi đã lầm.

Giờ nhắc lại trong lòng tôi vẫn còn âm ỉ những vết thương mà cô ấy nhấn tâm cửa vào. Tôi xem cô ấy như người bạn thân của mình chia sẻ bao cảm xúc trong lòng, nhưng hóa ra chỉ có tôi là u mê ngộ nhận.

Hôm cô ấy và tôi đi dự tiệc sinh nhật của lớp phó học tập lớp tôi. Đến con hẻm nhỏ cô ấy bảo tôi đứng đợi một lát, cô ấy qua bên kia mua khăn giấy rồi quay lại.

Tôi thấy hơi sợ, nhưng rồi tự trấn an mình rằng cô ấy sẽ quay lại nhanh thôi. Quả là cô ấy quay lại nhanh thật, nhưng đi cùng là hai gã thanh niên đầy hình xăm trên tay.

Cô ấy nói với hai gã đó muốn làm gì tôi cũng được. Rồi cô ấy cười gằn. Cô ấy ngửa mặt lên, vẻ mặt trước giờ tôi chưa bao giờ thấy được ở một người tôi từng xem là người thân thiết nhất.

Cô ấy nói tôi nên thôi cái trò yêu đương với Phát đi. Cô ấy nói cô ấy tiếp cận tôi chỉ vì Phát, và Phát không để ý đến cô ấy là lỗi tại tôi. Cô ấy còn nói, nếu Phát biết được những gì hai gã thanh niên làm với tôi, thì tôi cũng đừng mong có thể có kết quả với Phát.

Lúc ấy tôi không cảm thấy gì được ngoài nỗi chua xót dâng lên trong lòng. Đau như từng mạch máu vỡ ra, rồi máu tràn khắp người không kiểm soát được. Những giọt nước mắt tôi cứ thế mà lăn dài, lăn dài... Tôi vẫn muốn đây là một giấc mơ, vì trong mơ cô ấy sẽ không xấu xa và tàn nhẫn như vậy. Cô ấy làm vậy với tôi chỉ vì Phát sao? Tôi không muốn tin đây là sự thật. Sao cô ấy có thể phũ phàng với tôi như thế được chứ!

Cô ấy cho tôi một cái tát, nói là đã chịu đựng tôi đủ rồi. Rồi cô ấy quay người bỏ đi. Tôi chỉ còn biết vùng vẫy trong tuyệt vọng cho đến khi Phát đến và giằng co với hai tên kia rồi đưa tôi vào bệnh viện.

Tôi nằm viện, Phát cũng chẳng buồn đến lớp. Cậu ấy là học sinh giỏi nên cô chú cũng không bận lòng nhiều. Lúc đó tôi đã khóc rất nhiều, lúc nào cậu ấy cũng ôm tôi vào lòng dỗ dành tôi. Những kí ức ám ảnh ấy ăn sâu vào trong lòng khiến tôi gặp ác mộng cả một thời gian dài.

Có khi nửa đêm giật mình dậy, Phát vẫn nắm chặt tay tôi đầu gục xuống giường. Thằng nhóc Huy giường bên kia vẫn ngáy o o vì quá mệt. Tôi nhẹ nhìn gương mặt tiêu tụy của cậu ấy mà cảm thấy đau lòng. Cũng có những đêm hoảng loạn, tôi giật mình trong những cơn mơ đắm nước mắt. Cậu ấy là người dịu dàng lau đi những giọt nước mắt, vỗ về tôi cho đến khi tôi chìm sâu vào giấc ngủ.

Không hiểu sao lúc ấy cậu nói “Có tôi ở đây rồi, không sao đâu!” mà cậu ấy lặp đi lặp lại khiến tôi bình yên đến lạ. Tôi dần khắc phục được những giấc mơ đáng sợ kia.

Sau gần một tháng, bác sĩ điều trị chính và cả bác sĩ tâm lí đều nói tôi không sao, được xuất viện. Nhưng đôi khi tôi vẫn còn hoang mang và sợ hãi, lúc đó cậu ấy đã luôn ở cạnh tôi, dỗ dành như đứa em gái nhỏ.

Tôi đã bị thương nghĩ rằng, giữa tôi và cậu ấy sẽ không bao giờ có thể có cái tình cảm yêu thương, giống như Thanh nói. Phát sẽ không thể chấp nhận được một con người dơ bẩn như tôi khi đã chứng kiến được những gì hai tên đó đã làm.

Lúc tôi quay lại trường học Thanh đã bị chuyển trường đi. Có lẽ đó là điều mà ba mẹ tôi và gia đình Phát đã làm để tránh gây nhiều thương tổn đến tôi nhất. Hai gã thanh niên ngày đó cũng đã bị bắt, không phải tội quấy rối tôi, mà là buôn ma túy.

Tôi mơ mơ màng màng trải qua giai đoạn ấy một cách mơ hồ, ngay cả tôi cũng không còn nhớ. Nhưng điều mà tôi ý thức rõ ràng nhất là dù trong hoàn cảnh nào, Phát vẫn luôn bên cạnh tôi, chở che và cùng tôi vượt qua mọi giông bão. Nếu không có cậu ấy cuộc đời tôi có lẽ đã không êm đềm như vậy.

Phát đăng kí lớp học võ ngay sau khi tôi đi học lại được. Lúc đó tôi đã không biết rằng, cậu ấy học võ chỉ vì để bảo vệ tôi. Cậu ấy chăm chỉ luyện tập, dốc hết sức chỉ để không ai làm tổn thương đến tôi được. Cậu ấy nói cảm giác bất lực khi nhìn tôi bị ức hiếp thật sự rất đáng sợ.

Cậu ấy đã để niềm đam mê đá bóng sang bên chỉ vì tôi. Vậy mà tôi không hề biết được rằng mình khiến cậu ấy buồn nhiều đến như thế nào.

Sau đó, băng đi một thời gian dài, tôi có gặp lại Thanh, nhưng có lẽ cô ấy không thấy tôi. Cô ấy mặc một chiếc quần jean bạc màu và áo thun màu trắng. Nhìn cô ấy tôi suýt chút nữa không còn nhận ra vẻ đẹp kiều sa mà ngày đầu tiên tôi bắt gặp. Có lẽ cô ấy cũng đã thay đổi rồi, sau biến cố ấy.

Hôm đó cô ấy đến nhà tôi, đứng rất lâu dưới sân nhưng thằng nhóc Huy đã không cho cô ấy vào. Tôi đứng trên ban công nhìn cô ấy, nhìn một người đã từng gây ra cho tôi biết bao thương tổn, nhưng tôi không hận cô ấy được, cũng không muốn xuống gặp cô ấy. Tôi nhớ nhóc Huy đã chỉ thẳng vào mặt Thanh mà nói rằng: “Chị còn mặt mũi đến thăm chị hai tôi à? Có phải da mặt chị cũng quá dày rồi không?”

Tôi thấy cô ấy bỏ đi trong ngập tràn nước mắt. Thứ duy nhất cô ấy để lại là một bức tranh có hình những bông hoa Bolivia Kantuta với những giọt sương còn thấm trên cành lá.

Mặt trời chiếu rọi vào bức tranh, làm nó lung linh hơn. Lòng tôi cũng nhẹ nhõm hẳn. Vì giây phút thấy được bức tranh ấy, tôi đã không còn hờn trách gì cô ấy nữa.

Loài hoa ấy giống như những giọt nước mắt hối tiếc mà cô ấy đã chính tay vẽ nên cho tôi. Và cô ấy vẫn còn nhớ những điều tôi nói lúc hai đứa còn thân nhau, về loài hoa ấy.

Về truyền thuyết sự đổ kị lẫn nhau sinh ra giữa hai vị vua Illimani và Illampu. Cả hai đều trị vì một quốc gia hùng mạnh và giàu có riêng, nhưng vì lòng đổ kị họ đã xảy ra xung đột, dẫn đến chiến tranh và chết chóc. Nổi tiếp lòng thù hận ấy, hai người con trai nổi ngôi quyết trả thù cho cha mình nên đã gây thêm một cuộc chiến tranh khác nữa.

Sau khi bị thương và tổn thất nặng nề, họ quyết định tha thứ cho nhau và lập lại hòa bình dân tộc. Từ đó hai ngọn núi có tên là Illimani và Illampu xuất hiện quanh năm phủ đầy tuyết lạnh, đây được coi là sự trừng phạt mà nữ thần Pachamama dành cho hai vị vua cha ấy.

Những đợt tuyết tan chảy là tượng trưng cho giọt nước mắt hối tiếc. Và dưới hai ngọn núi tuyết là thung lũng được phủ sa bồi đắp cho loài Kantuta nở như sự thống nhất của hai nước. Hoa có màu đỏ và vàng tượng trưng cho hai vị vua. Đỏ tượng trưng áu đã đổ xuống vì sự duy trì của dân tộc và vàng tượng trưng cho sự thịnh vượng và giàu sang, và màu xanh của lá là tượng trưng cho niềm hi vọng...

Cô ấy cũng như một trong hai vị vua kia, đã sinh lòng đổ kị và gây ra lầm lỗi, nhưng cô ấy cũng mong được tha thứ. Cô ấy không muốn giống như truyền thuyết kia, bởi lẽ đến cuối cùng sự ganh ghét đổ kị chỉ khiến cho cả hai thêm một mối.

Tôi đã quyết định tha thứ nhưng chúng tôi không thể tiếp tục làm những người bạn thân được nữa. Có những vết thương đã thành hình khắc sâu trong trái tim rồi, cả tôi và cô ấy. Tôi không muốn gặp lại tôi cô ấy sẽ trở nên gượng gạo hay luôn canh cánh trong lòng vì chuyện đã gây ra. Tôi thật tâm mong cô ấy buông bỏ gánh nặng này và tiếp tục vui vẻ sống - giống như tôi.

Dù loài hoa ấy có nở giữa hai miền núi tuyết phủ, chúng cũng chẳng thể nào sáp nhập hai ngọn núi ấy lại với nhau. Như tôi và Thanh, dù cái ranh giới hòa bình đã nằm ở giữa, những bông hoa vẫn thấm đâu đó, nhưng không thể nào nín được đoạn tình cảm đã vỡ nát kia.

Giữa hàng vạn người chúng tôi gặp được nhau, chúng tôi đã làm tổn thương nhau bằng những nhát dao trên tinh thần mang theo cả một đời còn lại. Nhưng một khi đã lướt qua nhau, tôi vẫn còn nhớ rõ, từng có người bạn tên Thanh đi qua cuộc đời tôi. Dù là cô ấy đi qua chỉ lại một vết nhơ màu xám...

Bức tranh cô ấy tặng, ba tôi đem cất dưới nhà kho. Ông ấy sợ tôi nhìn đến lại đau lòng. Lâu lâu tôi vẫn lên xuống lau chùi nó. Ba tôi biết, nhưng ông không nói gì.

Có lúc tôi ôm bức tranh vào lòng và khóc rưng rức. Không phải vì những gì Thanh đã gây ra, mà vì vốn dĩ tôi không thể nào quên được tình bạn ấy. Có lẽ chỉ những người làm thương tổn ta, ta mới nhớ đến hoài... Như Thanh đã từng tổn thương tôi sâu đến vậy. Nhưng với tôi, kí ức về cô ấy vẫn ở đây, bên ngực trái tôi này!

7. Chương 7: Cánh Thứ Tư Của Cỏ Bốn Lá - Nhóc Huy!

Cỏ bốn lá là cỏ may mắn. Người ta nói cánh thứ tư chính là hiện thân của may mắn, ba cánh còn lại lần lượt là niềm tin, tình yêu và hy vọng. Nếu ai tìm được cánh thứ tư ấy, thì may mắn sẽ mỉm cười với họ.

~*~

Tôi diện bộ đồ Lệ Mai chọn cho tôi đi cỏ vũ cho hội thao tỉnh, sáng thẳng nhóc Huy nó cứ trêu tôi hoài.

“Chị Hai mặc đồ này trông xinh ghê nè mẹ ơi!” Nó vừa nói vừa nhảy tưng tưng khắp nhà, thật không hợp với bộ dạng cao to của mình chút nào.

Mẹ tôi cũng khen bộ đồ ấy đẹp. Chắc tại Lệ Mai có con mắt thẩm mỹ hơn tôi. Đồ tôi chọn chẳng bao giờ mẹ khen cả. Lần sau đi mua đồ tôi sẽ dẫn cô ấy theo. Và quyết không chọn những bộ đồ lồi thoi nữa.

Hội thao tổ chức ở sân vận động lớn của tỉnh, cách trường chúng tôi không xa. Mới sáng sớm mà đã toàn là người với người. Tôi, Phát và nhóc Huy chen muốn xủ mới lọt vào hàng ghế gần chỗ thi đấu.

Lệ Mai còn đi sớm hơn cả ba chúng tôi. Cô ấy ngồi đó với Thành. Hôm nay cô ấy mặc một chiếc váy màu hồng trông rất điệu đà với mái tóc uốn dài xõa xuống vai (bình thường vẫn cột lên) trông rất đẹp. Tôi nhìn lại mình. Thôi thì dù thế nào tôi cũng không bằng được cô ấy.

Tôi rút lại câu nói lúc nãy, có lẽ tôi vẫn là tôi của trước kia thì hơn.

Thấy tôi ỉu xiu Phát tưởng tôi mệt nên vén vén tóc tôi rồi bắt đầu càn nhăn: “Cậu mệt à? Biết vậy tôi đã không thêm hứa với cậu đi thi đấu làm gì.”

Cậu ấy nói rồi chìa chai nước ra trước mặt tôi bảo tôi uống. Tôi uống một ngụm nước cho cậu ấy yên tâm chứ thực ra tôi không khát tẹo nào. Mà dù tôi có mệt đi nữa thì việc uống nước cũng chẳng có liên quan gì.

“Không có gì đâu mà, mình không mệt!” Tôi lè lưỡi với cậu ấy.

Phát cười. Cậu ấy thấy tôi còn đùa được chắc đã yên tâm hơn nhiều rồi. Tôi cũng thấy vui, lúc nào có Phát bên cạnh dù trời có sập xuống tôi cũng yên tâm.

Thành thi đấu sau Phát, nhưng hai người theo thầy thể dục vào cùng một lúc nên chỉ còn ba đứa tôi ngồi trơ trọi một mình. Sáng giờ nhóc Huy cứ tí tởn đi theo Thành nói chuyện với anh ấy. Tôi ngồi giữa Lệ Mai và Phát nên cũng không có dịp nói chuyện với Thành.

Dù rất muốn, nhưng từ lúc thân nhau đến giờ tôi tự nhủ lòng mình rằng nên chôn sâu tình cảm với Thành đi. Nếu không, ngay cả Lệ Mai cũng không muốn làm bạn với tôi nữa. Tôi không muốn mất đi một người bạn chân thành như Lệ Mai. Tôi không muốn mình là Xuân Thanh thứ hai, vì tình yêu hay sự đổ kị mà mất đi lí trí.

Tôi biết tình cảm ấy rất dễ khiến tôi sa ngã, nhưng tôi vẫn đang cố gắng kiềm lòng mình, không để mọi thứ đi quá xa. Nếu đến mức tôi không thể ngăn cản được, tôi thà tự làm đau mình chứ không để tổn thương Lệ Mai, như tôi đã từng bị.

“Thi xong năm đứa mình đi ăn rồi hãy về. Hôm nay mình không có học gì cả.” Khi vòng thi đấu cuối cùng sắp xong cô ấy kéo tay tôi lại, sợ tôi và nhóc Huy kéo nhau về trước.

“Không được, không được. Chị quên là tụi mình phải về nhà nội anh Phát sau khi trận đấu kết thúc à?” Nhóc Huy kéo kéo tay tôi.

Lúc đó tôi mới nhớ ra là có chuyện đó thật. Hôm qua nói chuyện điện thoại với chị họ Phát rất lâu thế mà sáng giờ lại suýt quên. Thật tệ.

Vậy là sau khi thi đấu xong Thành và Mai về trước. Thành được giải nhì, còn Phát đứng thứ ba, cậu ấy đi thi chỉ vì tôi mè nheo thôi, chứ tôi thừa biết cậu ấy cũng không thích thú gì.

Sau khi người ta kéo nhau ra khỏi nhà thi đấu, năm đứa chúng tôi mới chia tay nhau ở cổng. Tôi nhìn theo Mai và Thành mà tiếc hùi hụi vì lỡ mất một lần đi ăn với anh. Nhưng không sao, hôm nay chắc sẽ là một ngày vui vẻ với tôi, vì có nhiều niềm vui nữa đang chờ tôi nơi nhà nội Phát.

Nhà nội cậu ấy là một đại gia đình, nói thế vì nơi đó có nhiều thế hệ sống với nhau. Ông nội cậu ấy từng đi lính, sau khi hòa bình ông mới về lại nơi mảnh đất quê hương mình. Đó là nơi ông sinh ra và lớn lên, nên khi chết đi ông cũng muốn mình nằm xuống tại đó. Các ngôi nhà ở gần thành một cụm, toàn của các chú bác cô dì cậu ấy, đất đai ở đây thì đa số là của ông nội và bác cả Vinh. Dù ai có làm gì, bác cả vẫn theo nghề nông, và ông nội ủng hộ bác bằng cách để lại đất đai cho bác ấy làm.

Những người khác muốn học gì làm gì ông đều hỗ trợ, miễn sao có được cái nghiệp đàn hoàng. Giống như ba Phát, không được gì ngoài tấm bằng luật sư, mà có khi tấm bằng ấy hơn đứt mấy thửa ruộng của nội rồi.

Nội giờ chỉ sống với cô Út và dưỡng, bà nội đã mất cách đây vài năm, vì thương nội nên cô Út không nỡ gả đi. May mà cô gặp được người yêu thương mình nên chấp nhận ở rể, không biết tôi có may mắn gặp được một người như dưỡng không nhỉ? Dưỡng đi làm cũng gần nhà nên có thể về thường xuyên, chị Ngọc thì chiều nay mới về tới vì chị đi học Đại học tận Sài Gòn, khi nào nghỉ mới được về. Thường thì ba mẹ Phát cũng sẽ về vào chiều nay, rồi sáng sẽ lái xe đưa chúng tôi đi học. Mà hể nói đến gia phả nhà Phát là cứ rối tung cả lên, mỗi lần đám tiệc tôi đến chào hỏi từng người thôi đã mất cả tiếng đồng hồ rồi. Nhưng bù lại có rất nhiều con nít cho tôi chơi, chưa bao giờ tôi ngại việc thừa gửi nhiều người mà từ chối bất cứ chuyến đi nào về đây.

Ba đưa chúng tôi đi xe bus hơn nửa tiếng mới đến nơi, năm nay vừa xây cầu nên giao thông thuận lợi, mấy năm trước toàn đi phà nên chúng tôi cũng ngại phải đi, còn phải đi bộ một quãng chừng hai, ba cây số mới đến nhà nội cậu ấy. Chúng tôi đi trên con đường xi măng trải dài, nhóc Huy ôm một cái ba lô bự kẹ nẹ đi sau lưng tôi, chốc chốc lại bắt tôi dứt nước cho nó uống.

Đi mãi cũng đến nơi, ông nội đang ngồi ở bàn nước trước nhà, thấy chúng tôi thì vui vẻ hẳn lên. Trong trí nhớ của tôi lúc nhỏ ông nội là người hơi nghiêm khắc, ngày xưa tôi cũng sợ ông lắm nhưng dần dần tôi hiểu ra ông chỉ nghiêm khắc với mình Phát thôi, còn chúng tôi thì... vô tư. Có lẽ đó là cách răn dạy Phát từ lúc cậu ấy còn rất nhỏ, mà cậu ấy chắc cũng bị huấn luyện cỡ như bộ đội kia. Chỉ là, cậu ấy đi lính gần mười tám năm vẫn chưa được xuất ngũ.

Mặt trời đã lên cao trên tán cây me trước cửa nhà. Ba đưa chúng tôi ngồi trước sân lật rau phụ dì Út. Thực ra thì nhóc Huy về cái khoản này nó giỏi hơn Phát rất nhiều. Cậu ấy lật cọng rau nào cũng xấu xí, bị cô Út đuổi lên bàn uống nước với nội. Nội nhìn chúng tôi móm mém cười. Thực ra nội cũng đã già rồi, không quần nổi lũ nhỏ nữa. Tôi nghĩ giờ mà Phát có nổi loạn, nội cũng chẳng thể làm gì được cậu ấy đâu.

Nhặt rau, nấu cơm xong xuôi cũng đã đứng bóng mười hai giờ. Chúng tôi ăn cơm xong rồi mỗi đứa mắc một cái võng phía sau hè nằm. Những cơn gió nhẹ lướt qua làm tôi thiếp đi lúc nào không hay. Lúc thức dậy đã xế chiều rồi. Phát và nhóc Huy không biết đã biến đi đâu biệt tăm.

Tôi đi vòng một vòng quanh nhà cũng không thấy hai người ấy đâu, đang định hỏi ông thì thằng nhóc nhỏ kéo kéo vạt áo tôi.

“Khị... khi...”

Tôi chẳng biết nó nói gì, ngờ ra một lúc lâu mới biết là nó đang kêu tôi bằng chị.

Thằng nhóc nhỏ chỉ cao hơn đầu gối tôi tí xíu, chắc khoảng hơn một tuổi. Gớm, nó chỉ chập chững biết đi thôi mà đã đi được tận đây. Bàn tay nó trắng nõn, những ngón tay ú núc. Nó có đôi mắt tròn xoe, tóc thì chỉ lưa thưa vài ba cọng trông rất ngộ. Một tay nó giữ chặt lấy vạt áo tôi còn tay kia chỉ ra hướng mé bên kia bờ ruộng.

“I... i... khi khi...”

Tôi vòng tay ôm nó vào người. Trông nó bé tí xíu vậy chứ cũng nặng lắm. Nó ôm cổ tôi về hí hửng rồi cứ liên tục mấy tiếng vô nghĩa i i i i...

Bên cạnh nhà nội là nhà của bác Vinh, nhà bác Vinh mới có cây cầu nhỏ bắc qua bờ ruộng, chắc đây là cháu của bác con chị Nhân. Thằng nhóc được tôi bế lên thì nó thích thú hẳn. Người nó cứ rướn lên phía trước, mà nó nặng vậy rồi tôi không thể đi nhanh hơn được nữa.

Đi đến cửa nhà bác Vinh tôi đã mệt bỏ hơi tai. Tôi thấy chị Nhàn đang phơi quần áo ngoài sào, thấy tôi ôm thằng nhóc chỉ hoảng hồn bỏ quần áo đi lại chỗ tôi đỡ lấy thằng nhóc. Nó thấy mẹ nó thì đôi mắt sáng rực lên.

“Em gặp thằng nhóc ở đâu vậy? Trời đất ơi, chị để nó trên vông ngữ rồi mà.”

Chị Nhàn lấy tay sờ sờ thằng nhóc xem nó có sao không, còn nó thì cười khặc khặc không biết mẹ nó đang lo lắng vì nó thế nào.

“Nó gặp em bên nhà ông, đòi em qua đây đó chị. Mà chị thấy Phát với em trai em đâu không?”

“Nó ở bên kia chơi thả diều kia, em ôm thằng nhóc này qua đó chơi đi, lát nữa chị qua.” Nói rồi chị Nhàn giao thằng nhóc lại cho tôi. Chắc nó biết sắp được tôi dẫn đi chơi nên hôn chụt một cái lên má tôi. Thằng bé tí xiu mà thông minh ghê, chắc khi lớn lên nó hơn tôi gấp mấy lần ấy chứ.

Phát thấy tôi ôm thằng nhóc con qua thì chạy lại ôm thằng nhóc trên tay tôi. Nó cười khanh khách. Đúng là phần bội mà, mới đó đã có đồng minh mới, nó quên là ai ôm nó qua đây mất rồi.

Phát lo giữ thằng nhóc, hai người có vẻ hòa hợp. Hình như bất cứ thằng nhóc nào cũng thích cậu ấy thì phải. Lúc nhỏ nhóc Huy cũng đi tò tò theo Phát mà không mặn nồng lắm với những trò chơi của tôi.

“Sao mà ngu quá vậy hả?”

Tôi giật mình nhìn sang thấy thằng nhỏ chừng bảy tuổi đang đánh vào đầu chị nó. Hai chị em là con dì Phước cách đây không xa, tôi có gặp chúng nó được mấy lần. Tôi thấy nhỏ chị không nói gì, chỉ lẳng lặng sửa lại con diều cho thằng em. Thằng nhỏ vênh mặt lên ra vẻ ta đây khi sai vặt được chị nó.

Thật ra không biết có phải mỗi người chị hai nhu nhược đều bị em trai mình ăn hiếp hay không. Tôi cũng là một người nhu nhược nhưng từ nhỏ đến lớn nhóc Huy chưa bao giờ đối xử với tôi như vậy.

Tôi nhìn sang nhóc Huy, nó đang lúi húi tìm cái gì trên bãi cỏ xa xa đằng kia. Chợt tôi thấy mắt mình cay cay.

Tuổi bốc đồng của một đứa con trai mới lớn nào cũng muốn chứng tỏ bản lĩnh của mình, muốn hơn người khác. Nhưng chưa bao giờ nhóc Huy vì điều gì mà tỏ ra hơn tôi, hay khôn ngoan, hay tốt hơn tôi. Nó bao giờ cũng làm những điều mà nó cho là đúng, cho là tốt với tôi thôi.

Tôi chưa từng trải qua thời bị em trai mình ăn hiếp, hay giành đồ chơi và tình thương của ba mẹ. Nó với tôi sống một cách hòa hợp đến kì lạ. Bởi từ thời khắc nó hiểu chuyện, nó luôn nhường nhịn tôi như tôi là em gái nó chứ nó không phải là em trai tôi. Lúc nhỏ nó cũng có nghịch một xiu xiu là hay lấy tay vò tóc tôi cho rối tung lên, rồi bật cười khanh khách ra vẻ thích thú. Và trò nghịch phá của nó với tôi duy nhất chỉ có thế.

“Chị Hai, lại đây có cái này hay lắm nè!” Nhóc Huy quay lại thấy tôi đang nhìn nó thì lấy tay quơ quơ bảo tôi lại.

Phát nghe nó gọi cũng tò mò đi lại.

Thằng nhóc Huy nó nằm mọp dưới bãi cỏ, tay mân mê những cụm cỏ ba lá. Trên tay bên kia là cọng cỏ bốn lá còn xanh ươm.

“Cho chị nè! Mấy lần trước em với chị tìm hoài mà không thấy, cuối cùng cũng tìm được.”

Tôi chợt nhớ những ngày trước tôi cũng dốc sức tìm cỏ bốn lá ngoài cái bãi cỏ này. Cỏ bốn lá là cỏ may mắn. Người ta nói cánh thứ tư chính là hiện thân của may mắn, ba cánh còn lại lần lượt là niềm tin, tình yêu và hy vọng. Nếu ai tìm được cánh thứ tư ấy, thì may mắn sẽ mỉm cười với họ.

Và khi nhóc Huy đưa cây cỏ ấy qua tay tôi, tôi chợt sững sờ nhận ra rằng: những điều tôi cố công tìm kiếm bấy lâu nay thật vô nghĩa, nhóc Huy chính là may mắn mà bấy lâu nay tôi vẫn đang cố chấp đi tìm. Và may mắn ấy vẫn ở bên cạnh tôi trong suốt gần ấy năm qua, chỉ là tôi đã không nhận thức được sớm hơn.

Cuộc đời thật yên bình khi có một người em trai như vậy!

Nắng chiều nhuộm thắm cả một bãi cỏ trải dài với gió và cát bụi. Hoàng hôn dần buông. Một ngày nữa đã qua đi. Và điều tốt đẹp nhất vẫn ở lại bên tôi. “Nhóc Huy...” Tôi lẩm nhẩm rồi mỉm cười. Nhưng khi chớp mắt, tôi mới chợt nhận ra mắt mình đang cay, cay lắm...

Cay vì hạnh phúc!

8. Chương 8: Cánh Lục Bình Lững Lờ Bên Sông

Rồi hoa sẽ tàn, hoa nào chẳng thế! Nhưng tôi tự hỏi, liệu có loài hoa nào đẹp dịu dàng mà vẫn ngang ngạnh đứng giữa bao la trời đất thế kia không?

~*

~ Ở quê tiết mục mà tôi thích nhất đó là tắm sông. Mặc dù về cái khoảng bơi lội tôi gần như âm thầm.

Chiều chị Ngọc con cô Út về, chúng tôi kéo nhau ra con sông nhỏ trước cửa nhà tắm. Chị Ngọc là con gái, tất nhiên rồi, nhưng chẳng ai nhìn nhận chị như một đứa con gái cả. Chị để tóc ngắn, mặc áo sơ mi và quần ngắn rộng như con trai. Vai lúc nào cũng kè kè cái ba lô mà tôi biết chắc trong đó có gì: một cái laptop, một cái bản đồ, một cuốn sổ, một hộp bút đen thui hình con mèo mun, một bình nước giữ nhiệt, vài ba bộ đồ, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, dầu gội đầu, thẻ atm và một số ít tiền mặt.

Cái chuyên ngành địa lý học của chị ấy suốt ngày chỉ cần bấy nhiêu đó thôi. Hễ muốn đi đâu là chị cứ việc vác cái ba lô ấy đi là chẳng sợ thiếu thứ gì. Dì Út suốt ngày sợ chị không lấy được chồng, nhưng dường thì có vẻ ủng hộ chị ấy đi đây đi đó cho thỏa thích rồi sau này muốn ra sao thì ra. Dượng là người thuộc dạng cương chiều con số một luôn, như ba tôi vậy. Hình như người ba nào cũng xem con gái như sinh mệnh của mình. Nhất là chỉ có duy một đứa con gái.

Chị Ngọc về đến nhà chỉ kịp vào chào ông và mẹ rồi kéo chúng tôi ra bờ sông như sợ trời tối sớm thì không thể kịp tắm sông vậy. Nước sông bây giờ đã đục hơn mấy năm về trước rất nhiều, nhưng dù cảnh vật ấy có đổi thay thì lòng người vẫn không hề thay đổi. Chúng tôi vẫn là đứa trẻ nhỏ thích nghịch nước, tắm sông. Mấy năm về trước còn có chị Nhàn, lúc chị còn chưa có con chị vẫn hay chơi cùng chúng tôi. Giờ thì cuộc sống chị vất vả hơn nhiều, chị bận bịu với nhiều việc lặt vặt và giữ thẳng nhóc, việc làm một người mẹ đơn thân thật sự chẳng dễ dàng gì.

Nói tắm sông là nói, chứ tôi chỉ được ngồi trên chiếc xuồng nhỏ nghịch nước, vớt lục bình thôi. Đến lúc gần lên Phát sẽ công tôi một vòng dưới nước rồi chúng tôi sẽ kéo nhau lên. Tuy chỉ là vài phút ngắn ngủi thì tôi cũng đã mừng lắm rồi. Ngày trước có lần trắm mình quá lâu dưới nước tôi phải nhập viện cả tuần. Từ đó việc nghịch nước mới là trò chơi thường nhật của tôi chứ tắm sông dường như là hai từ quá ư là xa xỉ.

Cạnh mé sông có một gốc gừa lớn. Chị Ngọc, Phát và nhóc Huy hay leo lên đó rồi nhảy ùm xuống. Chỉ ngồi nhìn thôi mà đã thấy thích rồi.

Tôi ngồi trên chiếc xuồng ba lá nhỏ được cột vào gốc gừa với những rễ cây chùm chùm buông xòa xuống dòng nước như mái tóc dài của người thiếu nữ. Chiếc xuồng nhỏ này gắn liền với tôi từ nhỏ, tuy nó hơi cũ nhưng có thể nói nó như một người bạn đã trở thành thân quen. Bác cả Vinh mua nhiều chiếc xuồng to hơn, gắn động cơ và cả mái che, nhưng tôi chỉ duy nhất thích cái xuồng ba lá nhỏ này.

Nhìn dòng nước lững lờ trôi, những khóm lục bình lênh đênh tôi thường hay nghĩ về kiếp người lênh đênh vô định. Giống như chị Nhàn. Giờ chắc hẳn chị đang chăm bẵm cho nhóc con ăn, chứ không được vui đùa như lũ nhóc tui tôi đâu.

Chị là con út bác cả Vinh, trước chị còn có hai người anh trai nữa. Vì là con gái út nên chị rất được cưng chiều. Chị hiền và hòa nhã với mọi người, không vì được nuông chiều mà đâm hư.

Nhưng người tốt tính như chị cũng bị cuộc đời vùi dập khi vướng vào mối tình đầu tiên với tên cận bã ấy. Khi người con gái yêu thương họ sẽ dành hết niềm tin ấy cho người mình yêu. Chị cũng vậy. Và sau khoảng thời gian yêu nhau mấy năm, anh ta chợt bỏ đi biệt. Bỏ lại chị với thằng nhóc trong bụng chưa kịp thành hình.

Chị đã phải chống chọi lại với số phận, đối mặt với mất mát đau thương. Vì người ta coi khinh chị, một người mẹ đơn thân như chị bị hết người này đến người kia hắt hủi.

Tôi nhớ lúc biết chuyện ông đã giận đến suýt phải nhập viện, bác cả đuổi chị ra khỏi nhà, nhưng nhờ cô Út hết lời van xin nên chị được giữ lại. Và dù vậy, thì đứa nhỏ trong nhà cũng không được yêu thương. Bởi chính những gì ba nó gây ra.

Người thiệt thòi lớn nhất là chị Nhân. Lúc tôi mới biết chị, tôi thấy danh xưng tên chị là một danh từ thật mỹ miều. Nhân trong an nhân, là bình yên, nhân hạ. Nhưng mà cuộc đời chị lại trái hẳn với cái tên. Chưa bao giờ chị thôi lam lũ vì gia đình...

Chị Nhân khác chị Ngọc ở chỗ chị quá hiền đi. Chị Ngọc thì mạnh mẽ không ai quản được, chị nghịch phá từ nhỏ và quyết tâm đi học đại học dù cho cô Út có khuyên chị nên ngừng việc học lại và đi lấy chồng. Suy cho cùng cái tư tưởng lạc hậu trong vùng quê này vẫn còn tồn tại. Dù đô thị hóa tới đâu, thì tư tưởng con người vẫn chẳng thể nào đô thị được. Nếu là nét đẹp thì người ta coi đó là nét văn hóa quý, còn thói hư tật xấu thì bị xem như là bản chất của người mình. Con người có hiện đại đến đâu thì những nét văn hóa tốt đẹp cùng những thói hư tật xấu đã hình thành sẽ mãi ám ảnh con người ta qua hàng trăm, hàng nghìn thế hệ có hơn.

Người mình vẫn chẳng thể chấp nhận những người phụ nữ như chị Nhân, dẫu rằng chị ấy không hề có tội. Có con mà không có chồng, đáng thương hơn là đáng trách. Chín tháng mang nặng đẻ đau, những ngày quần quật nuôi con mà không có lấy một bờ vai nương tựa, tôi nghĩ những ai chưa từng trải qua sẽ chẳng thể nào hiểu được. Đâu ai muốn đứa con chào đời mà không thấy mặt người cha? Xét cho cùng, lỗi lầm của chị Nhân đâu đáng trách như những lời đàm tiếu về chị.

Tôi thật sự rất hận miệng đời. Rất rất. Là một người chịu tổn thương sâu sắc vậy, chị còn phải chịu dèm pha từ bên ngoài lẫn áp lực trong gia đình và cả những tủi hờn của bản thân.

Hắn chị Nhân đã phải mạnh mẽ lắm mới vượt qua được ngần ấy gian nan trong đời. Sao người đời chỉ biết lên án mà không ai cảm thông hay thậm chí là khâm phục sự kiên cường của chị nhỉ?

Người ta chỉ nhìn thấy cánh lục bình trôi nổi lênh đênh thật yếu mềm, nhưng nào có ai nhìn thấu được vẻ đẹp ấy? Dù đóa hoa chỉ nở một sớm một chiều, rồi lại bị những tác động bên ngoài vùi dập, nhưng ắt hẳn nó đã chống chọi rất nhiều để phô bày hương sắc cho đời mình qua những cánh hoa tím biếc kia.

Rồi hoa sẽ tàn, hoa nào chẳng thế! Nhưng tôi tự hỏi, liệu có loài hoa nào đẹp dịu dàng mà vẫn ngang ngạnh đứng giữa bao la trời đất thế kia không?

Chắc là có. Nhưng cho đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm được...

~*~

Tắm sông lên, tôi và chị Ngọc phụ dì Út dọn cơm. Ba mẹ Phát cũng về đoàn viên. Hôm nay ông vui lắm. Lúc nào con cháu tụ họp lại ông cũng vui như vậy.

Ông móm mém cười, rồi giục cả nhà ngồi vào bàn cơm. Giờ cơm luôn không ngớt tiếng cười nói rộn rã. Tôi nhìn ra được ông vui hơn hẳn vì Phát và chị Ngọc. Có thể ông thương chị Ngọc là vì chị sống bên ông từ nhỏ đến lớn, nhưng với Phát là một niềm hy vọng lớn lao. Ông luôn mong rằng Phát sẽ thi vào công an, hay ít nhất cũng thi đậu trường y.

Và Phát cũng không phụ lòng ông. Cậu ấy từng nói với tôi, cậu ấy sẽ không thi công an, hay làm việc dưới danh nghĩa nhà nước. Tất nhiên mục tiêu của cậu ấy là trường y.

Tôi tin chắc cậu ấy sẽ không phụ lòng mong mỏi của ông. Không như tôi, kì thi tốt nghiệp sắp đến tôi chẳng định hưởng được gì cho tương lai mình. Ba tôi nói, nếu tôi không đậu cao đẳng hay đại học, ông sẽ cho tôi đi du học. Hay mở cho tôi một căn tiệm bán đồ lưu niệm hay một shop hoa nhỏ. Ba tôi nói những lời đó trong ngày tôi thi đậu lớp mười. Rằng tôi đừng tạo áp lực ỉn, cũng đừng gắng sức quá, khi nào ông còn sống, khi đó tôi không cần phải lo lắng bất cứ điều gì. Vì đã có ông ở đó, cả mẹ và nhóc Huy nữa.

Tôi cũng muốn gắng lắm, nhưng không thể. Tôi biết mình chỉ có thể tốt nghiệp, và may mắn lắm thì đậu cao đẳng thôi. Đại học đối với tôi là một giấc mơ xa vời, xa thật xa... Vậy nên thay vì vùi đầu vào học như

đám bạn, tôi vẫn cứ nhõn nhơ. Không phải tôi ỷ lại vào ba mình, mà là tôi biết dù có cố công cũng vô ích. Tôi là một người không đủ kiên nhẫn và cũng không đủ mạnh mẽ để chịu thất bại từ những việc mình đã dồn hết công sức vào.

Những người quá đặt hy vọng vào ngưỡng cửa đại học sẽ không thể chịu đựng nổi sự thất bại khi thi rớt. Tôi không muốn mình như thế. Và dù rằng có ai nói tôi quá hèn nhát thì tôi cũng chịu. Đó là điều mà dù không ai nói hay tôi không thừa nhận thì cũng không thể phủ bỏ được. Sự thật chỉ có một, thế nên tôi chẳng bao giờ trốn tránh đâu. Ừ, thì tôi hèn nhát đó. Nhưng biết thừa nhận mình hèn nhát thì chắc cũng không đến nỗi quá hèn nhát đâu, chứ nhỉ?

Buổi tối là tiết mục của tụi trẻ chúng tôi. Tôi, Phát, nhóc Huy và chị Ngọc gộp lại đủ bốn tay chơi đánh bài. Thường thì chúng tôi chơi trong phòng chị Ngọc, vì phòng chị có đủ đồ nghề để chúng tôi “quạt lộn” sau khi chơi chán.

Phát và tôi luôn một phe, nhóc Huy và chị Ngọc một phe. Chơi đánh bài chán chúng tôi chuyển sang đánh nhau. Cái mền được trưng dụng thành miếng bọc đối phương lại, rồi chọc lét. Phát và tôi luôn thắng, bởi nếu thua Phát sẽ chặn hai người kia lại và khi tôi thoát ra được khỏi phòng thì coi như trò chơi chấm dứt.

Chị Ngọc và nhóc Huy trêu tôi hèn. Ừ, tôi hèn từ lâu lắm rồi. Hê hê.

“Ê, Mây, em ngủ chưa?” Lúc khuya chị Ngọc nằm cạnh tôi thủ thỉ.

Tôi và chị Ngọc lúc về đây thì sẽ ngủ chung, nhóc Huy và Phát ngủ chung. Lúc nhỏ cả bốn chúng tôi cũng dồn nhau vào cùng một chiếc giường. Nhưng khi chúng tôi lớn rồi, giường chẳng đủ chỗ cho cả bốn đứa nữa nên chúng tôi ngậm ngùi “chia tay” nhau ra ngủ riêng. Thực ra thì hai phòng sát bên nhau thôi. Chỉ cần tôi gõ tay lên tường một tiếng, bên kia sẽ gõ lại hai tiếng.

Có lúc chúng tôi gõ như vậy cho đến lúc ngủ quên lúc nào không hay. Gõ như vậy cảm giác chúng tôi thật sự gần nhau lắm. Cả đời này, tôi vẫn mong bốn đứa chúng tôi thân thiết và gần nhau như vậy.

“Chưa. Sao chị chưa ngủ nữa?” Tôi hỏi lại chị.

“Em có từng thích một ai đó chưa?” Chị Ngọc tiếp tục nói với tôi bằng cái giọng nhỏ nhất có thể để bên kia Phát và nhóc Huy không nghe được.

Tôi không biết mình có nên nói cho chị ấy nghe không. Tôi nửa muốn nói, nửa muốn không...

“Dạ, có...” Sau một phút tôi quyết định nói thật.

“Là Phát à?”

“Dạ, ừm, đã từng, nhưng mà...” đột nhiên tôi muốn kể cho chị nghe tất cả những ám ức trong lòng. Tôi tiếp bằng một cái giọng khàn khàn sắp khóc, hy vọng là tôi nói nhỏ quá nên chị không thể nghe ra: “...không được. Em với Phát là chuyện không thể. Em không xứng đáng. Và cậu ấy cũng chỉ xem em là người bạn thân thiết thôi.”

Chị Ngọc không nghe được những gì tôi nói, hay căn bản là chị chẳng hiểu tôi đang lắm nhảm cái gì. Bởi vậy trọng tâm câu hỏi chị ấy không đặt vào điều mà tôi muốn chị hiểu.

“Em nói đã từng á? Là sao?”

“Em thích người khác, nhưng anh ấy không thích em. Vì bạn gái anh ấy là bạn thân của em. Em biết tình cảm của em là sai, nhưng lớp em ai cũng mê anh ấy cả. Anh ấy được tất cả mọi người yêu mến, nên em chẳng là gì hết.”

“Vậy... Phát và cậu bạn em, chị chỉ ví dụ thôi, hai người đánh nhau thì em sẽ bênh vực ai?”

“Tất nhiên là Phát rồi.” Tôi buột miệng trả lời không chần chờ lấy một giây. Và sau đó tôi hối hận. Nhưng tôi biết mình sẽ không bao giờ hững hờ với Phát, vì đó đã thành thói quen rồi. Còn Thành, chắc không cần đến một đứa không liên quan gì như tôi lo lắng đâu nhỉ?

“Em còn quá nhỏ để hiểu được yêu thích một người là như thế nào.” Chị Ngọc vừa nói vừa vuốt tóc tôi. Rồi im lặng.

Cả hai chúng tôi cùng chìm vào yên lặng. Màn đêm tĩnh mịch đáng sợ đến nỗi có thể nghe cả tiếng hít thở đều đều của chính mình.

Và trong cái đêm tịch mịch ấy, tôi đã không nhận ra được rằng chị Ngọc nói đúng. Mười bảy tuổi, còn quá nhỏ để yêu. Hay biết được ai yêu mình...

9. Chương 9: Mặt Trời Vĩnh Viễn Không Phải Của Riêng Đóa Hương Dương

Anh ấy như ánh Mặt Trời, và tôi mãi cũng chỉ như bông hoa hướng dương kia.

Tôi tồn tại vì anh, nhưng anh lại không vì tôi mà tồn tại...

~*~

Ngày thứ bảy đối với lũ học sinh chúng tôi luôn là những ngày vui vẻ và hứng thú nhất. Một tuần trôi qua quá lâu, và đến thứ bảy thì đứa nào cũng phấn khởi vì ngày chủ nhật êm đềm sắp đến.

Trước khi công bố môn thi tốt nghiệp các thầy cô cũng không gây áp lực nhiều với chúng tôi. Tôi thì đặc biệt thích thú với điều đó. Bởi lẽ một đứa học lè tè chỉ mong có bằng tốt nghiệp để phấn đấu như tôi thì những ngày nhàn hạ không phải làm bài tập nhiều là hết sức quý giá.

Thế mà hôm nay Lệ Mai lại ủ rũ như ai cướp của cô ấy cả cây vàng vậy. Ngồi trong căn tin giờ ra chơi cô ấy cứ muốn nát cái ống hút mà nước trong ly vẫn còn nguyên. Tôi ngồi kể bên khiêu khiêu Phát:

“Cậu ấy sao vậy?”

Phát cũng nhận ra điểm khác thường ấy của Mai, cậu ấy cười buồn: “Chắc là chuyện với Thành.”

Tôi tò mò quá, muốn hỏi cô ấy ngay lập tức nhưng thấy cô ấy buồn vậy nên thôi. Vả lại tôi không biết mình đang hy vọng gì nữa. Tôi thật sự không muốn mình ích kỉ như thế, nhưng thật lòng tôi đã nghĩ liệu hai người đó chia tay tôi có còn cơ hội nào với Thành hay không.

Tôi giằng xé rất lâu cho đến tiết cuối Lệ Mai đưa tôi tờ giấy nhỏ.

“Mình buồn quá T.T.” Cậu ấy vẽ một cái mặt khóc bự choáng chỗ luôn ba chữ kia.

“Sao vậy?” Tôi ghi phía dưới nét chữ đẹp đẽ của cô ấy, rồi đợi lúc giáo viên không để ý quẳng ngược lại cho cô ấy.

“Ra về nói.” Cô ấy ghi chỉ vắn vắn ba chữ rồi lại tiếp tục cúi gằm mặt xuống bàn.

Phát cốc vào đầu tôi một cái. “Cậu ngồi yên đi, cứ xoay tới xoay lui hoài.”

Tôi lè lưỡi trêu cậu ấy. “Cậu không quay tới quay lui được nên tức à?”

Cậu ấy bắt được cổ tôi, ngón cái và ngón giữa kẹp vào phía sau gáy khiến tôi như muốn nhảy dựng lên. Mỗi lần trêu cậu ấy đều phải lãnh hậu quả thâm như vậy.

“Cậu còn dám trêu tôi nữa không?” Vừa vắn vắn hai ngón tay cậu ấy vừa hỏi.

“Không, không dám... Cậu tha ỉnh đi mà.” Tôi xuống giọng năn nỉ cậu ấy.

Phát rút tay ra nhưng kèm theo một câu nói mà ngay cả trong mơ tôi cũng thấy ám ảnh. “Viết giấy cam kết cho tôi, ngay và liền.”

Biết mà... Tôi lấy quyển sổ nhỏ mỏng tang có nhiều hình chim thú hoạt hình dễ thương mà mình rất quý rồi nắn nót viết vào đó “Tôi không thèm trêu chọc cậu nữa.” Bên cạnh là cái mặt cười le lưỡi mà tôi vẽ vào nhìn thật nhăn nhít.

Tôi cười giả lả gấp tờ giấy lại rồi đưa cho cậu ấy bằng hai tay. Chỉ thiếu quỳ xuống nữa thôi là tôi thành cung nữ riêng của cậu ấy rồi.

“Hai người các cậu đừng đả kích người vừa-thất-tình như tôi như vậy nữa có được không?” Lệ Mai nhỏ giọng nói lên, khiến tên Tính ngồi cạnh cô ấy cũng nhường mầy nhìn tôi như thể ý cậu ấy là “tôi-cũng-thất-thể”. Rõ ràng là hẳn ta chỉ ăn theo Lệ Mai thôi.

Tôi trừng mắt nhìn Tính, đủ lâu để Lệ Mai nằm mọp xuống bàn và không thèm để ý đến chúng tôi nữa. Sau đó giơ đũa mắt tròn xoe tội nghiệp nhìn Phát, rồi lấy tay chỉ chỉ vào Tính.

Phát trợn mắt và hươ hươ nắm đấm lên với Tính, cậu ta rụt cổ lại lẩm bẩm: “Coi như tôi sợ cô đi”, rồi bắt đầu tiếp tục làm bài tập.

Tôi thì cười hả hê. Lúc nào có Phát bên cạnh tôi chẳng sợ bị ai ức hiếp cả. Ngay cả tên Tính tính tình quái gở kia cũng chẳng ăn nhằm gì với tôi hết. Mà chắc cái tên ấy chỉ sợ đòn karate của Phát thôi, cậu ta ốm yếu quá mà.

Tôi không có gì hết. Chỉ cần có Phát bên cạnh là đủ rồi.

~*~

Buổi tối nằm xoay xoay trên giường tôi không thể gượng ép mình ngủ trong khi đầu óc đang rất “tỉnh”. Những điều Lệ Mai nói vẫn văng vẳng bên tai tôi, mỗi lời nói như một mảnh thủy tinh vỡ cửa vào trái tim tôi, nhức nhối.

Lệ Mai nói Thành và cô ấy đã kết thúc lâu rồi. Chỉ là cô ấy níu kéo vì không muốn mất anh ấy. Cô ấy biết trong lòng Thành từ lâu đã có người khác, giữa cô ấy và Thành người đó vẫn luôn tồn tại, chiếm giữ trái tim Thành. Cô ấy vốn biết tình yêu là vị kỷ. Nhưng vì yêu Thành, cô ấy chấp nhận đánh đổi. Vậy mà cũng đến lúc phải buông tay...

Nhưng không phải vì những lời ấy mà khiến tôi trần trọc. Những câu sau cô ấy nói mới có lực sát thương lớn hơn với tôi.

“Cậu có nghĩ người con gái Thành luôn giữ trong lòng là cậu không?” Lúc nói câu đó Lệ Mai cúi gầm mặt xuống, như sợ phải nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Không đâu...” Tôi trả lời yếu ớt. Khi đối mặt với Lệ Mai tôi lại không muốn điều đó xảy ra, mặc dù ngay cả trong mơ tôi cũng ước mong điều đó thành hiện thực.

Chợt tôi thấy mình xấu xa, và tôi sợ hãi vì điều đó.

Lệ Mai ngược gương mặt đắm lệ lên, rồi cô ấy cười buồn. “Nhưng sự thật là vậy đó. Chính Thành đã tự thừa nhận điều đó với mình. Cậu cũng có tình cảm với anh ấy, đúng không?”

Lệ Mai nhìn tôi chờ đợi. Và tôi tin là cô ấy đang chờ đợi một câu trả lời “không” từ tôi. Ngay chính lúc này đây, tôi thực sự hy vọng điều đó không phải là thật. Tôi không muốn. Không muốn làm tổn thương Lệ Mai.

“Không. Không đời nào.” Tôi trả lời mạnh mẽ. Một phần để trấn an cô ấy. Một phần để tự hứa với bản thân mình. Một phần để tự tôi nuôi hy vọng rằng mình không xấu xa, không phải mình giẫm đạp lên đau khổ của cô ấy để đạt được tình yêu. Dẫu sao thì, tôi không xứng đáng với Thành. Mặc dù, nghe chính miệng Lệ Mai nói Thành có tình cảm với mình tôi cũng có chút tự kiêu nhỏ.

“Vậy...” Tôi nghe cô ấy ngập ngừng.

“Đúng vậy. Người mình thích là Phát.” Tôi nắm tay cô ấy trấn an. Dù sao thì tôi cũng nói không sai. Mình thích Phát. Dù điều ấy đã trở thành quá khứ.

“Cám ơn cậu.” Cô ấy nhìn tôi đầy cảm kích. Và chính vì vậy nên tôi tự thề với lòng rằng không được làm tổn thương cô ấy. Không bao giờ!

Thế mà, khi suy nghĩ về tình cảm với Thành suốt bao tháng ngày qua, tôi lại không thể ngủ được. Làm sao sống vì người khác mà để bản thân mình chịu tổn thương. Suy cho cùng tôi cũng đâu phải là thánh nữ.

Tôi đã từng hy vọng anh ấy thích mình biết bao, ngay cả trong mơ tôi cũng mơ thấy anh ấy đi về phía mình, rồi chúng tôi sẽ cùng nắm tay nhau đi tiếp. Tôi từng mơ thấy anh đứng giữa cánh đồng ngập những bông hoa màu vàng với ánh nắng vàng chói lóa. Anh ấy mỉm cười, vì tôi, chứ không phải vì ai khác.

Nhưng mà, hóa ra cái giấc mơ ấy mãi cũng không phải là sự thật. Anh ấy như ánh Mặt Trời, và tôi mãi cũng chỉ như bông hoa hướng dương kia. Mãi mãi tham lam ánh sáng, luôn hướng về phía Mặt Trời. Mỗi ngày nhìn nguồn sáng vô tận ấy từ xa, quay vòng vòng vì thứ ánh sáng mê hoặc ấy, rồi tự mình lặng thầm héo rũ khi đêm về.

Với tôi, anh ấy mãi là ánh Mặt Trời. Còn tôi chỉ là người ngược nhìn theo anh. Để rồi chợt nhận ra trong vòng tuần hoàn của đời mình, anh ấy tồn tại những mãi mãi chẳng thể thuộc về.

Tình cảm giữa tôi và anh chỉ là cái vòng tròn ảo ảnh. Để trong đêm đơn côi, tôi mới tự thấy được rằng, anh ấy là Mặt Trời của mọi người, chứ không phải của riêng tôi. Dù có cố gắng đến thế nào, Mặt Trời cũng không vì một bông hoa nhỏ bé mà lặn, mà mọc. Tôi tồn tại vì anh, nhưng anh lại không vì tôi mà tồn tại.

Tôi trầm trối an mình, chỉ vài tháng nữa thôi, khi xa rời mái trường, xa rời Thành, những ám ảnh trong tình cảm sẽ thôi không còn nhức nhối nữa. Lúc đó chúng tôi, tôi và Lệ Mai có thể mỉm cười nắm tay nhau đi dạo mà không hổ thẹn vì chặn đường làm bạn tốt này.

Mười bảy tuổi, thứ tình cảm ấm áp nhất mãi vẫn chỉ là tình bạn...

10. Chương 10: Hoa Hồng Cam - Sự Ích Kỷ Trong Tình Yêu

Tôi và Phát vẫn cùng đi học cùng đi về. Trước mặt Lệ Mai tôi tỏ ra thân thiết với Phát hơn. Như để cô ấy an tâm về đoạn tình cảm với Thành. Dù không có được anh, thì giờ cũng không ảnh hưởng nhiều đến cô ấy.

Gần đây tôi lao đầu vào học. Ngày đêm tôi ở bên nhà Phát chỉ để cậu ấy kèm cho tôi môn toán. Có lúc cậu ấy công tôi về nhà, đem tôi vào phòng mà tôi vẫn không hay biết gì.

Tôi muốn mình chú tâm vào việc học để quên đi tình cảm dành cho Thành, cho những lần trái tim đập rộn lên khi vô tình gặp anh dưới sân. Giá mà Mai không nói với tôi Thành thích tôi, thì có lẽ không đến nông nỗi này. Làm sao có thể ngồi yên khi biết người mình thích cũng thích mình? Có lúc tôi nghĩ mình hẳn đã chạy đến hỏi anh xem đó có phải là sự thật không. Cũng có lúc tôi muốn cứ như vậy mãi. Xem anh là động lực phấn đấu của đời mình.

“Ê, cậu hỏi hộp không? Hôm nay công bố môn thi tốt nghiệp đó.” Lệ Mai hỏi tôi trong lúc tôi đang cầm cây chổi quét quét và Phát thì đang lau bảng. Cô ấy, tôi, Phát và cái tên Tính đáng ghét kia cùng một tổ nên khi Lệ Mai hỏi câu đó hẳn ta cũng nhìn tôi với vẻ mặt muốn nói rằng “cô-ta-chẳng-biết-lo-lắng-gì-đâu”.

“Nếu bộ giáo dục lựa chọn giữa môn toán và môn văn thì cô ấy còn hỏi hộp. Đằng này, toán là môn bắt buộc nên cô ấy có còn hy vọng gì nữa đâu mà hỏi hộp.” Phát không thương tiếc nói ra nỗi lòng của tôi mất rồi.

À, mà không. Tôi vẫn đang hy vọng thi sinh hơn thi lý. Thi sinh chỉ cần tôi học bài là được điểm, lý còn phải tính toán nữa.

Tôi lườm Phát. “Mình đang lo môn sinh với môn lý mà...”

“Nếu thi lý tôi sẽ kèm cho cậu.” Phát hứa.

Tôi quay đi, lẩm nhẩm. Không biết trong vòng hai tháng tôi sẽ ôn được bao nhiêu nữa... Tôi còn phải chuẩn bị cho kì thi học kì tháng sau. Ôi, chết mất thôi!

~*~

Quả là số tôi chưa tận, thay vì thi môn lý thì năm nay thi sinh. Giáo viên nói chỉ cần tôi học thuộc đề cương là tôi đã nắm chắc sáu, bảy điểm trong tay rồi, tôi cũng khá tự tin với môn này nên không sao. Phát thì vẫn vậy. Dù thi môn nào thì đối với cậu ấy cũng dễ như nhau thôi. Không hiểu ông Trời sinh ra tôi sao lại không cho tôi được một nửa như cậu ấy.

“Chiều nay hai giờ sang nhà tôi làm bài tập toán. Đừng có suốt ngày trưng cái bộ mặt ngốc nghếch ấy của cậu ra với tôi nữa.”

Phát nói, rồi đạp xe thẳng về nhà. Tôi chưng hửng đứng giữa trời nắng chói chan. Đúng là chẳng hiểu dạo này cậu ấy thế nào mà cứ thất thường vậy.

Trưa đúng hai giờ thì tôi vác xác qua nhà Phát. Tôi nghĩ người giỏi như cậu ấy dù thế nào thì cũng sẽ có áp lực trước thi cử. Nên cũng không trách cậu ấy. Không ngờ là tôi lại gặp được Thành ở đây.

“Chào em.” Thành đứng lên nhường chỗ ghế ngồi trong phòng Phát cho tôi.

“Cứ để cô ấy tự nhiên đi. Đây cũng là một nửa nhà cô ấy rồi.” Phát nói, vẫn không ngẩng đầu lên, thậm chí là không buồn nhìn tôi, chỉ lo hí hoáy viết gì đó trên giấy.

Tôi cũng đến nhìn nọt Phát. Không biết cậu ấy ăn phải quả bom nào mà lúc nào cũng tỏ cái vẻ ganh ghét tôi như vậy. Tôi đưa cuốn bài tập đã làm cho cậu ấy rồi chạy xuống nhà làm cho hai người họ hai ly nước. Vậy mà cậu ấy vẫn lơ tôi đi như tôi không tồn tại ở chỗ này.

“Anh tìm Phát có chuyện gì vậy?” Tôi vẫn thắc mắc nhưng không dám hỏi Phát, mà hỏi thì chắc gì cậu ấy đã trả lời. Đáng ghét mà. Dù lòng tôi đang không yên, nhưng Phát như vậy tôi chỉ còn biết nói chuyện với Thành thôi. Dù sao thì anh ấy cũng không nói với Lệ Mai chuyện này đâu nhỉ? À, mà dù gì thì hai người ấy cũng đã chia tay rồi.

“À có một số thủ tục bên đoàn phải làm gấp nên anh và cậu ấy phải gấp rút làm cho xong.” Thành trả lời tôi, vẫn với cái vẻ dễ gần như thế.

Tôi nhìn Phát. Không biết tôi đã làm sai cái quái gì.

Tôi nhướn mày hỏi nhỏ Thành: “Cậu ấy bị sao vậy?”

Thành trả lời tôi bằng một nụ cười bất lực. Tôi biết anh cảm thấy thế nào. Vì chính tôi cũng cảm thấy y như thế. Có đôi khi tôi chẳng hiểu trong lòng Phát thực sự nghĩ gì. Cậu ấy đã thay đổi quá nhiều so với cậu bạn thân thời nổi khổ của tôi.

“Cậu về đi, chiều nay qua tôi sửa giúp cho.” Phát ngẩng đầu lên nhìn tôi và nói.

Cậu ấy ngang nhiên đuổi tôi về sau khi nói tôi cũng là một thành viên trong căn nhà này. Tôi đứng dậy, gằn mạnh quyển tập lên bàn. “Cậu đừng có mà làm cái thái độ đó với tôi. Đừng coi tôi là một đứa gọi đến khi muốn và đuổi đi khi cần.”

Tôi không quan tâm Thành nghĩ gì về mình. Nhưng trong lòng tôi thật tâm cảm thấy rất uất ức và muốn cho cậu ấy hiểu rằng, tôi là một con người. Và đã là con người thì cậu ấy không được phép xem thường tôi như thế.

Tôi bỏ đi khi Thành nín tay tôi lại. “Em đừng giận cậu ấy, lỗi tại anh.”

“Em chẳng hiểu tại sao anh phải nhận lỗi trong vụ này cả.” Tôi đẩy tay anh ra rồi chạy nhanh ra khỏi nhà.

Ngay cả cô Diễm cũng hết hồn vì cô đang đứng gần lối đi ở cửa. Nhưng xin lỗi. Giờ ngoài việc đi khỏi cái chỗ này thì tôi không còn muốn gì nữa hết.

~*~

“Chị hai... chị mở cửa cho em đi.”

Giọng thẳng nhóc Huy mè nheo phía bên ngoài cánh cửa làm tôi lạnh cả người. Nó không biết một đứa cao to đi gọi một đứa bé tí là chị hai và còn nhõng nhẽo như thế gây cười đến mức độ nào đâu. Tôi tuyệt đối sẽ không mở cửa cho nó. Vì tôi thừa biết ai chủ mưu vụ này. Cậu ấy đừng có cố làm ra những chuyện như vậy rồi đến đây xin lỗi tôi. Thật sự tôi không cần lời xin lỗi, mà chỉ cần cậu ấy vẫn đối với tôi bình thường như trước giờ là được rồi.

Đứng trước Phát của hiện tại khiến tôi sợ hãi. Tôi sợ cậu ấy mãi mãi cũng không còn là cậu bạn thân ngày ngày cùng tôi đi học, cùng tôi ăn ngủ nữa. Tôi sợ cái khoảng cách xa lạ ấy khiến tình cảm bao năm qua

giữa hai đứa tôi biến chất. Tôi sợ nhiều hơn là giận. Mọi sự giận dỗi đều là tôi muốn cậu ấy hiểu được mình nhiều hơn thôi.

Tôi đã khóc lạc cả giọng suốt một buổi chiều. Và, sự thật là nước mắt của tôi chẳng thay đổi được gì. Cậu ấy vẫn chai lì không xin lỗi. Chỉ nhắn tin muốn vỡ cái điện thoại tôi nói tôi mở cửa cho cậu ấy vào, cậu ấy có chuyện muốn nói. Nhưng nói gì nữa khi cậu ấy đã không có ý hối cải.

“Để chị yên!” Tôi ném cái gối về phía cửa phòng, tạo thành một tiếng “bịch”. Nhưng tôi nghe đến tận hai tiếng vang. Một tiếng của cái gối và tiếng khác lớn hơn.

Tôi đứng hình khi nhìn ra ngoài cửa sổ. Phát... cậu ấy bay từ ban công nhà cậu ấy sang nhà tôi. Chính xác là bay. Vì khoảng cách giữa hai ban công khá xa, và hai cái lan can khá là cao, nên khi thấy cậu ấy một tay vịn vào lan can bên phòng tôi rồi từ từ trèo lên tôi muốn bay ra cho cậu ấy một trận vì cái tật làm càn.

Tôi mở toang cửa sổ rồi hét lên: “Cậu bị điên à?”

Cậu ấy không quan tâm tôi nói gì, lách người chui vào phòng tôi rồi nằm lì không chịu đi. Tôi ném tất cả những gì có thể ném vào cậu ấy. Cậu ấy vẫn nằm im cho tôi ném. Vì cậu ấy biết sau khi xả cơn giận xong tôi sẽ chẳng buồn bận tâm giận hờn gì nữa.

Kể gây ra nhiều tổn thương và cũng xoa dịu được những tổn thương đó chính là người hiểu mình nhất. Hẳn có thể làm bạn đau. Rồi làm bạn vui. Vì thế bạn chẳng thể dễ phòng được. Không sợ kẻ thù hiểm ác, chỉ sợ hẳn quá hiểu mình.

“Cậu ném đủ chưa? Đủ rồi thì dọn dẹp lại đi.” Cậu ấy cười. Cười như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà lòng tôi cũng thấy liêu xiêu. Có được một người bạn như vậy chẳng biết là họa hay phúc của tôi nữa.

“Cậu tự đi mà dọn.” Tôi nói rồi đi ra khỏi phòng. Đóng cửa lại trốn qua phòng ba mẹ.

Ba tôi còn đang bận xem ti vi dưới nhà, mẹ tôi đang thoa kem dưỡng da. Tôi nằm vật xuống giường, lấy chăn bọc người lại.

Hơi ấm của ba mẹ luôn ấm áp hơn cả.

“Con lại quậy phá gì nữa vậy?” Mẹ tôi hỏi, ngừng thoa kem dưỡng và đi đến ngồi cạnh tôi.

Tôi rúc vào lòng mẹ. Đầu dụi dụi vào cái bụng của mẹ, nơi mà tôi và nhóc Huy đã từng nằm, không biết khi ôm một cục thịt lớn trong bụng như vậy mẹ có thấy khó chịu không?

“Mẹ...”

“Con này, lớn rồi còn không nhẽo với mẹ.”

“Con còn nhỏ tí xiu.”

Mẹ vuốt vuốt mái tóc lưa thưa của tôi. “Con và Phát có chuyện gì mà om sòm vậy?”

Tôi cạ cạ mấy móng tay trụi lủi vào những móng được dũa sơn hoàn hảo của mẹ. Sao sự khác biệt giữa tôi và mẹ lớn như vậy chứ?

“Không có gì.” Tôi lơ đãng trả lời. Tôi không muốn mẹ để tâm đến những chuyện của con này. Dù sao thì chúng tôi không còn là những đứa trẻ có thể giận dỗi nhau vì những chuyện vặt vãnh. Chuyện lần này thực sự không nhỏ đâu.

“Sao con không nói ẹ nghe? Biết đâu mẹ có thể hòa giải.”

“Không cần đâu mẹ. Chỉ là cậu ấy cư xử lạ lùng thôi. Con thật chẳng hiểu...” Mẹ tôi luôn luôn là một người mẹ hiểu con. Chính vì thế, mẹ mới dụ được tôi khai tuốt tuột ra hết từ chuyện này đến chuyện kia.

Mẹ chỉ ân cần vuốt đầu tôi. “Con biết tại sao khi xưa ba luôn tặng mẹ hoa hồng cam mà không bao giờ tặng hoa hồng đỏ như những người khác không?”

Tôi dựng lỗ tai lên nghe. Chuyện này từ nhỏ tôi có biết. Ba luôn tặng mẹ hoa hồng cam vào những dịp lễ, hay kỷ niệm. Thói quen đó đã trở thành điều hiển nhiên rồi, hiển nhiên đến độ giờ mẹ hỏi tôi tôi mới nhớ rằng mình đã quên hỏi ba tại vì sao.

“Vì mẹ thích màu cam sao? Không phải, mẹ thích màu vàng chanh cơ mà, đâu phải màu cam.” Tôi mãi lo nghĩ về vấn đề màu sắc mà quên bằng một điều rằng, chuyện của tôi thì có liên quan gì đến ba mẹ, đến màu cam chứ.

“Đến một lúc nào đó con sẽ hiểu.”

Thật lâu sau đó tôi mới hiểu được rằng hoa hồng cam có nghĩa là sự ích kỷ trong tình yêu. Một tình cảm nồng nàn bao giờ cũng mang theo cảm giác muốn chiếm giữ. Tôi hiểu được điều đó nơi ba, bởi lẽ phải qua biết bao nhiêu chuyện ba mẹ mới đến được với nhau. Thế mà tôi lại không hiểu được suy nghĩ của Phát.

Những lời mẹ nói tuy nhìn qua chẳng ăn nhập gì, thế mà, đến tận sau này tôi mới biết được rằng, vì mẹ là mẹ, nên những gì mẹ nói tôi phải chú ý lắng nghe thấu hiểu và tin tưởng. Hóa ra, mẹ tôi có thể nhìn thấu cả những chuyện nhỏ nhất quanh tôi mà tôi vô tình bỏ qua mất.

11. Chương 11: Bò Công Anh Trong Gió

Trong cái nắng chói chang giờ thể dục, tôi vinh quang ngắt đi khi chỉ mới chạy được nửa vòng sân. Môn này không thi tốt nghiệp hay đại học gì, nhưng tất nhiên cũng phải học cho ra trò và cái ra trò của tôi là chỉ cần hoàn thành một vòng sân (trong khi tụi con gái khác phải hoàn thành bốn vòng và con trai phải chạy đến bảy vòng cơ). Thế mà tôi cũng có thể ngắt đi được.

Bình thường một vòng đối với tôi là chuyện khá nhẹ nhàng. Tôi chạy xong còn đứng bên đường chạy trên Phát nữa. Bao giờ cậu ấy cũng dứ dứ nắm đầm ra hù dọa tôi. Nhưng tôi nào có sợ. Vậy mà hôm nay mới hơn nửa vòng tôi đã bại trận.

Tôi không biết bằng cách nào mình được đưa đến phòng y tế. Nhưng khi tỉnh lại tôi mới dần ý thức được mình ngã úp xuống sân, tay trầy một mảng lớn phải băng lại. Kiểu này thế nào về ba tôi cũng cầu nhau à xem.

Tôi còn đang lo lắng không biết nên giấu nhem chuyện này đi với ba mẹ thế nào, thì chợt nhận ra trong chỗ tôi nằm còn có một người khác đang ngồi quay lưng lại phía tôi, nhìn chăm chăm ra cửa sổ – không phải là Phát.

Tôi nhìn đồng hồ, giờ đang là giờ kiểm tra Anh Văn nên không phải Phát là chắc rồi. Nhưng cái bóng lưng quen thuộc này...

“Em tỉnh rồi à?” Không ngờ là Thành. Anh ấy luôn xuất hiện những lúc tôi không thể nào ngờ tới.

Tôi không biết nói gì với anh khi chỉ có hai chúng tôi trong một phòng. Không thể cái kiểu đối thoại như trong phim Đài Loan được “Ôi, sao em lại ở đây?”. Chết mất thôi. Anh ấy lại còn lại gần và đưa tay tôi lên xem nữa.

“May mà chỉ trầy ngoài da thôi. Anh còn sợ em bị gãy tay nữa. Nhưng giờ yên tâm rồi.”

Tôi nhìn lại bàn tay bị anh nắm, hơi đau thật. Nhưng cơn đau không nhức nhối bằng trái tim tôi. Tôi tự mình gán ỉnh cái mác mèo mỡ phía sau lưng bạn bè, Lệ Mai sẽ nghĩ gì khi thấy Thành ở đây lúc này chứ?

“Sao, sao anh lại ở đây?” Tôi ngập ngừng. Tôi không dám chắc anh ở đây vì tôi và tôi cũng không muốn tin vậy. Tôi đã tránh mặt anh hết mức có thể, đôi lúc đi ngang lớp anh xuống canteen tôi còn phải vòng đi đường khác nữa. Vậy mà...

“Anh lo cho em.”

Tôi đứng hình. Không ngờ anh lại nói vậy. Tôi nghe trong lòng mình rộn lên. Cảm giác của tôi giờ như một mớ bùi nhùi. Tôi thậm chí còn không dám ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt anh. Tôi sợ nhìn thấy một Thảo Mây yếu đuối trong đó. Một Thảo Mây không biết kiềm chế cảm xúc của mình. Một Thảo Mây phản bội bạn bè...

“Anh và Mai đã không còn gì lâu lắm rồi. Em đừng vì những gì cô ấy nói mà suy nghĩ.” Anh nói, rồi thở dài, như bắt lực trước suy nghĩ của tôi. Nhưng làm sao anh biết trong lòng tôi nghĩ gì.

“Anh biết được những gì?” Tôi không phải đũa ngọc. Làm sao anh biết được Lệ Mai nói gì với tôi, hay tôi đã nói gì với cô ấy.

“Hôm em và Mai nói chuyện, anh vô tình nghe được.”

Tự dưng tôi cảm thấy thở chung một bầu không khí với anh thật ngọt ngào. Không biết anh đã nghe được những gì. Là tôi thừa nhận mình thích Phát? Là tôi nói không đời nào thích anh? Hay còn hơn như vậy nữa?

“Em...” Tôi muốn nói gì đó. Nhưng lại không biết nói gì. Khoảng cách giữa tôi và anh giờ không phải là một hai bước chân, mà là kề cận bên nhau. Nhưng sao tôi cảm thấy chúng tôi còn xa xôi quá. Quả thật lúc tôi nghĩ mình thích anh tôi cũng không mong đợi kết cục này. Tôi không nghĩ sẽ giành giật anh từ Mai, cũng không nghĩ anh sẽ đột nhiên quan tâm đến tôi. Tôi hầu như không để ý đến mình sẽ mất gì được gì, chỉ xem anh là một người thân thiết bên đời, để quan tâm, để yêu thương, để bám víu...

Tôi chưa từng nghĩ anh sẽ ở bên cạnh tôi, săn sóc hay bảo vệ tôi với tư cách là một người bạn trai. Hay nghĩ anh sẽ vì nụ cười của tôi mà vui, vì tôi khóc sẽ cảm thấy không vui. Tôi chưa bao giờ tin rằng anh sẽ quay mặt về phía tôi, chờ đợi tôi hay đưa đôi bàn tay ra cho tôi nắm. Tôi chưa từng hy vọng anh như vậy. Tôi chỉ mong anh mãi là người mà tôi thầm mến, tôi yêu thương, tôi vui vì anh, tôi buồn vì anh. Nhưng không phải là người sẽ đối với tôi như người yêu, hay là hơn thế.

Có lẽ tình yêu đối với tôi vẫn còn là một khái niệm quá xa xôi.

“Cho anh một cơ hội công bằng như những người khác.”

Tôi nghĩ về Lệ Mai, về Phát, về Xuân Thanh, rồi tự hỏi, tình yêu là gì sao tôi thấy bế tắc quá. Có lẽ mọi chuyện đến quá bất ngờ đột ngột, nên tôi không biết phải cư xử sao cho vừa. Không muốn có anh, cũng không muốn mất anh, không muốn có lỗi với Lệ Mai, cũng không muốn đối gặt bản thân mình.

“Em, em xin lỗi. Em...” Anh ra hiệu cho tôi im lặng. Có lẽ anh không muốn nghe. Thì ra anh cũng sợ phải nghe những lời nói phũ phàng.

Tôi nhìn ra cửa sổ, tránh né cái nhìn của anh, trong lòng thấy buồn vô hạn. Cánh bồ công anh nhẹ thổi qua, rồi đáp xuống vai tôi. Tôi tự hỏi liệu có phải anh là Gió trong truyền thuyết hoa bồ công anh?

Gió cuồng nhiệt thổi qua những cánh đồng. Gió lướt đi trong vũ khúc quay cuồng. Gió cảm trên tay cây sáo trúc, thổi những bài ca đẹp đẽ về cánh đồng, và về những miền đất chàng đã đi qua. Gió kiêu hãnh, lạnh lùng và gió cũng vô tâm. Những nơi gió đi qua làm say mê biết bao trái tim bé nhỏ.

Bồ công anh cũng vì đó mà rời bỏ cây. Nàng vươn mình theo gió, muốn được gió ôm ấp vào lòng, vượt lên từng sợi bông của chiếc áo choàng trắng xốp. Nàng yêu gió, trong sáng và tròn vẹn. Nhưng gió sinh ra không dành riêng cho nàng. Gió sinh ra là để ngao du khắp hướng và không thể dừng chân ở bên nàng mãi mãi. Dù bồ công anh có cố níu giữ, nhưng vô ích, gió cứ thổi đi lạnh lùng...

Có phải nếu cứ chạy theo tình cảm với anh tôi sẽ như cánh bồ công anh kia? Chạy theo một đoạn tình cảm cuồng nhiệt để rồi phải bơ vơ giữa nơi thật xa lạ với mình. Anh chỉ lướt qua, tạm thời ở đó, nhưng không tồn tại vĩnh viễn...

Vì gió chỉ yêu những cuộc hành trình, vì gió khó nắm bắt, nên khi cơn gió qua rồi, hoa mới biết: cội nguồn của mình là nhựa chảy trong máu của cây...

Tôi không muốn cho anh biết rằng, tôi có nỗi sợ hãi với những thứ khó nắm bắt. Và anh chính là một trong số những thứ đó. Tôi nguyện đau lòng, nguyện vì anh mà buồn, nhưng không nguyện tin tưởng để rồi chịu tổn thương.

Tôi là một đứa hèn nhát. Không chỉ hèn nhát tôi còn là một đứa sợ bị tổn thương.

Trong lòng tôi có những nỗi sợ hãi không tên. Tôi không có được cảm giác an toàn với những người xung quanh. Một đoạn tình cảm của Thành có lẽ sẽ khiến tôi chìm đắm, choáng ngợp, nhưng anh sẽ chấp nhận bên tôi cả đời sao?

Quá khứ của tôi, cả tương lai mờ mịt phía trước... Thà cứ để anh như bây giờ, chưa bao giờ có nhau sẽ không có ngày sợ mất.

Tôi mỉm cười với anh. Nhắm mắt lại như muốn để anh đi ra ngoài, để cho tôi yên.

Tôi thấy anh đặt tay lên khóe mắt tôi, miệng lẩm nhẩm: “Giờ em cười so với khóc còn tệ hơn.”

Tôi không buồn mở mắt, quyết định mặc kệ anh.

~*~

“Con nghỉ học hai ngày đi, khi nào tay lành lại rồi hãy đi học.” Ba tôi vừa nhai cơm vừa đưa ra phán quyết.

Tôi lắc đầu quây quây: “Không được. Con gần thi cuối kì rồi. Không nghỉ được đâu.”

Vừa nói tôi vừa cắn trúng miếng ớt. Cay xè. Sặc sụa.

Mẹ tôi xoa xoa lưng và đưa cho tôi ly nước. “Con bé này! Ăn hết rồi nói.”

Tôi trừng mắt nhìn ba. Ba cũng vừa ăn vừa nói vậy mà chỉ có tôi bị la.

“Con nhất quyết không nghỉ học đâu!” Tôi trịnh trọng tuyên bố. Tôi không muốn có kết quả tệ hại ở kì thi cuối kì rồi còn phải chăm chỉ thi tốt nghiệp nữa.

Thằng nhóc Huy cười khặc khặc: “Chị hai uống nhầm thuốc kia.”

“Hừ.” Tôi đá chân nó.

Tôi sẽ cho nó biết thế nào là lợi hại.

Ăn cơm xong tôi chạy sang nhà Phát rồi nằm lì bên đó, không ngừng rên rĩ: “Cậu giúp mình môn toán đi. Chỉ cần môn toán thôi. Nhất quyết phải được sáu điểm môn toán. Hừ hừ...”

Tôi nhớ tới nụ cười khinh thường của nhóc Huy, thậm chí muốn nhai nuốt cả cuốn sách giáo khoa nếu làm vậy chỉ để được điểm sáu.

Phát ném cho tôi trái táo, vừa nhai vừa nói: “Muộn rồi. Muốn tu hành thì phải tu từ sớm...”

Tôi đau khổ cắn nuốt trái táo mà như nhai phải giẻ rách. Dù cả tuần nay chăm chỉ lắm rồi nhưng môn toán của tôi vẫn chỉ lẹt đẹt. Hôm qua kiểm tra mười lăm phút vì chép thiếu đề suýt nữa cả bài không có nổi một điểm. May mà cậu ấy thấy kết quả khác nên nhắc nhở tôi sửa lại kịp.

“Mấy nay mình cũng chăm chỉ lắm rồi. Thi học kì một mình mình ngồi giữa những đứa không quen biết, biết sống thế nào bây giờ?”

Tôi thực sự đã biết lo lắng là gì rồi. Môn toán. Môn toán trời ơi đất hỡi. Thật là muốn bức tôi đến đường cùng mà.

“Ăn đi, chuyện khác từ từ tính.”

Tôi phun hạt táo vào người cậu ấy. Lực phun nhỏ quá nên chỉ rơi trúng chân cậu ấy.

“Đến món yêu thích nhất cũng không chịu ăn nữa à? Lần này coi như cậu chịu chăm chỉ tu luyện.” Cậu ấy nhặt hạt táo tôi phun lên bỏ vào đĩa, rồi cười tủm tỉm như vui vẻ lắm.

“Làm ơn đừng có đả kích mình nữa...” Tôi nằm mọp xuống bàn. Cũng không quên giở cuốn sách toán ra trước mặt.

“Thôi được rồi. Tối nay tôi soạn lại toàn bộ hệ thống kiến thức, chỗ nào không hiểu thì ngày nào cũng giảng cho đến khi cậu hiểu mới thôi. Kì thi học kì cũng không quan trọng lắm. Quan trọng là thi tốt nghiệp kia.”

Tôi mừng rơn, vậy là cậu ấy chịu dạy tôi từ đầu đến cuối. Tôi biết việc truyền đạt hết kiến thức cả một năm của giáo viên lại cho tôi không phải là việc dễ dàng gì. Nhưng tôi tin cậu ấy đã hứa thì tương lai của tôi hẳn sẽ tươi đẹp.

“Nhưng mà...” Cậu ấy nhìn tôi một cách gian xảo. Tôi bất giác ngồi thẳng người dậy như chờ phán quyết cuối cùng. Hy vọng đằng sau chữ nhưng ấy không phải là điều gì quá tàn nhẫn.

“Nhưng mà thi xong phải cùng tôi đi dự buổi cắm trại cự học sinh tổ thể dục, năm nay tổ chức không thông qua trường.” Đó là nguyên văn lời nói như lang sói của cậu ấy.

Tôi vẫn đang cân nhắc xem có nên hứa hay không. Vì một khi hứa đi cùng cậu ấy, nghĩa là tôi đã gián tiếp thừa nhận mình là bạn gái cậu ấy – trên danh nghĩa. Và hơn hết là chuyến đi đó có Thành, người mà tôi vẫn đang vắt óc suy nghĩ nên xử thế nào.

Vả lại, cái câu tổ chức không thông qua trường mới thật sự biến thái. Không phải hoạt động của trường tức là hoạt động tự do, chỉ thông qua các giáo viên huấn luyện và sự tham gia của các cự học sinh đoạt giải các năm. Toàn những nhân vật kì cựu. Cậu ấy nhất quyết đòi tôi theo là để tôi tự chuốc lấy yếu đuối đây mà.

Nhưng mà vì tương lai phía trước, vì vinh quang con cháu thế hệ sau, tôi đã đại khờ gật đầu, và phải công nhận là lần này tôi tự làm tự chịu, không thể trách ai được.

12. Chương 12: Hoa Long Chông - Theo Đuổi Mãi Một Tình Yêu Vô Vọng...

Tôi đứng lặng. Như nghe được phẳng phất đâu đó một tình yêu với tiếng gọi đợi chờ. Tôi nghĩ đến nhiều người xung quanh tôi. Nghĩ đến những cuộc đợi chờ trong vô vọng.

~*

~ Kì thi học kì hai trôi qua trong sự nỗ lực của tôi với kết quả khá là khả quan. Môn toán tôi chỉ bỏ câu khó các câu còn lại đúng cũng trên năm mươi phần trăm. Chỉ cần tôi qua được môn toán thì các môn khác đã không còn là vấn đề. Anh vẫn là môn sở trường, địa và sử là môn tử, sinh, lý, hóa gần như toàn bộ là trắc nghiệm nên tôi cứ trở tài xạ lúa. Đồ kết quả với Lệ Mai chắc kết quả học kì này cũng không đến nỗi nào.

Nhưng mà, thi xong học kì này chúng tôi cũng không thanh thản hơn là bao với kì thi tốt nghiệp và đại học đè nặng lên vai như dãy núi Hoàng Liên Sơn. Thấy kệ, thi xong chúng tôi vẫn được nghỉ ba ngày, và ba ngày đó như là ba ngày vàng trước khi lên pháp trường của lũ học sinh mười hai chúng tôi.

“Lần này đi đông không?” Tôi dò hỏi Phát, ý tôi là có Thành đi hay không nhưng ngại không dám hỏi thẳng.

Cậu ấy vẫn đang chăm chăm giải đề thi đại học trên bàn. Thật là siêng năng gớm. Không biết chị Ngọc lôi đầu ra được mấy cái đề ôn bên trường, cậu ấy có được thì mừng như vớ phải vàng. Đủ thấy được quyết tâm vào đại học của cậu ấy lớn lao biết nhường nào.

“Danh sách trên bàn kia.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cái tên Nguyễn Duy Thành, không rõ trong lòng mình là cảm giác gì. Có muốn anh đi hay không? Tôi đã chấp nhận từ bỏ sao mỗi lần nhìn lại cái tên đó trong lòng tôi vẫn thấy nhói?

“Cậu không định thi đại học thật à?” Lúc tôi cất tờ danh sách lên chỗ cũ, ôm cái gối lộn người vào trong vách tường định nằm miên man một hồi thì nghe cậu ấy hỏi.

“Có chứ sao không. Mà thi chơi chơi thôi...” Chữ thôi chưa dứt tôi đã cảm thấy mình đang rơi tự do. Khi nghe cậu ấy hỏi tôi lẩn ngược trở ra, thế mà quá đà lộn nhào xuống đất.

Cậu ấy hoảng hốt đỡ tôi. Nhưng muộn rồi.

“Cậu có lúc nào làm người khác bất lo được không hả?” Cậu ấy vừa cần nắn vừa kéo tôi lên. Tay chân tôi khua loạn xạ, may quá, vẫn còn ổn cả.

Tôi oan ức nhìn cậu ấy. “Tại giường cậu trơn quá chứ bộ.”

“Đừng có ở đó viện lí do.” Tuy nói vậy nhưng cậu ấy không ngừng xoa xoa đầu tôi. Chắc chỗ đó u lên một cục rồi.

“Á, ui... đau. Đau, đau chết mất thôi.”

“Ngồi yên, tôi đi lấy đồ chườm cho hết đau.”

Tôi buồn bực nằm xuống giường. Chẳng hiểu thế nào mà vận xui cứ liên tục kéo đến. Tôi nhìn trân trân vào bức tường màu xanh thẫm cầu nguyện đừng có xui như vậy nữa.

~*~

Liên hoan tổ chức ở Duyên Hải, nơi này không phải những bãi tắm nổi tiếng mà chỉ là vùng biển của những ngư dân đánh cá. Liên hoan tổ chức ở đó vì đó là nhà thầy, thầy muốn đưa chúng tôi về cho biết quê hương miền biển của mình ra sao. Xong rồi sẽ có một buổi tiệc nhỏ tại nhà Thành.

Chúng tôi tự chia nhau đi xe máy. Vì đa số các anh khối trên đều đã có bằng lái nên cũng không sợ thiếu xe. Tôi đi với Phát, xe của mẹ cậu ấy.

Đến nơi đã là chín giờ trưa. Chúng tôi chia nhau ra dựng một căn lều lớn, đủ để tránh gió thổi chứ với sức lực của mấy người này cả đêm không cần ngủ cũng không ảnh hưởng gì.

Lũ con gái tụi chúng tôi được phân công đi gom củi. Phát không cho tôi đi một mình vì sợ tôi một mình rơi xuống biển. Cậu ấy luôn luôn như vậy. Tôi đành cười gượng với thầy vì ánh mắt thầy nhìn chúng tôi đầy sâu xa.

“Mình không có sao đâu mà, ỉn đi đi. Mình sẽ luôn đi theo sau chị ấy.” Tôi chỉ chỉ vào chị Mỹ, chị ấy là một vận động viên bơi lội với làn da rám nắng.

Tôi nói vậy chỉ để Phát yên tâm thôi. Chứ thực ra trên đường đi chúng tôi cũng không thường nói chuyện hay thân thiết gì. Lúc đầu tôi còn tưởng chị ấy là con trai, tôi nhìn chăm chăm vào chị để xác định chị là nam hay nữ. Chị dường như cảm nhận được ánh nhìn của tôi nên quay lại cười với tôi để lộ hai hàm răng trắng đều. Quả thật chị ấy cười rất có duyên.

Phát nửa lười nửa kéo tôi đến trước mặt chị ấy. Tôi ngượng chết đi được.

Chị ấy thấy Phát thì nhoẻn miệng cười và vẫy tay với tôi.

“Lâu rồi không gặp. Cô bạn cạnh nhà em dễ thương đấy nhí! Chào em, chị là chị bà con xa của cậu ấy.” Cậu sau là chị ấy nói với tôi.

“Hừ, còn lâu. Vì chị lớn tuổi hơn tôi nên tôi miễn cưỡng gọi một tiếng chị thôi.”

“Ha ha lâu ngày không gặp mà em vẫn còn hiềm khích với bà chị này à?” Chị ấy cười tự nhiên rồi kéo tôi qua phía chị ấy, tay khoác lên vai tôi.

“Trôm nom cô ấy giúp em.” Phát buông một câu nhỏ nhẹ rồi xoay người bước đi. Hình như vì nhờ vả chị ấy nên cậu mới chịu xuống giọng như thế. Đúng là phong cách của cậu ấy...

“Được rồi.” Chị ấy vui vẻ đồng ý kéo tôi chạy theo mấy chị khác đang tít tít gom củi.

Được hòa nhập với các chị ấy là niềm vui lớn của tôi trong chuyến đi này. Có lẽ vì từ nhỏ đã thiếu thốn tình bạn nên tôi mới trở nên như vậy.

“Chị... chị là chị họ của Phát thật hả? Sao cậu ấy chưa bao giờ nhắc đến chị với em nhĩ?” Tôi rụt rè hỏi chị.

“Chị bà con xa thôi. Cậu ấy cũng ghét chị lắm. Hi hi... Tính cậu ấy nghịch ngợm từ nhỏ. Mỗi lần gặp chị đều bắt sâu hù dọa chị, chị nào biết sợ là gì. Lớn hơn chút nữa cậu ấy còn bị chị ức hiếp nên đâm ra oán giận vậy mà.”

Thảo nào gặp chị cậu ấy có vẻ xa cách ghê. Thì ra là có vết thương lòng từ nhỏ. Tôi phải lấy chuyện đó ra châm chọc cậu ấy cho hả dạ.

“Vậy, từ nhỏ giờ em chưa bị cậu ấy ức hiếp à?”

“Không có!” Tôi thật thà: “Em bị lũ con trai khác ức hiếp toàn cậu ấy ra mặt bảo vệ em thôi.”

“Đúng là trọng sắc quên chị em.” Chị ấy lẩm nhẩm. Tôi cũng không hỏi gì thêm.

Nhóm chúng tôi đi chỉ có bảy người là nữ, tính cả tôi. Có chị Mỹ, chị Phương và Trúc là người trong nhóm, còn tôi và ba người kia đều là những người ngoại đạo, ăn theo bạn trai, à, mà có tôi thì không phải.

Chuyến đi lần này đáng lẽ ra phải có Lệ Mai. Không biết giờ này cô ấy đang buồn rầu ở cái xó nào. Tôi lấy điện thoại ra nhắn cho cô ấy một tin. “Mình vừa mới gặp được chị bà con xa của Phát, chị ấy rất vui vẻ. Còn kể chuyện hồi nhỏ Phát bị chị ấy ức hiếp nữa. Ha ha...”

Tôi vẫn thường kể hành tung của mình cho cô ấy nghe. Không biết từ khi nào cô ấy đã trở thành một “fan” nghe điên cuồng của tôi. Dĩ nhiên là tôi chưa bao giờ nhắc đến Thành trong những lần như thế này. Làm vậy sẽ khiến cô ấy càng hoang mang hơn. Cảm giác này, tôi hiểu.

Không lâu sau cô ấy nhắn lại, “Chơi vui đi, về nhớ mua quà ỳnh.”

Tôi cười cười cất điện thoại vào túi.

“Gớm chưa, mới xa nhau tí mà đã nhắn tin hỏi thăm rồi.” Người nói câu này là chị Tú, bạn gái của anh Khanh, người giành quán quân chạy bền trong mùa giải vừa rồi.

“Hi hi, làm gì có. Nhỏ bạn ở nhà nhắn tin cho em thôi.”

“Chị không tin đâu. Thấy cậu ấy lo cho em như vậy. Cậu ấy là lí tưởng để tụi chị ép bạn trai mình học hỏi đó.”

Thấy chị ấy không chịu hiểu tôi cũng cười trừ. Thì ra ai cũng hiểu lầm.

Tôi đi men theo dọc những đợt sóng thủy triều đang dần lên. Chị Mỹ đi trước tôi một khoảng không xa. Trên bờ cát dài những vết cát đã tràn tạo thành những bông hoa nhiều hình thù đặc biệt. Cả một bãi dài, nhìn xa xăm chúng trông như những đốm pháo hoa rực sáng trên nền trời.

Tôi chợt sững người. Phía trên còn có những bông hoa. Là hoa lông chông mà người ta vẫn hay nhắc? Tôi ngồi xuống, định nhặt lên những cơn gió vô duyên đã thổi chúng đi mất rồi.

Tôi đứng nhìn những bông hoa “biết chạy” kia dưới nền trời xanh biếc, lòng dấy lên nhiều xúc cảm.

Có lẽ ít ai để ý đến loại hoa này, bởi chúng không có gì đặc sắc, thậm chí còn không đẹp lung linh như những chùm rau muống biển. Nhưng với tôi đó là một câu chuyện đợi chờ khó quên.

Chuyện kể rằng, khi xưa có đôi trai gái yêu nhau nhưng không có điều kiện cưới nhau vì cả hai đều nghèo. Một ngày, chàng trai quyết định đi làm ăn xa, hẹn người yêu ba năm sẽ trở về cưới nàng. Chàng trai ra đi, ngày nào cô gái cũng ngóng ra biển chờ đợi chàng về.

Chàng ra đi biệt biệt. Nàng đợi chờ mỗi mòn để rồi chết đi, hóa thành gió suốt ngày lang thang trên triền cát. Đến khi chàng trở về, thì nàng đã không còn hiện diện trên cõi đời. Vì buồn, chàng u uất chết theo, hóa thành những hoa lông chông nghiêng mình đuổi theo những cơn gió như muốn cất tiếng gọi người yêu thuở xưa: “Chờ anh, chờ anh với!”

Tôi đứng lặng. Như nghe được phảng phất đâu đó một tình yêu với tiếng gọi đợi chờ. Tôi nghĩ đến nhiều người xung quanh tôi. Nghĩ đến những cuộc đợi chờ trong vô vọng.

Lệ Mai, Thành, và cả tôi nữa. Liệu rồi có chấp đợi chờ chúng tôi có được gì không? Hay càng ngày càng héo rũ để rồi chết tâm... Cả một đời sống trong hoài niệm?

Thực sự đứng giữa tình yêu, tôi chỉ như một con ốc!

~*~

Bữa cơm chiều của chúng tôi toàn đồ biển. Tất cả đồ tươi sống vừa mới đem lên đã bị thầy mua sạch. Rồi đem lên các quán ven biển mướn người ta làm. Họ cấp cho chúng tôi một số bàn ghế ngồi chỗ khu vực cao những cơn sóng biển dạt vào. Ngồi đây vừa được ngắm biển, vừa được ăn uống, thích thật.

Tôi ngồi cạnh Phát, phía đối diện với tôi là Thành. Từ lúc đi tới giờ gặp anh tôi chỉ còn biết lảng đi chỗ khác. Tôi không có can đảm đối diện với anh, nhìn vào đôi mắt anh tôi thấy mình vừa tàn nhẫn với anh vừa tàn nhẫn với chính mình nhưng biết sao được. Tôi đâu thể làm gì hơn.

Tôi bị ép uống cũng khá nhiều. Người lạ thì hay bị chèn ép. Phát nhìn tôi uống không được nữa thì uống thay tôi. Cậu ấy uống tốt hơn tôi rất nhiều đến cả thầy thể dục còn phải nể cậu mấy phần.

Tôi thấy người không còn tí sức lực nào. Nhưng hôm nay thực sự rất vui. Mọi người cùng nhau nói chuyện, đến khi nói chuyện này xọ qua chuyện kia mới chịu nghỉ.

Ăn uống xong chúng tôi kéo nhau ra chỗ đồng củi đốt lửa sưởi ấm. Gió biển từng cơn thổi vào khiến tôi lạnh run. Phát cởi áo khoác ra cho tôi nhưng tôi khăng khăng trả lại. Mỗi khi say cậu ấy rất dễ bị cảm lạnh. Tôi không muốn làm thủ phạm khiến buổi đi chơi này mất vui.

Chị Mỹ cũng uống khá nhiều. Chị ấy đi xiêu qua xiêu lại đến chỗ tôi.

“Thằng nhóc đó cứ nhìn em hoài.” Chị ấy vừa nói vừa chỉ tay vào Thành: “Không phải có ý gì với em chứ...”

Tôi nhìn theo hướng tay chị, Thành đang nhìn chăm chăm vào tôi. Anh ấy không tránh đi, ngược lại còn nhìn rõ hơn. Trong ánh mắt chất chứa biết bao nhiêu điều mà tôi không thể nào hiểu được hay cơ bản là tôi không muốn hiểu.

Anh nhìn cho đến khi tôi quay mặt đi và bắt gặp Phát cũng đang nhìn chăm chăm vào anh ấy. Chị Mỹ thấy tình hình căng thẳng quá đã bỏ đi rồi. Tôi thì nhìn trân trối vào Phát, muốn đưa tay che ánh nhìn ghê rợn của cậu ấy lại nhưng tôi đã không làm được gì ngoài việc bắt lực ngồi nhìn.

Không biết cậu ấy có biết được hết thấy những suy nghĩ của tôi trong bao ngày qua. Cậu ấy biết tôi bị kẹp giữa Thành và Mai nên mới đối với Thành như vậy? Cậu ấy đã biết được những gì?

Giữa lúc tôi đang miên man suy nghĩ cậu ấy chợt vòng tay sang vai tôi, và bắt đầu hôn.

Không biết cảm giác trong lòng tôi lúc này là gì. Có sợ hãi, bất ngờ, hoang mang và... bình yên đến lạ.

Mùi rượu cộng với mùi hương tỏa ra từ người cậu ấy khiến tôi quên mất bản thân mình đang đối diện với Thành. Có lẽ một số người sẽ cho là tôi yếu đuối, nhưng chỉ tôi mới hiểu được nụ hôn cậu ấy trao cho tôi có bao nhiêu phần dịu dàng, bao nhiêu phần buồn bực. Tôi không muốn làm cậu ấy giận. Suy cho cùng giữa tôi và Thành là không thể nào. Cứ để anh ấy hiểu lầm như thế này có phải sẽ tốt hơn hay không?

Có lẽ ngày mai hết cơn say Phát sẽ quên tất cả, hay sẽ bảo rằng vì giúp tôi nên mới làm vậy. Dù lí do gì thì tôi cũng không trách cậu ấy. Nụ hôn đầu, dành cho người mà đầu tiên mình thích, điều đó không có gì là không hợp lý cả.

Không biết qua bao lâu, cậu ấy buông tôi ra. Tôi nhìn về hướng Thành, anh ấy đã bỏ đi rồi. Phát gục đầu trên vai tôi, hẳn là cậu ấy đã ngủ rồi.

Chúng tôi dựa vào nhau dưới bầu trời đầy sao, bên ánh lửa cháy sáng.

Tôi tự nhủ rằng, chỉ cần có cậu ấy, điều khó khăn nhất là đoạn tình cảm với Thành tôi cũng sẽ không còn lo lắng gì nữa. Vì tôi biết khi tôi cần, cậu ấy vẫn dịu dàng bên cạnh tôi, chở che cho tôi...

13. Chương 13: Ngàn Tiếng Chuông Ngân Vang

Em không theo đạo, nhưng em thích tiếng chuông nhà thờ. Em không thích trồng hoa, nhưng em thích ngắm nhìn chúng vươn mình đón nắng.

~*~

Sau nụ hôn không mong đợi, Phát và tôi vẫn bình thường với nhau. Không ai nói gì thêm về sự việc xảy ra vào tối hôm đó. Tôi thì cho là cậu ấy hết say nên quên rồi.

Chuyến đi của chúng tôi dừng lại sớm hơn dự tính, tôi và Phát xé lẻ đi về không ghé qua nhà Thành. Tôi không biết có chuyện gì. Nhưng cậu ấy đòi về tôi cũng đi theo, và lại, giờ đối mặt với Thành là một chuyện thật sự rất khó khăn.

“Hai đứa về thật sao? Chị còn chơi với Mây chưa chán nữa mà.” Chị Mỹ dắt tay tôi, muốn níu tôi lại, nhưng Phát đã ngênh ngang trước mặt tôi với chị và chặn tôi lại phía sau như gà mẹ bảo vệ gà con.

“Chị có thể đến nhà tôi chơi. Thi xong đại học chị có thể cùng chúng tôi đi du lịch nữa.” Phát hồ hững nói.

“Thôi được rồi.” Chị Mỹ quay sang nháy mắt với tôi: “Về nhắn tin cho chị nhá.”

Chúng tôi chào khắp một lượt rồi về nhưng không thấy Thành đâu, có lẽ anh muốn tránh mặt chúng tôi. Trên đường đi tôi vẫn muốn hỏi cậu ấy có chuyện gì với Thành, nhưng lời nói đến môi tôi lại cố gắng nuốt xuống. Tôi sợ cậu ấy trả lời là vì tôi. Lúc đó tôi sẽ lại càng khó xử. Vì so với không làm gì, cách giải quyết của cậu ấy lúc này càng làm mọi việc trở nên tệ hơn.

***

“Con... đừng nên cố sức quá. Cứ học bình thường thôi là được rồi. Con tạo áp lực nhiều quá sẽ ngã bệnh đó.”

Tôi nuốt xuống miếng canh rồi mới trả lời mẹ: “Oh, no. Never!”

“Con bé này! Bày đặt tiếng Tây với mẹ nữa.” Mẹ vuốt tóc tôi: “Đạo này con gầy đi rồi.”

“Mẹ à, lớp con nó đang sút đầu mề trán vì kì thi. Đứa nào mà mập lên nổi là con heo đó. Con cũng phải thi cho đậu tốt nghiệp, nếu không ai xem con ra gì chứ.”

Tôi không nói thêm, người xem thường tôi nhất có lẽ là hai tên con trai xung quanh mình. Nhóc Huy và Phát.

Hôm nay nhóc Huy đi học thêm rồi, chứ không lại lè lưỡi trêu tôi cho xem.

“Bạn ba vừa hỏi xem ba có muốn làm ăn gì không, ông ấy vừa xây một mặt bằng gần trường học. Con có thể suy nghĩ.”

Ba tôi luôn luôn là số một. Trước khi tôi đương đầu với thất bại, ông đã chuẩn bị sẵn hết đường lui cho tôi rồi. Không biết một đứa con gái như tôi nên buồn hay nên vui nữa.

“Chiều mát con đi sang nhà nội cho ông một ít trà xanh. Ba mới mua về, ông rất thích loại này.”

Tôi nhìn ba như muốn hỏi con-phải-đi-bằng-cái-gì. Ba tôi nhướn mày trả lời đi-bằng-cái-mà-ai-cũng-biết-rồi-đó.

Cuộc hội thoại của hai ba con tôi bị cắt ngang bởi tiếng cười sặc sụa của mẹ. “Hai ba con có gì thì cứ nói thẳng ra, đá qua đá lại rụng hết lông mi bây giờ.”

Thật sự thì nhà ông không xa nhà tôi mấy. Chỉ cách hai con phố, đường không lớn lắm vả lại không cần phải qua lộ. Ba muốn tôi tự mình đi xe máy.

Tôi tập chạy xe máy từ lúc Phát biết chạy cơ, năm cậu ấy lớp tám, lớp chín gì đó. Nhưng tôi chỉ biết chạy chập chững. Vả lại, giờ tôi chạy so với nhóc Huy còn kém hơn nữa, nhưng nói chung là do tâm lý tôi sợ không dám chạy. Ba tôi bảo tôi có thể chạy ra đường lâu rồi, chỉ là tôi không dám.

Và để chứng minh cho lời của ba đúng ăn cơm xong tôi chỉ còn ngậm ngùi lấy xe ba chạy sang nhà ông nội.

***

Tôi đang lơ mơ chạy giữa đường, đường thì rộng thênh thang mà giờ mới gần bốn giờ nên cũng vắng người qua lại. Tôi sang nhà ông được một tí ông đã bảo tôi về sớm, sợ về trễ ba mẹ tôi lo. Thật sự tôi nghĩ ông đã quá lo xa rồi, nhà tôi tới nhà ông đi xe chưa đến mười phút. Mà tôi cũng không cãi lời ông, ngoan ngoan đi về. Dù gì tôi cũng phải về sớm xem bài lại ngày mai lại phải tiếp tục con đường gian nan khổ ải.

Tôi tăng tốc thêm một chút nữa để đón chờ cơn gió. Mùa này gió lộng, đầy bụi, nhưng tôi vẫn cứ thích gió, ai bảo tôi là Mây chứ.

Tôi đang vì vụ thì chợt hết hồn, chú chó nhỏ từ trong con hẻm nhỏ chạy băng sượt qua đầu xe. Tôi hoảng quá cho xe thắng lại, thắng gấp bánh xe cà xuống đường và tôi một cú đo đường trên nền xi măng trơn nhẵn, còn đầu xe thì chui tuốt vào bụi cây ven đường. Đúng là vận xui vẫn còn đeo bám tôi mà.

Con wave cũ của ba mẹ tôi không nặng lắm, nhẹ hơn chiếc xe mới mà ba mẹ mua, nhưng với tôi thì vẫn tính là nặng. Tôi hí hục đỡ lên, được một lúc nó lại đảo đảo rồi ngã nữa. Tôi đứng là đồ bất tài vô dụng.

Đang lúc không biết làm thế nào vì hôm nay tôi để quên điện thoại ở nhà, tôi như người chết đuối vớ được cọc. Tôi gặp Thành.

Không biết nên nói chúng tôi là oan gia ngõ hẹp hay có duyên mới đúng, trong tình trạng bi thảm như thế này mà vẫn gặp anh. Tôi nhìn lại bộ đồ bộ mình mặc ở nhà in hình hello kitty thật quá mức con nít. Lại còn cái đầu rối như tổ ong vì lúc này chơi đùa với thằng nhóc con chú Bắc nữa.

Thành ngừng xe bên cạnh tôi. Hôm nay anh mặc bộ đồ đá banh màu xanh biển nhạt. Anh vẫn đi xe đạp như thường ngày. Tôi biết anh có bằng lái, có xe thể mà anh vẫn cố chấp đạp xe ệt. Tôi vẫn đinh ninh là mình biết tất tần tật chuyện của anh, nhưng đứng trước anh của bây giờ, tôi cứ thấy lạ lẫm. Giống như bạn say mê một thần tượng nào đó quá sâu và quá lâu rồi, trong lòng bạn hình thành một con người mà bạn cứ cho rằng đó là thần tượng của bạn. Và đến khi gặp được thần tượng thực sự ngoài đời, người đó khác với mọi thứ mà bạn đã từng tưởng tượng ra. Bạn sẽ có cảm giác lạ lẫm và sự yêu thích cuồng nhiệt đó dần dần giảm đi.

Có lẽ tôi đang lâm vào tình trạng tương tự.

“Em lại gây chuyện nữa rồi à?” Anh nửa trách mắng nửa đỡ xe tôi lên.

Tự nhiên nghe anh nói tôi lại tủi thân muốn khóc. Nếu là Phát tôi đã khóc toáng lên và tôi biết thế nào cậu ấy cũng dỗ dành tôi bằng một chiều kem. Đột nhiên nhớ cậu ấy vô cùng. Lúc tôi mắc lỗi, hay làm gì hư cậu ấy luôn bên cạnh tôi, thế mà từ hôm đi biển về không biết cậu ấy lặn đâu mất tăm.

“Bao giờ em mới thôi làm người khác lo lắng hả?” Thành cười cười.

Tôi cũng mỉm cười gượng gạo với anh. Giờ việc tôi muốn làm nhất là chạy một mạch về nhà Phát, lôi cậu ấy ra từ trong đồng đê cương và cho cậu ấy một chập.

“Cám ơn anh. Nếu không có anh em cũng không biết phải làm sao.” Tôi chìa hai bàn tay trống trơn của mình ra. “Em để quên điện thoại ở nhà.”

“Thảo nào cậu ấy không đến.”

Tôi nghe anh lẩm bẩm. Nhưng cũng không để ý lắm. Xe không sao. Thật may! Nếu không nhóc Huy nó lại la làng vì cái tính hậu đậu của tôi.

Tôi và anh vào quán nước bên đường, chính tôi cũng sững sờ trước lời nói bất chợt của chính mình, tôi nói với anh đi uống nước một lát rồi về, coi như cảm ơn anh luôn. Tôi cay đắng sợ phải đối mặt với anh vậy mà giờ lại chủ động nhích lại gần anh. Nhưng trên đời này không có thuốc rút lại lời nói.

Tôi lững thững đi theo sau anh như một cái bóng. Cái bóng nhỏ của anh. Tôi chợt mỉm cười khi nghĩ đến năm từ đó. Miệng tôi lẩm bẩm, cái bóng nhỏ của anh, cái bóng nhỏ của anh...

Anh đứng lại, vừa xoay người lại phía tôi đầu tôi đã toan đập vào ngực anh. Tôi rớt rít xin lỗi anh rồi tìm chỗ ngồi xuống. Tôi muốn đập đầu chết đi cho rồi.

“Anh đi đâu ngang đây vậy?” Tôi cố bắt chuyện với anh bình thường như hai người bạn. Tôi chỉ hỏi vậy thôi chứ thừa biết anh đi đâu rồi.

“Anh đi đá banh, có cả Huy – em trai em nữa.” Ra là nhóc Huy học xong rồi chạy theo Phát luôn, thì ra cậu ấy vẫn hoạt động bình thường mà lại không gặp tôi. Đạo này nhóc Huy có vẻ thân với Phát hơn cả tôi, đi đâu cũng đi chung còn tôi cứ bị cho ra rìa.

“Em xin lỗi.” Khó khăn lắm mới nói ra được câu mà tôi đã muốn nói với anh bấy lâu. Tôi thực sự có lỗi với anh. Tôi không nên nhích đến gần anh, rồi cố tình lánh xa anh. Tôi không biết mình sợ điều gì, nhưng tôi không hoàn toàn thú nhận được tình cảm của chính mình. Và điều tôi không muốn thừa nhận nhất là tôi vẫn còn là một đứa con nít, không hơn không kém.

“Em không có lỗi gì trong chuyện này cả.” Anh nói vậy nhưng sao tôi lại cảm thấy tội lỗi của mình càng nặng hơn.

Tôi đã làm tổn thương anh. Một người đáng yêu và dễ gần như vậy đó. Nhưng tôi không thể gần anh theo cái cách mà anh muốn.

“Em cũng thay mặt Phát xin lỗi anh. Cậu ấy cư xử với anh chẳng ra gì cả. Cậu ấy chỉ muốn bảo vệ em, nhưng đó không phải là cách mà cậu ấy muốn. Cậu ấy chỉ không biết cư xử sao cho tốt thôi.”

Tôi nói một tràng dài, anh vẫn chăm chú lắng nghe.

“Chuyện không phức tạp như em nghĩ đâu. Em không cần bận tâm làm gì.”

Nói rồi anh uống một hớp nước. Tôi nhìn đăm chiêu về phía không có anh. Những chậu hoa triệu chuông được người bán treo thành một dãy dài, đầy màu sắc rực rỡ. Tôi chú ý đến những cành hoa màu tím hơn, tôi luôn thích màu tím mà.

“Những bông hoa thật đẹp.” Tôi hững hờ nói. Tôi đang cố tìm chuyện nói để lảng tránh cái nhìn của anh tự này giờ.

Anh gật đầu nhưng vẫn không lên tiếng. Tôi biết anh vẫn đang chăm chú lắng nghe.

“Đúng như cái tên, triệu chuông, nếu lại gần anh có thể cảm nhận chúng đang reo vang lảnh lót nữa cơ. Em không theo đạo, nhưng em thích tiếng chuông nhà thờ. Em không thích trồng hoa, nhưng em thích ngắm nhìn chúng vươn mình đón nắng.”

Anh cười với tôi, rồi nhẹ nhàng nói: “Em cứ như ngày xưa vậy, cô bé.”

“Ngày nào cơ?”

“Ngày em còn bé.”

Tôi không biết mình đang đối thoại với anh kiểu gì nữa? Có lẽ anh chỉ trêu chọc tôi thôi. Hay tôi đã thực sự gặp anh ở đâu mà quên mất.

“Anh thích đùa từ bao giờ vậy?” Tôi lè lưỡi trêu anh. Trong suy nghĩ của tôi anh không phải một người khó gần, nhưng cũng không phải là loại người thích đùa. Anh trái hẳn hoàn toàn với Phát, cậu ấy thích trêu đùa tôi, nhưng đôi khi tôi lại thấy cậu ấy thật khó gần.

Có lẽ với bản tính bình thường của tôi tôi sẽ hỏi đến cội nguồn của sự việc. Nhưng lần này tôi chọn cách im lặng. Tôi không biết anh nói thật hay không, nhưng tôi không có ý định nhớ lại. Vì trong một quãng thời gian dài, tôi đã không nhớ mình đã từng gặp anh. Vậy thì chắc gì khi anh nói ra tôi đã nhớ.

Tôi sợ mình bê mặt trước anh.

Và hơn hết là sợ chính sự vô tâm của bản thân mình.

14. Chương 14: Thành

Cô bé tặng cho tôi một bông hoa lay ơn màu tím - màu sắc yêu thích của cô bé. Cô ấy nói bông hoa ấy có nghĩa là cuộc gặp gỡ vui vẻ và lời hứa hẹn gặp lại tôi ở tương lai. Nhưng cô bé ấy đã không biết rằng, lúc gặp lại, thậm chí cô ấy đã không hề nhớ được tôi là ai.

~*

~ Lần đầu tiên tôi gặp cô bé ấy là năm tôi mười lăm tuổi.

Vì tính chất công việc ba phải chuyển cón tác từ Bình Dương về Cần Thơ. Ở cái thành phố xa xôi đó, lần đầu đặt chân đến đó tôi không may gặp phải tai nạn. May mắn là chỉ bị gãy tay, nhưng vẫn phải nằm viện theo dõi.

Mẹ tôi bận bịu công việc bên kia, ba tôi vì mới ổn định chỗ bên này nên không ai lo được cho tôi. Suốt ngày trong giờ hành chính tôi chỉ biết thở dài ngao ngán vì buồn chán. Trong phòng bệnh ngoài tôi còn có hai người nữa. Một chị gái khoảng ngoài ba mươi bị sốt xuất huyết, phải nằm viện theo dõi. Một người khác là cô bé khoảng mười hai, mười ba tuổi.

Tôi không biết cô bé bị bệnh gì. Cũng không biết tên cô bé đó. Chỉ thấy cô bé thật hạnh phúc. Từ lúc vào đây đã có rất đông người đến thăm, trông nom, chăm sóc. Không như tôi, suốt ngày chỉ lẳng lặng một mình. Đến trưa tan ca ba mới tạt qua, rồi chiều tối ông mới ghé lại cho đến khi tôi ngủ thì ông về nhà.

Lúc đầu tôi không ưa gì cô bé đó. Nói thật, tôi không có thiện cảm mấy với mấy cô bé hay khóc nhè.

Có một đêm tôi choàng tỉnh dậy vì nghe tiếng cô bé ấy khóc không ngừng. Cậu bạn không ngừng vỗ về cô bé, nhưng cô lại khóc càng dữ hơn.

Tôi biết cậu ấy. Chúng tôi có nói chuyện vài ba câu khi đến đây. Hai người là bạn hàng xóm của nhau. Tuy không hỏi cô bé ấy bị bệnh gì nhưng nhìn tinh thần hoảng loạn của cô bé, tôi cũng đồng cảm với cậu bạn này chút ít. Chăm sóc một người tinh thần không ổn định còn khó hơn là chăm sóc một người bệnh tình không ổn định.

“Không sao, không sao hết, có tôi ở đây, không ai làm gì cậu cả.”

Trong bóng đêm, tôi thấy cô bé ấy quần chặt lấy cậu bạn không buông. Có cảm tưởng như nếu không có cái gì đó bám víu vào cô ấy sẽ từ trên giường rơi xuống bất kì lúc nào không chừng.

“Thanh... không phải... cô ấy không phải...” Tôi nghe tiếng cô ấy rầm rứt không ngừng.

“Không cần lo lắng. Cô ấy sẽ không xuất hiện nữa. Cô ấy sẽ không làm gì tổn hại đến cậu. Tin tôi.” Nghe xong hai từ cuối cô bé từ từ thả lỏng người không còn sợ hãi nữa.

Tôi mở to hai mắt cố gắng khắc ghi cảnh tượng đẹp đẽ này. Tôi đột nhiên cảm thấy không còn ghét cô bé ấy nữa. Có vẻ như những gì cô ấy chịu đựng là quá lớn, quá nhiều, và tôi không trách móc cô ấy than phiền hay khóc lóc, tôi thấy cô bé ấy thật đáng thương, và tội nghiệp.

Cô ấy có một đứa em trai nhỏ. Cậu em trai rất thương cô ấy. Cậu ấy hay đến đây mang theo truyện tranh cho cô ấy đọc, và lúc nào cũng kè nệ theo một bọc táo xanh. Cậu ấy thường làm ra vẻ đàn anh với chị mình, nhưng tôi biết trong thâm tâm cậu chỉ muốn cô bé đó cười vui vẻ một chút, mau sớm xuất viện một chút. Ước gì tôi cũng có em trai, hoặc một người em gái.

Dường như càng ngày tôi càng chú ý đến cô bé đó hơn. Tôi thường nhìn cô ấy vui cười, hay sợ hãi. Tất cả những việc xoay quanh cô ấy như một cuốn phim chậm chậm khắc ghi vào lòng tôi. Tôi có một ý niệm. Mong cho cô ấy mau khỏi bệnh.

Ba tôi thường đến đây vào các ngày cuối tuần, và đôi khi cũng có trò chuyện với ba cô ấy. Tôi biết được cô bé ấy tên Mây. Cái tên thật hợp với cô bé. Cô bé có nước da trắng và đáng người nhỏ nhắn, nếu cô bé mặc chiếc váy màu xanh nữa là có thể làm một áng mây trời. Tôi liên tưởng đến dáng vẻ cô bé ấy mà bật cười.

Tinh thần cô ấy dần ổn định lại. Có lúc cô ấy còn nhìn tôi mỉm cười. Tóc cô ấy thưa thớt nhưng lúc gió thổi vào, mái tóc sẽ đung đưa. Cô ấy cười để lộ hai cái lúm đồng tiền rất xinh.

“Chào anh, anh tên gì vậy? Em tên Mây. Cái tên thật sến súa. Nhưng ba em thích và em cũng đành chịu.” Đó là câu nói đầu tiên cô ấy nói với tôi. Một câu nói lúc tâm trạng cô ấy khá tốt.

Từ đó cô ấy trò chuyện với tôi nhiều hơn. Tất cả đều là những chuyện linh tinh xoay quanh tuổi thơ của cô, xoay quanh hai người con trai quan trọng trong đời, là Phát và nhóc Huy.

Cô ấy không ngừng kể lể chuyện họ ức hiếp cô thế nào, trêu chọc cô ra sao. Nhưng trong ánh mắt cô bé ánh lên niềm hạnh phúc. Tôi nghĩ, nhờ có hai người đó bên cạnh cô bé mới mau khỏi bệnh đến thế.

Tôi dần dần hồi phục. Cái ý nghĩ phải xa cô bé khiến tôi hụt hẫng. Tôi biết không có buổi tiệc nào không tàn, nhưng không có cô bé ngày nào cũng nói những chuyện linh tinh khiến thế giới của tôi thiếu đi một mảng. Tôi biết mình sẽ không bao giờ còn được nghe cô bé ấy nói chuyện thêm một lần nào nữa.

Trước lúc tôi xuất viện, tay đã được tháo bột. Cô bé tặng cho tôi một bông hoa lay ơn màu tím. Cô ấy nói bông hoa ấy có nghĩa là cuộc gặp gỡ vui vẻ và lời hứa hẹn gặp lại tôi ở tương lai. Nhưng cô bé ấy đã không biết rằng, lúc gặp lại, thậm chí cô ấy đã không hề nhớ được tôi là ai.

Bông hoa ấy tôi vẫn giữ cho đến tận bây giờ. Dù nó héo tàn, nhưng tôi biết, hồi ức về cô bé đó sẽ không bao giờ tàn phai theo năm tháng.

Ba tôi đi công tác hai năm rồi bị chuyển công tác đến đó luôn. Công ty mở hẳn một chi nhánh riêng ở đó cho ba tôi đứng ra làm giám đốc chứ ông không phải làm nhân viên hợp tác của công ty ba gởi sang công ty kia. Vậy là ba tôi phải chuyển hẳn công tác đến đó, mẹ tôi cũng xin được điều đi chi nhánh ở dưới đó cùng với ba. Tôi suýt bị ở lại lớp một năm do nghỉ quá nhiều năm đó, và nếu lần này chuyển trường, thì tôi

sẽ phải học lại một năm. Nhưng ba mẹ tôi nói không sao. Dù gì học lại một năm cũng tốt cho tôi thi vào đại học sau này.

Không biết nên vui hay nên buồn. Lần chuyển trường này tôi gặp lại cô bé đó sau mấy năm ngỡ như hai chúng tôi đã như hai đường thẳng giao nhau một điểm rồi cứ kéo dài xa nhau đến vô cùng .

Tôi bắt gặp em ấy trong bộ áo dài trắng tinh khôi. Đáng lý ra tôi phải tưởng tượng ra được rằng, em hợp với màu trắng hơn là màu xanh – như tôi từng tưởng tượng. Em đứng dưới làn mưa lất phất. Tôi băng qua đường và nhìn trần trời như sợ mình nhìn lầm. Tôi vẫn biết có thể sẽ gặp lại em trong cái thành phố bé nhỏ này, nhưng tôi không thể tưởng tượng được rằng tôi và em chung một trường, thậm chí còn cùng khối với nhau.

Tôi cũng gặp lại cậu bạn của em trong lớp học võ. Tôi làm quen cậu ấy lại từ đầu, trò chuyện với cậu ấy như thể đó là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Cậu ấy vẫn vô tư với tôi. Nhưng nhiều lúc tôi cảm nhận được cậu ấy nhớ ra tôi, chỉ là không muốn vạch trần lời nói dối của tôi mà thôi.

Tôi vẫn nhìn em vào mỗi giờ ra chơi. Mỗi khi em hoàn thành một vòng sân rồi đứng trên bờ của cậu bạn thân của mình. Tôi không biết sao em chỉ mãi chạy một vòng sân cho đến khi tôi gặp được Lê Mai. Cô ấy là một người con gái xinh đẹp, cô ấy có nét dịu dàng và trưởng thành người lớn, cô ấy không có cái vẻ trẻ con và lém lỉnh giống như em. Cô ấy nói muốn hẹn hò với tôi, năm đó là đầu năm mười một, và tôi đã gật đầu.

Tôi gật đầu trước sự ân cần quá đỗi của Mai. Tôi không biết mình làm vậy là đúng hay sai, nhưng từ lúc có Lê Mai bên cạnh, tôi càng cảm thấy cô bé ngày nào cứ lớn khôn mãi trong đầu tôi khi Lê Mai vô tình nhắc đến tên cô bé đó. Kể cho tôi nghe mọi chuyện xung quanh em.

Tôi đã thiết tha muốn được đến gần em. Muốn được đến và chào hỏi như những người bạn. Nhưng tôi biết cái màn ngăn cách giữa hai chúng tôi thực sự quá lớn.

Khi một điều gì đó đã ở cạnh bạn quá lâu, nó sẽ ăn sâu vào tâm trí bạn như một thói quen. Em ấy có thói quen dựa dẫm vào một người. Em sẽ vì người đó bên cạnh sẽ cười rạng rỡ hơn. Vì cậu ấy làm mát lạnh mà sẽ quay đi giả vờ giận dữ. Em cũng sẽ tự nhiên giật lấy chai nước cậu bạn cầm trong tay rồi uống một ngụm, hoặc leo lên lưng cậu bạn ấy công đi vòng vòng cái hồ nước nhỏ trong giờ thể dục khi lười... Em sẽ chạy giỡn lung tung khi khỏe mạnh, và nằm mọp xuống bàn khi mệt mỏi và cậu ấy sẽ dõi theo khi em chạy lung tung, hay ngồi bên cạnh trông chừng khi em mệt.

Tôi nghĩ dù tôi có gần em thế nào, quan tâm em thế nào thì cũng không thể chen chân vào một mối quan hệ vốn dĩ đã không thể nào rạn nứt như em và cậu ấy. Dù em có nhìn tôi với ánh mắt thế nào, tôi biết đó đơn thuần chỉ là ngưỡng mộ. Tôi có lẽ chỉ là một chiếc phao cứu sinh của em khi tình cảm đang trở nên bế tắc. Và dù chỉ là một chiếc phao cứu sinh, tôi vẫn muốn được đến bên cạnh khi em cần.

Tôi chia tay với Mai. Giải thoát cho cô ấy. Cho chính tôi. Cho những tình cảm không thể nói thành lời.

Tôi muốn đến bên em một lần, dù không có được em thì tôi vẫn mãn nguyện. Vì em đã cùng tôi trải qua cả một quãng đời.

Áng mây bé nhỏ của tôi.

15. Chương 15: Chương 15:

Cây phượng này đã bao lần thay lá, bao lớp học sinh đã đi qua, nhưng nó vẫn ở đó, chứng minh cho sự tồn tại của chúng tôi. Cái ý nghĩ bất chợt ấy khiến tôi giật mình. Nếu nó có cảm giác hẳn phải đau hơn chúng tôi nhiều, vì năm nào nó cũng phải đứng lặng ở đây chứng kiến cảnh chia ly.

Tôi nghĩ mình cũng không phải là gốc lăm khi vượt qua kì thi tốt nghiệp một cách an toàn.

Vậy mà, tôi ngược lại không cảm thấy sung sướng hơn mà chỉ thấy buồn. Thật sự gắn bó với lớp này ba năm dù không thân thiết với ai (ngoài Phát và Lê Mai) nhưng tình cảm của tôi với họ lúc nào cũng ổn định. Đối với tôi, họ đã trở thành những người thân bên cạnh nên lúc chia xa không tránh khỏi có chút nuối tiếc.

Sau ngày thi tốt nghiệp chúng tôi còn một tuần bên nhau. Chúng tôi đến lớp, nhận bài thi, sửa bài và chia tay giáo viên. Không buổi tiệc nào mà không tàn. Tôi không biết liệu mười năm, hai mươi năm nữa chúng tôi có được hội ngộ thế này hay không. Thế nên tôi gắng tận dụng thời gian này ở bên họ, mong những giây phút này sẽ vĩnh viễn ở lại cùng chúng tôi.

Chúng tôi bày đủ trò quậy phá chỉ để ngôi trường này ghi dấu ấn của chúng tôi. Mùa này đã bắt đầu lác đác những cơn mưa, có khi cũng nắng đến đáng sợ, trưa nào cũng nghịch trằm mình vào màn mưa đùa giỡn. Chỉ có tôi là phải đứng ở ngoài, làm nhiệm vụ chụp ảnh, Phát cũng ở lại vì cậu ấy sợ tôi lạc lõng. Cậu ấy nói cậu ấy không thể bỏ tôi mà đi một mình mà đi như thế, và tôi cũng đồng ý vì không muốn cậu ấy phải dầm mưa lấm lem bùn đất.

Trường chúng tôi tổ chức buổi lễ tốt nghiệp trưởng thành đánh dấu bước ngoặt lớn của chúng tôi, giống như ngày tổng kết của mấy em khối mười và mười một. Trong sân trường rộn ràng, tôi bồi hồi nhớ lại hồi mình mới đặt chân vào lớp mười.

Hồi ấy mọi thứ với tôi đều bỡ ngỡ, lạ lẫm và tôi sợ ngôi trường rộng lớn này. Tôi sợ lớp, sợ bạn bè, tôi chỉ rụt rè đi bên Phát như cậu ấy là ba dắt tôi đi học. Tôi nhìn lại, bây giờ cậu ấy vẫn ở bên cạnh tôi, chưa bao giờ lơ là hay để tôi chịu bất cứ tổn thương nào ở đây. Chỉ là bây giờ chúng tôi phải rời xa nơi này để thực hiện hành trình mới của mình.

Chưa bao giờ tôi thấy cậu ấy mặc áo sơ mi trắng lại đẹp như hôm nay. Tôi bị ám ảnh bởi chiếc áo này bao năm qua, mười hai năm, lúc nào cậu ấy cũng như vậy không hề thay đổi. Tôi chợt sợ sẽ không còn nhìn thấy cậu ấy mặc chiếc áo này nữa. Tôi nhìn về ngoài của cậu ấy mà thần thốt. Tôi chưa bao giờ nhìn kĩ cậu ấy như bây giờ, cậu ấy có đầy đủ tố chất để làm một người cảnh sát. Chắc cậu ấy mặc ảnh phục sẽ oai hơn là chiếc áo sơ mi này. Không hiểu sao cậu ấy mặc áo sơ mi tôi chỉ nghĩ được hai từ phong trần dành cho cậu.

Tôi quay sang gỡ nút áo đầu tiên trên áo cậu ấy: “Cậu mặc như thế này có vẻ phong trần hơn.”

Không ngờ cậu ấy lại gỡ một nút áo trên chiếc áo dài trắng của tôi rồi trả lại câu y chang như tôi vừa nói.

Rồi chúng tôi cùng nhau cười lớn. Tôi cười để giấu những giọt nước mắt cho nó lăn dài vào trong. Còn cậu ấy cười, có lẽ để tôi không khóc theo.

Làm lễ sinh hoạt xong chúng tôi về lớp để chia tay giáo viên của mình

Tôi lảng vảng tìm thầy thể dục của mình trước tiên vì thầy là người tôi yêu mến nhất. Không phải vì thầy thiên vị cho tôi, mà thầy lúc nào cũng đối xử với tôi như con ruột của chính mình. Thầy lúc nào cũng bảo vệ cho tôi tránh khỏi những tổn thương không đáng có. Tôi chưa từng được ba mình đứng lớp dạy nên không biết ông sẽ đối xử với tôi như thế nào. Nhưng tôi tin chắc rằng, ba tôi cũng sẽ giống như thầy thể dục vậy. Yêu thương và chở che cho tôi.

“Em cố gắng sống tốt, bất cứ khi nào bị thăng nhót đó ăn hiếp cứ quay lại tìm thầy.” Thầy nói với tôi, giọng nghèn nghẹn, còn tôi đã khóc từ lâu rồi.

Vậy là không có giờ thể dục cho tôi chơi đùa, không có giờ thể dục an nhàn chỉ phải chạy một vòng sân. Tôi sẽ không bao giờ được học môn thể dục nào trong đời nữa. Dù biết sẽ gặp lại thầy trong tương lai nhưng sao cảm giác đó khác hẳn những ngày tôi đến lớp... Chỉ nghĩ thôi mà tôi vẫn không tin thời gian lại vùn vụt trôi như vậy.

Lớp chúng tôi cả ba mươi sáu đứa đều đậu tốt nghiệp. Cô giáo chủ nhiệm là người vui mừng nhất. Bởi lẽ tốt nghiệp, nghĩa là đánh dấu chúng tôi bước sang chặng đường mới. Có đứa đi học, có đứa đi làm, có đứa lập gia đình, nhưng dù thế nào chúng tôi cũng không thể quên đi người cô đã tận tụy dạy chúng tôi nên người. Nhất là tôi, cô thường lo tôi sẽ không qua khỏi môn toán, nhưng điểm số đối với cô không quan trọng, cô nói quan trọng là tôi đã biết phấn đấu, đặt mục tiêu cho đời mình. Tôi thật muốn làm học trò của cô mãi, dù bị cô la mắng vì cái tính ngốc nghếch tôi cũng chịu.

Cả lớp tôi đứa nào cũng khóc, nhưng đó cũng là lần đầu tiên trong đời tôi thấy Phát khóc. Cậu ấy ôm chặt tôi, và khóc như một đứa con nít. Lúc đó không hiểu sao tôi chỉ muốn cười. Vì dù không chung lớp nhưng đầu phải tôi và cậu ấy không gặp nhau nữa đâu. Người mà cậu ấy nên ôm khóc phải là cô giáo chủ nhiệm mới phải. Nhưng sau này cậu ấy mới nói với tôi rằng, cậu ấy khóc vì sợ vĩnh viễn không còn đứa ngốc như

tôi bên cạnh hỏi bài cậu ấy nữa. Cậu ấy muốn tôi cùng đi học đại học, nhưng lo tôi cố sức quá không nổi. Vì cậu ấy cũng sợ mất tôi. Vậy mà giờ phút đó, tôi lại muốn cười trên nỗi đau của cậu.

Liên hoan ở lớp xong tôi còn nán lại chưa chịu về. Giờ trong trường chỉ còn lác đác những cây phượng đầy hoa buông mình trước gió. Phất cởi áo rồi bảo tôi cầm, cậu ấy trèo tít lên ngọn cây hái cho tôi một chùm hoa phượng rực rỡ nhất. Cậu ấy xuống chưa kịp mặc áo thì chú bảo vệ lù lù đi ra. Cậu ấy nắm tay tôi chạy nhanh ra cổng, còn không ngừng quay lại le lưỡi trên đầu chú bảo vệ tóc đã muối tiêu.

Tôi nắm nhánh phượng trong tay, quả thật đây là lần đầu tiên trong đời tôi không phải đi nhặt phượng dưới gốc mà có hẳn một nhánh phượng trên tay như vậy. Tôi nhìn những cánh hoa đỏ thắm, phượng vĩ, mùa hè. Trong cái góc sân trường này sẽ còn in dấu của chúng tôi. Cây phượng này đã bao lần thay lá, bao lớp học sinh đã đi qua, nhưng nó vẫn ở đó, chứng minh cho sự tồn tại của chúng tôi. Cái ý nghĩ bất chợt ấy khiến tôi giật mình. Nếu nó có cảm giác hẳn phải đau hơn chúng tôi nhiều, vì năm nào nó cũng phải đứng lặng ở đây chứng kiến cảnh chia ly.

Tôi đứng trước cổng trường đợi Phát đi lấy xe. Tôi nhìn toàn cảnh sân trường một lần nữa, những hàng ghế đá, những cánh phượng rơi, những lá bàng, những người bảo vệ, những giáo viên và những lớp học đang im lìm ở đó. Nơi này giờ đối với chúng tôi đã có một tầng chia cắt.

Tôi quay đi, nước mắt rơi lã chã trên mặt tự bao giờ.

16. Chương 16: Hoa Lưu Ly - Forget Me Not!

Hoa lưu ly - có nghĩa là chia xa. Vì khi chia xa người ta sẽ nói với nhau một câu “Forget me not!”...

~*~

Chưa bao giờ tôi thấy ba Phát giận với cậu ấy như thế, mặc dù bình thường ông khá là nghiêm nghị. Vậy mà hôm nay ông ấy muốn tát vào mặt cậu ấy nếu mẹ cậu ấy không can thiệp.

Tôi sang phòng cậu ấy học bài rồi ngủ quên, lúc tôi đi xuống hai người họ đang nói chuyện khá căng thẳng. Ban đầu tôi cũng không muốn rình mò gì cuộc nói chuyện giữa hai người tôi định bước lên không xen vào nhưng thấy ba cậu ấy đập bàn nên tôi nán lại sợ cậu ấy bị đánh cho bầm dập.

“Con suy nghĩ cho kĩ cho ba, mọi thủ tục ông lo liệu hết rồi, nếu muốn thay đổi con tự đi mà nói với ông.”

Phát hét âm lên: “Con không đi đâu hết. Con bỏ thi đại học cho ba coi.”

Ước mơ vào đại học Y của cậu ấy lớn lắm mà sao cậu ấy lại suy nghĩ nông nổi như vậy? Trong tiềm thức của tôi, Phát chưa bao giờ cư xử thiếu suy nghĩ như thế này.

“Con có gan thì bỏ.” Ba Phát nghiêng răng phun ra từng chữ trong tức giận.

“Ba đừng có thách con!”

Ba cậu ấy mới vừa giơ tay lên thì mẹ cậu ấy đã chạy đến đẩy Phát sang một bên. Tuy tôi không biết chuyện gì nhưng tôi biết chuyện này lớn, và đáng lí ra tôi không được ở đây chứng kiến những cảnh như vậy.

“Muốn chăm sóc tốt cho con bé thì con phải nghe lời ông, nghe lời ba.” Ba cậu ấy cũng hơi ngơ ngẩn vì có mẹ cậu ấy đứng ra thì tôi biết cậu ấy sẽ không nói ra những lời thiếu suy nghĩ nữa.

Mẹ cậu ấy cũng chen vào: “Con nghe lời ba đi. Ông cũng chỉ muốn tốt cho con thôi. Con bé giao lại ẹ.”

Theo như hiểu biết của tôi về cậu ấy, cậu ấy sẽ trả lời lại là: Mẹ lo được cho nó (hay gì gì đó) sao? Tôi vẫn chưa biết con bé đó là ai. Nhưng tôi không muốn đoán.

Tôi đi một mạch lên phòng rồi đóng cửa lại đắp chăn vờ ngủ tiếp. Nhưng có nằm thế nào cũng không ngủ được. Phát bị ép đi đâu? Và cô bé trong lời của ba cậu ấy là ai? Tôi biết có hỏi cậu ấy cũng sẽ không nói với tôi, vì chuyện không liên quan đến tôi cậu ấy rất không thích tôi xen vào.

“Mày, con có trong đó không?” Cô Diễm hỏi khi tôi tưởng chừng như mình đã bay lên trần nhà vì nhìn lên đó quá lâu.

“Dạ con đây cô.” Tôi tức chần chui vội ra, nào ngờ vướng phải cái mền rồi lăn cái phịch xuống đất. Sao tôi cứ bị té từ trên cái giường này xuống thế nhỉ?

Cô nghe tôi té chạy vội vào thấy tôi nằm lăn lóc trên sàn chân còn vướng cái mền nên mới vấp.

Cô lo lắng hỏi tôi: “Con có sao không?”

Tôi duỗi chân ra. Không đau, may ghê. Tôi té ở đây mấy lần rồi, nhờ thảm dày và giường thấp chứ không bị toi mạng rồi.

“Không sao đâu cô. Té nhẹ thôi mà. Cô tìm con có việc gì vậy?”

Cô xoa đầu tôi, gạt mấy cọng tóc lưa thưa khi nãy tôi túm cột lên mà không gọn. Cô nói: “Con như vậy hèn gì thằng bé không chịu đi.”

“Đi đâu hả cô?”

Cô Phương xua tay với tôi: “Con đi tìm nó đi, nó sẽ nói con nghe.”

Tôi không biết chuyện này có liên quan gì đến tôi. Nhưng tôi biết cậu ấy ở đâu. Chúng tôi có một chỗ bí mật khi buồn. Khu nhà chúng tôi ở là một khu chung cư vừa quy hoạch, có những ngôi nhà lâu đời như nhà chúng tôi, hay những lô đất đang rao bán chưa ai mua, thế nên xung quanh vẫn còn những khoảng đất trống. Lúc tôi còn nhỏ, bên đây là những khu vườn của người hàng xóm già, Phát vẫn hay trèo lên cây ổi, cây xoài hái trái cho tôi và nhóc Huy ăn. Từ khi dẫy thế, những mảnh vườn trở trụi xác xơ, người hàng xóm già cũng đã không còn nữa, nhưng tôi và cậu ấy vẫn không bỏ được thói quen ra đây.

Tôi đã hàng ngày đứng trên cửa sổ phòng cậu ấy cầu nguyện cho đừng ai mua mảnh đất này vì ở đó có cây mận chính tay tôi trồng. Nó xanh ươm, cao hơn cả đầu tôi, và nơi đó giống như là nơi trú ngụ bí mật của cả ba chúng tôi: tôi, Phát và nhóc Huy.

“Ngồi đi.” Phát chìa tay phẩy phẩy cái ghế cây mà ba tôi đã hì hục đóng cách đây mấy năm, trông nó vẫn còn chắc và xinh xắn mặc gió mặc mưa.

Tôi ngồi xuống, và im lặng. Tôi không biết bắt đầu từ đâu, cũng không biết hỏi gì khi lòng tôi đang bất an. Tôi biết, hẳn là sau khi tốt nghiệp mọi thứ sẽ đổi thay nhiều. Chúng tôi đều sẽ trưởng thành và có con đường riêng. Nhưng tôi muốn tôi và cậu ấy vẫn giống như trước giờ, tôi không muốn có một sự ra đi nào làm mọi thứ bỗng dưng thay đổi.

Khi sự thay đổi này diễn ra, sẽ kéo theo một sự thay đổi khác nữa. Và mối quan hệ mà chúng tôi vun đắp bao năm qua có lẽ sẽ như vậy mà nhạt dần. Tôi không muốn mất cậu ấy, không muốn cậu ấy trở thành xa lạ với mình. Tôi muốn ngày ngày ở bên cậu, cùng cậu đùa nghịch, được cậu chở che và bảo vệ.

Đến tận lúc này tôi mới ý thức được rằng, thói quen thật đáng sợ. Và thói quen của tôi là ỷ lại quá nhiều vào cậu.

“Mẹ tôi nói gì với cậu vậy?” Phát hỏi, cậu ấy vẫn nhìn đâu đâu và không hề nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi lắc đầu. Và sợ cậu ấy không nhìn thấy nên tôi nói thêm: “Mẹ bảo cậu sẽ nói.”

Cậu ấy vẫn ngồi như vậy khá lâu. Còn tôi vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Tôi biết cậu ấy sẽ nói, cậu ấy đã hứa là không giấu tôi bất kì điều gì tôi muốn biết, và đây chính là điều tôi muốn và cần được biết.

“Du học. Ông đã làm sẵn mọi thủ tục rồi, trường bên đó cũng đã liên lạc hết rồi. Chỉ đợi điểm thi gởi qua rồi tôi sẽ phải đi. Nhưng tôi không muốn đi, vì quyết định đi lần này phải mất ít nhất tám năm mới hoàn thành xong khóa học.”

Suýt chút tôi đã mở miệng nói rằng tôi cũng không muốn cậu ấy đi. Nhưng cái tin này quá chấn động, quá sốc. Du học, hai từ nhẹ nhàng ấy vậy mà mất ít nhất tám năm. Tương lai của cậu, cố gắng của cậu, tôi phải là người ủng hộ chứ không phải là người phản đối. Tôi phải là người tiễn cậu đi chứ không phải là người cản ngăn bước chân cậu.

Phát vòng tay khoác lên vai tôi. “Tôi không muốn để cậu lại một mình.”

Tôi cố nghĩ đến những chuyện vui, những chuyện vui nào cũng có cậu ấy khiến nụ cười của tôi càng trở nên mặn đắng. Rồi cậu ấy sẽ lại về, nhưng tôi không muốn. Tôi không muốn một khoảng thời gian dài không có cậu ấy cạnh bên. Tôi muốn giữ cậu ấy lại bên mình nhưng làm sao tôi có đủ lý do để thực hiện được điều đó. Tương lai cậu ấy quan trọng hơn. Hướng hồ, mọi việc đã nằm trong sắp xếp của ông, của ba cậu ấy, càng cố gắng cưỡng lại càng khiến mọi người khó xử.

Tôi từng nhớ ngày xưa chính mình đã nói với cậu ấy rằng tôi không hề thích hoa lưu ly. Vì nó có ý nghĩa chia xa. Khi chia xa, người ta sẽ buộc lòng nói với nhau câu “forget me not”... Tôi chưa từng cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ xa cậu ấy đến thế.

Thành phố này, có lẽ sẽ còn lạnh thắm mình tôi.

Tám năm, không phải ngắn so với một đời người. Nhưng nó không đủ dài để tình cảm của tôi với cậu khác đi. Có lẽ tám năm sau, chúng tôi vẫn sẽ như bây giờ, đùa nghịch, vui vẻ và là những đứa bạn hiểu nhau đến tận xương, tận cốt...

Nhưng tôi đã không biết được rằng, tám năm sau, cậu ấy quay lại, mọi việc đều hết thủy đã bị thay đổi và mỗi người chúng tôi đang đứng ở một trang khác của cuộc đời...

17. Chương 17: Hoa Oải Hương - Tình Bạn Mãi Ngát Hương.

Người ta nói rằng, hoa oải hương tượng trưng cho tình yêu, sự đợi chờ và chung thủy. Nhưng với tôi, tình cảm vượt qua ngưỡng cửa tình yêu sẽ trở thành tình bạn thắm thiết nhất. Và, sự thủy chung của hoa oải hương là sự thủy chung của tình bạn, cho những tháng năm đợi chờ và những kí ức êm đềm nhất của cả bốn chúng tôi.

~*~

Có người nói với tôi tám năm là quá dài, cũng có người nói tám năm quá ngắn. Tám năm đủ để cái thành phố này thay da đổi thịt, xa hoa và phù phiếm hơn. Tám năm lại không đủ để tôi dứt khỏi mối tình cảm hỗn độn đời mình. Cậu ấy nói với tôi, tám năm, không quá dài cũng không quá ngắn, tám năm, đủ để cậu ấy và tôi trưởng thành.

Đúng vậy, tám năm, trong tám năm này từng ngày từng ngày tôi vẫn đang cố đấu tranh để sống vì mình, để không thấy mình đơn độc, lạc lõng.

Cho đến giờ, tôi vẫn không hiểu tại sao cậu ấy đột nhiên thay đổi ý định kiên quyết ra đi, ngay cả tôi cũng chợt bàng hoàng.

Hôm đó là một ngày mưa ngâu, tôi đang nằm nghe nhạc trong phòng thì Phát rủ tôi đi tắm mưa. Tôi như vớ phải vàng, vội lao ra mưa cùng cậu ấy. Lúc đó tôi đã không nghĩ điều gì khác, có lẽ đến bây giờ ngẫm lại tôi mới nhận ra đó là trò điên rồ nhất của tôi trong những tháng năm bông bột tuổi trẻ. Và cũng là trò điên rồ cuối cùng tôi còn được làm với cậu ấy khi hai chúng tôi còn chưa chính thức trưởng thành.

Rồi cậu ấy nói với tôi rất nhiều, rất nhiều. Trong đời, tôi chưa bao giờ bắt gặp cậu ấy nói nhiều như vậy. Chúng tôi ngồi tự lự vào bờ tường, mưa vẫn rơi tí tách và kì lạ là tôi không thấy lạnh.

Cậu ấy nói cậu ấy phải đi, cậu ấy nói tôi phải tự chăm sóc ình, cậu ấy nói không có cậu ấy bên cạnh tôi phải khôn ngoan hơn và không được hời hợt, cậu ấy nói nhiều đến mức tôi đã nghĩ là nhiều hơn là cả tháng cậu ấy nói với tôi... Và tôi nghĩ rằng nhờ mưa nên có thể che giấu được những dòng nước mắt lăn dài trên khóe mi tôi, có lẽ cả của cậu nữa.

Tôi bệnh một tuần liền sau đó, và không thể tiễn cậu ra sân bay. Có lẽ việc ấy nằm trong dự định của cậu. Vì cậu chưa bao giờ muốn làm tổn thương tôi. Và tôi hiểu điều đó. Cứ coi như đó là một cơ hội để cậu ấy dứt khoát ra đi mà không ngoảnh đầu nhìn lại.

“Lại mơ tưởng đến anh chàng nào à?”

Tôi chợt hoàn hồn khi Lệ Mai véo má tôi. Cô ấy vẫn xinh đẹp như ngày nào, và chúng tôi vẫn là những đứa bạn thân. Thật không dễ tìm được một người bạn như thế, vì chúng tôi đã gạt bỏ được những ích kỉ cùng đau buồn trong lòng để trở thành những người bạn tốt trong suốt thời gian qua.

“Có, đang mơ đến chồng cậu.”

Mai học đại học chính thành phố này, sau khi tốt nghiệp một năm thì lên xe hoa khi vừa hai mươi bốn tuổi. Không ngờ cô ấy đi lấy chồng trong khi tôi còn không có nổi một mảnh tình vắt vai.

“Nếu cậu ế quá, cho cậu mượn xài đỡ cũng được.” Cô ấy vừa nói vừa kéo ghế ngồi cạnh tôi, nghịch nghịch máy tính của tôi đang để chế độ ngủ trên bàn.

“He he thôi không cần.”

“Thằng bé đó vẫn còn đeo bám cậu à?”

Tôi ngồi dậy, cốc vào đầu cô ấy. “Cậu không gạt cậu nhóc đó qua một bên được à?”

Nói xong tôi vào trong lấy cho cô ấy một ly nước cam. Căn phòng này được chia làm hai gian, gian trước bày biện đồ văn phòng phẩm, đồ handmade và dụng cụ làm tranh của tôi. Gian sau là căn phòng nhỏ, có một cái tủ và giường, đủ cho tôi ngủ khi lười.

Dù thi đậu ngang điểm sàn trong kì thi đại học, nhưng tôi không muốn tiếp tục đi học. Ba thuê cho tôi căn phòng này để tôi có thể bán đồ linh tinh, vẽ tranh hay làm tranh. Tôi cũng cảm thấy mình không đến nỗi tệ khi quán xuyến được cả đồng đồ thế này.

“Mới nhắc tào tháo...” Lệ Mai khều khều vai tôi khi tôi đang dọn lại đồng tạp chí trên bàn chờ chỗ để ly nước cho cô ấy.

Chính là “thằng bé” trong lời trêu chọc của Lệ Mai. Thật ra cậu ta cũng không còn bé nữa, chỉ nhỏ hơn tôi một tuổi thôi, nhưng lúc đầu quen biết cậu ấy còn là một học sinh cấp ba nên Mai vẫn mặc định cho rằng, cậu ấy so với chúng tôi là quá nhỏ bé.

Có lẽ cậu quá baby để Lệ Mai xem như một người bạn bình thường để đối xử.

“Hey!” Mai chìa những móng tay được sơn dứa cẩn thận ra chào cậu ấy.

“Bà chị!” Khánh cố tình trêu chọc Mai. Trong khi cô gọi cậu là cậu nhóc thì cậu sẽ gọi lại là bà chị. Tôi cố nhịn cười mới không phun ngụm nước đang uống dở vào gương mặt giận dữ của Mai. Vì làm việc văn phòng nên cô ấy phải mặc đồ công sở già dặn chút, bị Khánh chọc như vậy một đứa con gái có chồng nào cũng sẽ thấy bị tổn thương.

Khánh cười giả lả rồi giúp tôi thu dọn mớ tranh còn đang ngổn ngang thành đồng.

Khánh năm nay hai mươi bốn tuổi, nhưng nhìn cậu chỉ giống như một đứa con trai mới mười tám, hai mươi. Lúc tôi mới quen biết cậu, cậu còn là một học sinh lớp mười một còn tôi là một đứa lớp mười hai vừa mới ra trường. Thật kì diệu. Cậu thậm chí còn nghĩ tôi là một đứa học sinh lớp mười và gọi tôi bằng em. Cho đến giờ, cậu ấy vẫn không quen gọi tôi một tiếng chị.

“Cậu không phải đi làm à? Sao suốt ngày cứ chạy qua đây thế?”

Lệ Mai vừa cắn hạt dưa vừa hỏi. Lúc còn học sinh thì không nói gì, lúc cậu học đại học cũng vậy, nhưng đến khi ra làm việc rồi cậu ấy vẫn đúng giờ đến giúp tôi dọn hàng. Lúc đầu tôi cảm thấy áy náy, nhưng dần dà thành quen, hôm nào dọn hàng một mình tôi sẽ cảm thấy buồn.

“Giờ này người ta tan ca cả rồi, với lại tôi muốn đi về giờ nào mà chẳng được.”

“Ồ, người ta là con ông cháu cha, chẳng trách.” Mai tặc lưỡi khinh thường. Nhưng Khánh không để tâm, tôi biết vì đã bao lần người ngoài nhìn vào cậu như một thằng dở hơi bám ba bám mẹ, chỉ tôi mới hiểu, cậu cũng có nỗ lực và phần dẫu riêng. Bảy năm qua, tôi đã quen biết với một người như vậy. Bề ngoài có lẽ không thể nói lên tất cả của một con người, và có thể là cậu không muốn ai hiểu được điều đó.

“Chị khinh tôi đi, khinh tôi đi, tiền tôi kiếm được đủ đốt cả căn chung cư cao cấp của chị đó.”

Mai bấu môi không để ý.

Thật ra cuộc sống cô ấy không tốt lắm. Mai làm việc ột công ty nhà nước, lương không là bao, vả lại nhà chồng cô ấy cũng không phải thuộc dạng giàu nứt vách như Khánh. Nhưng cô ấy không để tâm, vì tôi biết cô ấy hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Hạnh phúc, đúng là không phải ngày ngày dùng số tiền mình kiếm được rải khắp đường đi. Hạnh phúc là hàng ngày có thể cười, có thể khóc, có thể ăn no và làm những việc khiến mình cảm thấy hài lòng.

Nếu tôi là Lệ Mai, hẳn tôi sẽ không cảm thấy xấu hổ hay buồn bã gì. Đơn giản là vì cuộc sống như vậy là toàn vẹn.

“Bức tranh hoa oải hương này có thể tặng tôi không?” Khánh cầm bức tranh hoa oải hương lên ngắm nghía mà không để ý đến sắc mặt Lệ Mai đã biến đổi đến độ nào.

Bức tranh đó không thể tùy tiện tặng.

Khi Lệ Mai vừa mới vào đại học tôi cũng có đi học vẽ một khóa ngắn hạn và học làm thủ công. Đó là bức tranh đầu tiên tôi cảm thấy hài lòng. Bức tranh đó có sự hiện diện của cả bốn chúng tôi: tôi, Mai, Phát và Thành. Không biết Mai xem trọng bức tranh ấy đến độ nào, nhưng có lẽ giờ đây đó là sợi dây duy nhất gắn kết bốn con người chúng tôi lại với nhau.

Bức tranh màu tím, màu tím thật của những bông hoa oải hương khô. Tranh gốc là của Phát, cậu ấy đi làm thêm ở một nông trại và chụp được cảnh ấy. Ý tưởng làm những bông hoa thật là của Mai. Thành là người tìm đủ số bông hoa để làm nên bức tranh ấy. Và cuối cùng, tâm huyết vào bức tranh ấy là của tôi.

Điều đó có ý nghĩa rất lớn đối với những người đã trải qua bốn ba năm tháng như chúng tôi. Nhìn vào một bức tranh chứa đựng cả tâm huyết của mọi người, chúng tôi như sống lại những năm tháng đã qua. Những tháng năm chúng tôi vẫn chưa tưởng thành thực sự.

Tôi biết trong lòng Mai vẫn còn một khoảng không dành cho Thành. Cô ấy không nói. Thành cũng hiểu nhưng lặng im. Vì anh ấy quá cố chấp. Anh ấy cố chấp đến độ việc làm bạn bình thường với anh tôi cũng sẽ có áp lực vì không thể tiếp nhận tình cảm của anh.

Trong lòng tôi cũng có một khoảng không quá lớn. Nhưng nó không dành cho anh, dù anh là người ở bên cạnh tôi lúc khó khăn, là anh khích lệ và động viên tôi, là anh hết lòng nâng đỡ tôi, nhưng đối với anh, tôi vẫn không thể dành cho anh thứ tình cảm mà người ta vẫn gọi là tình yêu.

Tôi đã quá trẻ con khi cho rằng mình yêu anh. Giữa tôi và anh không tồn tại thứ tình cảm đó. Tất cả là do tôi ngộ nhận. Tất cả là do tôi quá thần tượng anh, quá xem anh như là một vị thần trong lòng mình. Đến độ, khi anh đến gần tôi, tôi có chút hoang mang và cảm thấy không thật. Ngã vào lòng anh, một là làm anh tổn thương, hai là chúng tôi sẽ đánh mất tất cả những gì đang có. Nếu đã biết trước kết quả tại sao lại cứ phải cố gắng đâm đầu vào?

Kết quả của những năm tháng trưởng thành khiến tôi bận lòng với nhiều thứ hơn.

Trong lúc tôi còn đang suy ngẫm, Lệ Mai đã xắn đến và lấy đi bức tranh trong tay Khánh. “Cậu có biết đây là gì không? Cửa hồi môn của cô ấy đấy. Lấy cô ấy về, cậu sẽ được bức tranh.”

Tôi choáng váng khi nghe Mai nói hết câu đó. Chẳng lẽ tôi còn thấp giá hơn bức tranh? Muốn có bức tranh phải lấy tôi mới được.

“Sớm thôi.” Khánh phun ra hai từ khiến tôi giật cả mình.

Mình là chị em mà. Tôi lăm lăm rồi tiếp tục dọn hàng. Lệ Mai thì cười hô hô như nhận ra cái tin đó là hoang đường lắm vậy. Cô ấy cũng muốn gả tôi đi lắm rồi, nhưng tôi chỉ mới hai mươi lăm. Mà hai mươi lăm tuổi tôi chưa yêu ai thì làm sao mà đi lấy chồng? Đến cả nhóc Huy còn có bạn gái xinh xắn... Hầy hầy...

18. Chương 18: Hoa Sao Băng - Sự Kiên Định Của Anh.

Những bông hoa vẫn tươi như anh tỉ mỉ chăm sóc nó mỗi ngày. Không biết anh có biết được không, hoa sao băng tượng trưng cho lòng kiên định, sự thủy chung không thay đổi. Mà có lẽ thật vậy, trước giờ anh vẫn không hề thay đổi.

~*~

Mười giờ, tôi đứng yên ngoài cửa sổ nhìn về bên kia. Đã lâu lắm rồi căn phòng đó không hề sáng đèn. Ánh sáng leo loét từ dưới sân vọng lên càng làm mọi thứ trở nên buồn hơn. Cầm chiếc điện thoại trong tay, email tôi gửi cậu ấy vẫn còn nguyên đó, hai ngày rồi không thấy hồi âm.

Tám năm, tôi vắn vẹn gặp cậu ấy được sáu lần. Hè cậu ấy ở lại học rút chương trình và đi thực tập, hay làm thêm. Cậu ấy nói có người học đến tận mười một năm mới có thể làm một bác sĩ đúng nghĩa, cậu ấy cố gắng nhiều như vậy cũng chỉ mong có ngày trở về.

Thường thì chúng tôi liên lạc qua mail. Tôi thích cái cảm giác chờ đợi đó. Mỗi đêm, cậu ấy sẽ gửi mail hỏi han hay thậm chí chỉ là một tấm hình chụp vội đâu đó trong trường, có khi là những dụng cụ y khoa hay những miền xa xôi nơi mà cậu phải thực tập. Tôi lưu giữ chúng vào một file riêng trong máy tính. Và việc đó khiến tôi cảm thấy sống lại những tháng ngày trước kia, lúc tôi và cậu vẫn ngủ cách xa nhau chưa đầy mười mét.

Chỉ cần nhìn thấy những tấm ảnh qua đôi mắt cậu, tôi từng tưởng tượng ra, kì thật, khoảng cách giữa chúng tôi không xa. Giống như, tôi và cậu ấy vẫn luôn đi cùng nhau, vẫn cùng nhìn mọi vật với nhau... Giống như hàng ngày chúng tôi vẫn bình lặng trải qua những tháng ngày tuổi trẻ gian nan nhất với nhau mà không hề có cái khoảng xa xôi cả nửa vòng trái đất ấy.

“I found the way to let you leave

I never really had it coming

I can't believe the sight of you

I want you to stay away from my heart...”

Lần nào cũng vậy, tôi vẫn cố tình để chuông đổ hết rồi mới nghe máy. Tiếng chuông điện thoại mặc định để suốt từ năm lớp mười một đến giờ. Dù có đổi bao nhiêu cái điện thoại thì tôi vẫn giữ bản nhạc chuông ấy. Vì nó cho tôi cảm giác trước giờ mình chỉ sử dụng một cái điện thoại, trước giờ mọi vật vẫn chưa từng đổi thay.

“Cô là Mây phải không?” Là điện thoại của Thành, nhưng giọng nói là của một cô gái lạ. Cô ấy có vẻ bực bội với tôi, tôi cầm điện thoại hoang mang tự hỏi mình đã đắc tội gì với cô ấy?

“À, ừm, là tôi. Thành...”

Tôi chưa nói hết câu cô ấy đã cắt lời. “Cô đến đây ngay đi. Anh ấy say rồi, tôi không biết nhà. Karaoke Nhật Nguyệt.”

Cô ấy còn không hỏi xem tôi biết quán đó ở đâu hay không thì đã vội cúp máy. Tôi mặc nguyên cái quần short và áo thun, khoác vội cái áo khoác dày rồi lén gõ cửa phòng nhóc Huy.

Cửa mở rất nhanh, nó vẫn chưa ngủ vì giờ còn đang loay hoay với đồng đồ án và bản vẽ trên bàn. Nó vẫn xoay sở với ước mơ học xây dựng và thiết kế được những ngôi nhà trong mơ. Đã có lúc tôi nghĩ ước mơ đó quá nhọc so với sức nó, nhưng nhìn nó dần trưởng thành thành một người con trai biết thế nào là hoài bão thì tôi nghĩ công sức nó bỏ ra là xứng đáng. Thành công sẽ mỉm cười với những người có bản lĩnh, và may là dù tôi không có bản lĩnh nhưng tôi vẫn vui vẻ vì lựa chọn của mình.

“Chị đi đâu giờ này mà mặc áo khoác vậy?” Nó hỏi, lấy tay xoa xoa mắt.

“Em mệt thì nghỉ sớm đi, làm việc hoài không tốt đâu. Chị đưa anh Thành về, bạn anh ấy nói anh ấy say mà cô ấy không biết nhà.”

Tôi chưa kịp nói hết nó đã lấy cái áo sơ mi khoác vào người rồi đóng cửa phòng lại: “Em đưa chị đi.”

“Không cần đâu. Em còn cả khối việc kia kìa. Ngủ sớm đi ngày mai thức dậy làm. Chị có phải con nít nữa đâu. Chị bắt taxi đến đó là được.”

Hình như cho đến bây giờ nhóc Huy vẫn chưa ý thức được rằng tôi đã hai mươi lăm tuổi và không còn là cô bé ngày nào nữa. Nó cũng lớn rồi, nhưng ngày càng xem tôi là một đứa con nít để đối xử.

“Nhưng mà...”

Tôi cắt ngang lời nó: “Không nhưng nhị gì hết. Em ra đóng cửa cho chị đi. Nhớ là đừng để ba mẹ biết đó.”

Đợi tôi lên taxi xong nhóc Huy mới đóng cửa bước vào nhà. Tôi biết nó đang cố gắng vì bản vẽ thăng chức. Không thể vì chuyện của tôi mà trễ nãi công việc của nó. Suy cho cùng nó đã không còn là thằng nhóc suốt ngày tình nguyện bị tôi sai vặt nữa.

Từ nhà tôi đến chỗ Thành mất hơn mười lăm phút. Lúc tôi đến nơi bạn bè anh ấy đã về hết rồi chỉ còn anh ấy và một cô gái trẻ ngồi cùng nhau. Mất đi vẻ hiềm khích lúc ban đầu, cả tôi và cô ấy đều ngỡ ngàng ngay từ lần đầu tiên gặp nhau. Bởi lẽ, nếu trừ bỏ gương mặt chỉ có nét giống giống, có thể xem chúng tôi hoàn toàn giống nhau. Nếu nhìn từ phía sau, chắc những người không thân thiết sẽ nhận lầm ngay.

Thành nằm yên tĩnh ở đó, đầu tóc rối bù nhùi. Cô ấy né ra xa cho tôi nhích lại gần anh. Tôi cài thêm nút áo cho anh ấy. Cô ấy vẫn giương mắt nhìn chúng tôi mà không nói một lời.

“Mây...”

Tôi nghe anh gọi nhỏ. Và chợt nhận ra là mắt anh vẫn nhắm và anh không hề thấy tôi.

“Đó là lý do tôi gọi cho cô mà không phải là ai khác. Đỡ anh ấy ra gọi taxi đi. Xe anh ấy ngày mai tôi sẽ mang đến công ty.”

Nói rồi cô ấy tiến đến đỡ một bên vai Thành. Chúng tôi cùng nhau ra taxi.

“Cám ơn cô.” Tôi nói nhỏ bên tai cô ấy rồi bước vội lên taxi.

Đêm, thành phố đã vắng người hơn. Những ngọn đèn leo lét khiến tâm trạng tôi tuột dốc không ngừng. Tôi lấy điện thoại nhắn cho nhóc Huy một tin, rồi nhét lại điện thoại vào túi. Tôi vừa thấy ánh mắt của cô ấy, không có sự thù ghét, chỉ có đau thương. Tôi dường như hiểu được trong lòng cô ấy nghĩ gì.

Yêu một người không yêu mình, đau, nhưng rồi sẽ tìm được một lý do nào đó để từ bỏ, để bao dung. Yêu một người yêu mình vì mình giống với người mà người đó đã ghi tạc sâu trong lòng, ngoài cảm giác đau còn có tổn thương. Yêu người không yêu mình dễ quên hơn yêu người yêu mình vì mình là bản sao của một người khác, ngoài bị thương, còn có căm phẫn và dằn vò.

Tôi nhìn sâu vào đôi mắt khép hờ của Thành, anh mãi không bao giờ biết được mình đã tổn thương cô ấy thế nào đâu. Anh vì tôi mà đau, người khác vì anh lại tổn thương gấp bội. Suy cho cùng ai đau hơn ai? Tôi không biết, nhưng nghe trái tim mình quặn thắt.

Thành ở riêng bên ngoài, một căn hộ gần với công ty nơi anh làm việc. Vẫn tưởng anh ấy sẽ trở thành huấn luyện viên thể dục hay liên quan đến các ngành tương tự, nhưng không ngờ anh lại học kinh doanh quốc tế. Rồi làm việc ột công ty hợp tác nước ngoài. Một giám đốc thị trường tương lai rộng mở như vậy lại vướng phải một đứa con gái chỉ học đến lớp mười hai, và làm một công việc bình thường như tôi.

Tôi có gì để anh luyến tiếc và yêu thương? Tôi có gì để anh chờ đợi? Tôi có gì để anh phải sống dày vò như vậy, đơn độc như vậy?

Căn hộ anh ở vẫn thế, giản đơn đến mức bất ngờ. Nơi này không ghi dấu chân của bất cứ một người con gái nào. Nó vẫn như vậy từ lúc anh dọn đến đây. Bức tranh tôi treo lệch anh vẫn giữ nguyên đó, không thêm sửa, anh nói đó là kỷ niệm món quà đầu tiên của tôi với dành cho anh. Hai chậu hoa sao băng vẫn còn nguyên trên cửa sổ. Những bông hoa vẫn tươi như anh tỉ mỉ chăm sóc nó mỗi ngày. Không biết anh có biết được không, hoa sao băng tượng trưng cho lòng kiên định, sự thủy chung không thay đổi. Mà có lẽ thật vậy, trước giờ anh vẫn không hề thay đổi.

Đi anh đến giường, tôi biết anh đã tỉnh từ lúc còn ngồi trong xe.

“Tại sao anh lại như vậy? Hả anh?” Tôi tiếc cho cô gái kia. Tiếc cho người mà anh vừa mới bỏ lỡ còn vô tình cứa vào tim cô ấy một nhát khá sâu. Đâu phải mọi vết thương trên đời đều sẽ lành lại theo năm tháng?

Tôi ngồi dựa lưng vào chân giường. Ngồi bệt cả xuống đất. Tôi vừa vô tình tiếp tay làm tổn thương một cô gái. Điều này quá sức tưởng tượng đối với tôi. Nếu tôi gọi nhờ Khánh đến, nếu tôi không đến, nếu cô ấy không gặp tôi thì có lẽ sẽ tốt hơn biết mấy. Cái điều mà cả tôi và cô ấy đều hiểu đó khiến tôi cảm thấy mình là một tội đồ. Làm sao để anh thôi không như vậy nữa? Làm sao để anh không vì tôi mà đau, mà buồn? Làm sao để không làm tổn thương đến anh.

Anh không trả lời. Tôi thấy mình như đang lâm vào bế tắc. Ngước lên nhìn anh, anh vẫn im lặng và nhìn tôi chăm chú. Tôi sợ nhất ai nhìn chăm chăm vào mình, cảm giác đó không an toàn. Đó là cảm giác cấm.

Tôi bỏ anh ở đó rồi đi xuống bếp pha cho anh ly nước chanh. Nhóc Huy nhắn tin sẽ đến rước tôi, mai sắp nó đi công tác nên tạm thời nó được hoãn một ngày nộp dự án. Tôi cắt điện thoại, và đứng đợi nước sôi.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh say dữ đến vậy. Cả mấy trăm lần trước, khi say, anh đều chạy thẳng đến nhà tôi, ngồi nhìn tôi hay ôm tôi một cái rồi ra về. Đó là điều duy nhất tôi có thể làm cho anh. Tôi không cố kéo anh lại gần, cũng không dám đẩy anh ra quá xa. Tôi muốn chúng tôi là bạn, và tôi biết anh cần tôi. Sẽ có lúc anh tìm được một người con gái tốt hơn tôi, yêu thương anh...

Lúc nút ấm nước tắt, là lúc tôi cảm nhận anh sau lưng mình. Tôi chưa kịp với tay với lấy bình nước. Anh ôm tôi, thật chặt, chặt đến mức tôi muốn ngạt đi. Anh say thật rồi, vì anh đã không sợ làm tôi đau.

“Anh buông tay đi.”

“Sau hôm nay mọi thứ sẽ khác.” Anh lẩm bẩm.

“Anh buông em ra đi.”

“Anh yêu em.”

Anh đẩy tôi vào tường, rồi hôn. Một nụ hôn cưỡng ép. Mùi rượu vẫn còn quẩn quanh miệng anh. Giữa cái hôn không thể thoát ra ấy, tôi cảm nhận được nước mắt, không phải của tôi, mà là của anh.

Tôi lặng đi. Mặc anh kéo tôi vào một nụ hôn sâu. Mặc răng và lưỡi bị anh dày vò gần như không thở được. Mặc anh dẩy đưa trên khắp mặt rồi cổ tôi. Tại sao mọi thứ lại đi đến bước này? Trong lòng tôi bàng hoàng nhận ra rằng, biết bao sự cố gắng giúp anh quên đi mình lại càng khiến anh lún sâu vào thêm. Tôi chợt muốn yêu thương anh, muốn che chở cho anh, muốn anh không phải cô đơn và dày vò như thế nữa. Nhưng liệu làm vậy có đúng?

Đột ngột tôi thấy nhẹ hẫng, điểm tựa vào anh mất hút, anh bị ai đó kéo ra ngoài. Tôi cứ ngỡ đó là nhóc Huy đến, thở phào nhẹ nhõm vì nó đã đến giúp tôi thoát khỏi cảnh này.

Nhưng đứng sau lưng Thành, không phải là nhóc Huy, mà là Phát.

19. Chương 19: Hoa Sơn Trà, Nỗi Lòng Của Anh.

“Cậu... về từ khi nào?” Tôi lấp bắp hỏi khi bắt gặp ánh mắt của Phát - vô cùng sắc nhọn.

Cậu ấy lơ tôi đi chỉ tập trung nhìn trừng trừng vào Thành. Anh ấy cũng miễn cưỡng nhìn lại với vẻ không hề tự nhiên. Không giống Thành của mọi khi - có một điều gì đó rất khác nơi anh. Cái nhìn của anh ẩn chứa sâu sự tuyệt vọng.

“Anh xin lỗi.” Thành nhìn tôi nói rồi đi thẳng về phòng. Đóng sập cửa lại.

Không ngờ sự xuất hiện của Phát lại làm tình hình căng thẳng hơn. Căn bản cậu ấy không phải đến giải cứu tôi, mà là đến để gây ra thêm nhiều nhiều sự rắc rối.

...

“Không phải cậu nói phải làm xong báo cáo rồi mới về à?”

“Làm xong rồi. Nhờ bạn nộp giùm.”

“Lỡ có trục trặc hay sai sót gì thì sao?”

“Im cái miệng quạ của cậu lại đi. Khinh tôi à. Hừm.” Phát lườm tôi rồi cầm cúi tiếp tục chơi game.

Đột nhiên tôi nghĩ giá mà chúng tôi vẫn còn là những cô bé, cậu bé thì hay biết mấy. Tiếc là mọi thứ đã không còn giản đơn như ngày xưa nữa.

Sáng chủ nhật, trời như phủ một màn nắng hanh hao dù vẫn còn se lạnh, Cần Thơ hai mùa nắng mưa khác biệt, mùa này chỉ tạm gọi là mát thôi nhưng lúc nào tôi cũng thấy lạnh. Gần tết rồi. Chợ đã rộn rã hơn những tiếng cười và chúng tôi thì đã quá già để mong chờ điều gì đến trong Tết.

Tôi ngồi đợi điện thoại nhận hàng, còn Phát thì từ sớm đã ra đây ngồi chơi game. Cậu ấy vốn dĩ không có việc gì làm, lại không lo nhiều việc như tôi. Có lẽ giờ trong tâm thức cậu ấy tôi vẫn là một đứa khờ khạo và không bằng ai. Nhưng mà, chỉ có tôi mới hiểu phải đạt được như ngày hôm nay tôi đã phải trải qua bao biến cố và nỗ lực không ngừng. Sống đã không dễ, kiếm được tiền để sống lại khó khăn hơn.

Một đứa hai mươi lăm và còn lông bông như tôi nếu không lo được ỳnh nữa thì còn biết trông cậy vào ai?

“Tôi đi đây một lát.” Phát nói trong lúc tôi còn vừa suy nghĩ vừa nghịch nghịch cái bàn cờ của bố.

“Ế!” Tôi gọi với theo nhưng cậu ấy đã đi đến cửa rồi.

Lại là ngày chủ nhật một mình với đồng hồ.

~*~

Tôi loay hoay kiểm lại số lượng hàng và tranh giao xem có thứ gì thiếu trên kệ không thì một cô gái đứng thập thò trước cửa hiệu.

Bình thường thì chủ nhật không có khách. Chủ nhật tôi thường xếp hàng xong rồi về nhà tự thưởng ỳnh một bữa yên lành ở nhà hay sang nhà Mai chơi với cô ấy. Có khách thực sự là rất hiếm. Một cô gái xinh tươi như vậy, cũng rất hiếm.

Cô ấy cao và đẹp. Nhìn cô ấy tôi nghĩ ngay đến hai từ “con lai”, cô ấy có nước da trắng, mái tóc vàng và đôi mắt đen nhánh đặc trưng Á Châu. Cô ấy mỉm cười với tôi nhưng sâu trong đôi mắt ấy đầy ác cảm. Tôi sợ mình nhìn nhầm nên vẫn đơ đũa cười với cô ấy.

“Chị cần mua gì?” Tôi bước ra vì không hiểu sao lại nghĩ cô ấy không có ý định bước vào.

“Cô là Mây à?”

“À, vâng, chị là ai?”

Cuộc đối thoại có lẽ vẫn sẽ diễn ra suôn sẻ với vai trò chủ và khách nếu cô ấy không nhìn tôi cười khinh miệt: “Thảo nào, lừa được cả gia đình lẫn anh ấy!”

“Cô nói vậy có ý gì?” Tôi không biết có sự nhầm lẫn nào hay không. Nhưng chính tôi cũng không muốn vướng phải cái mớ rắc rối này. Huống gì, tôi ghét nhất ai đổ oan ỳnh tội lừa dối.

“Ý gì thì tự cô biết!”

Cô ấy thật giống mấy ả đàn bà trong phim đi đánh ghen. Tội tình gì tôi phải đứng đây vớ vẩn với loại người rảnh rỗi thế chứ. Tôi lờ cô ấy đi, tiếp tục treo móc khóa lên giá.

“Nếu không phải cô sắp chết, tôi tự hỏi anh ấy có bỏ tất cả để trở về hay không? Đúng là loại người không biết liêm sỉ. Đi cầu cạnh lòng thương hại nơi người khác.”

Tự dưng tôi lại không kiềm chế được trước những lời mỉa mai cay độc của cô ta. Là ai sắp chết? Là ai đi van xin lòng thương hại của người khác. Tôi gạt mấy cái móc khóa sang một bên, giờ mà có súng tôi nguyện bắn vào mồm cô ta một phát cho cô ta không còn nói chuyện kiểu như vậy nữa. Nếu là một người phụ nữ khác, nếu là một người đàn ông tôi còn ngồi lại cùng cô ta giải quyết vấn đề đang hiểu lầm. Nhưng người như cô ta vậy, tôi chẳng rồi hơi.

“Cô nói ai không biết liêm sĩ? Chính cô mới là người không biết liêm sĩ. Nếu muốn giành lại người đàn ông đó cô tự đi mà tìm, đến tìm tôi có ích gì.” Vẫn cố nói ra những lời như vậy dù tôi thực sự không biết “anh ấy” mà cô ấy nói đến là ai.

“Cô...” Cô ấy như không biết nói gì trước câu trả lời của tôi. Cô ấy xấn đến, và tát vào mặt tôi, tôi ngã vào đồng hồ còn chưa mang vào trong nhà. Tôi cố đứng dậy theo bản năng nhưng mọi thứ mờ dần. Trước mắt tôi là Khánh đang dần biến mất. Rồi không thấy gì nữa.

Lúc tỉnh lại chỉ thấy nhóc Huy đang bên cạnh mình. Tôi mới biết mình chưa chết. À, tôi còn tưởng mình đang mơ nữa.

“Chị khát nước không? Em rót nước cho chị uống.”

“Không sao đâu. Mà cô ấy là ai vậy?”

“Chị đừng để ý đến những gì cô ta nói, nha? Anh Phát ra ngoài mua cháo cho chị sẽ quay lại ngay. May mà có Khánh đưa chị đến đây, cậu ấy phải về công ty có việc gấp rồi. À, mà Thy sắp đến rồi, tối nay em với cô ấy đi sinh nhật cháu cô ấy sẵn, ba mẹ đi luôn nên không ở lại với chị được.” Thy là bạn gái thân yêu của nhóc Huy, cô bé đáng yêu hay cười.

“Thế chị chưa được về à? Chị không sao mà.”

“Bác sĩ nói còn phải theo dõi nữa.”

Tôi muốn về nhà. Sợ cái bệnh viện này lắm rồi. Lần nào vào đây cũng chẳng có gì tốt lành cả. “Chị muốn về.”

“Chị nói với anh Phát đi. Em không có quyền quyết định.”

Tôi muốn ngồi dậy cho nó một cú. Chẳng nhẽ Phát mới là em trai tôi và cậu ấy mới có quyền quyết định à?

...

“Ăn cháo đi bà cô già. Cậu đó, có khỏe đâu mà đòi về.” Phát đưa cháo cho tôi với cái vẻ bất đắc dĩ. Hôm nay ba mẹ tôi phải đi cùng nhóc Huy và bạn gái nó, chắc tối mới ghé lại. Giờ mới năm giờ chiều.

“Không ăn, không ăn. Cậu là bác sĩ mà, lo gì chứ.”

“Nhưng cậu ở lại theo dõi đã.”

“Xi, có phải sắp chết đến nơi đâu mà lo.”

“Biết mọi người lo lắng cho cậu lắm không mà nói như vậy hả?”

Nói xong cậu ấy bỏ đi. Tôi chỉ muốn về nhà thôi mà, vậy mà cậu ấy quạo được với tôi là sao chứ. Tôi không muốn nhìn nhận Phát đã thay đổi hơn xưa, rất nhiều. Trong lòng tôi thật sự chưa chuẩn bị ột sự đổi thay nào cả. Nó quá lớn. Quá chông chênh. Tôi ghét chông chênh.

“Phát sao vậy? Vạ lây đến cả mình.” Lệ Mai mở cửa vào mặt vẫn còn chưa hết ngạc nhiên. “Cậu chọc giận cậu ấy gì à?”

“Mình muốn về nhà thôi. Vấn đề là ở cậu ấy chứ có phải do mình đâu.”

“Thôi, thôi được rồi. Báo cho cậu một tin vui nè.” Cô ấy mở túi và đưa tôi một quyển sổ.

Tôi trở mắt nhìn.

“Mình sắp có baby rồi. Sáu tuần, mới vừa khám thai xong.”

“Ha ha, vậy là mình sắp làm dì rồi à?”

“Ừ, tuy cuộc sống chưa ổn định lắm nhưng tụi mình sẽ cố gắng.”

“Chồng cậu biết chưa?”

“Anh ấy đi với mình, vừa ra nói chuyện với Phát rồi.”

“Không sao. Có gì cần cứ nói mình, mấy năm qua mình cũng dành dụm được khá nhiều.”

Tôi biết cuộc sống của cô ấy đã không dễ dàng gì. Nay lại có thêm một đứa bé, biết bao nhiêu việc phải lo toan. Ra ở riêng, hai vợ chồng tự xoay sở rồi còn phải lo cho hai bên gia đình, gánh nặng ấy không phải dễ gánh. May mà họ có tình yêu. Đó là điều duy nhất giúp họ đồng cam cộng khổ đi qua quãng thời gian nhọc nhằn này.

“Ừ. Mình lo được mà. Cám ơn cậu. Mà sao không ăn cháo đi, để nguội hết.”

“Ừ, ăn liền, ăn liền.” Tôi bưng tô cháo lên, đầy thịt đến ngán.

“Thành có đến thăm cậu á.”

“Anh ấy đâu?” Tôi ngậm cái muỗng muốn sặc. Không hiểu sao thù oán giữa Thành và Phát lại lên đến đỉnh điểm như vậy. Tôi hiểu ý tốt của Phát, cậu ấy không muốn tôi bị tổn thương, cũng có lẽ thời gian bên nhau đủ để cậu ấy giữ khư khư tôi như một món đồ, không ai được phép đụng đến. Tôi thì chỉ sợ hai người đó gây chuyện với nhau, vì dù một trong hai người ai bị tổn thương tôi cũng sẽ thấy tội lỗi nhiều.

“Về rồi. Anh ấy nói có Phát nên không muốn vào, anh ấy không muốn để cậu khó xử. Mà hai người đó sao vậy? Mới về mà đã như vậy rồi.”

“Mình không biết. Có cảm giác như Phát đã thay đổi rồi, không còn là Phát nữa. Mình rất sợ. Nhiều lúc cậu ấy bảo vệ mình quá mức, cứ coi mình như một đứa trẻ con để đối xử. Thời gian đầu làm một mình cậu ấy trưởng thành.”

Tôi buồn rầu nhìn ra cửa sổ. Đúng vậy, khoảng thời gian tám năm bưng chải bên đất nước xa xôi kia khiến cậu ấy lạ lẫm với nơi này. Nhưng tôi nghĩ không đủ để chúng tôi xa lạ đến mức như vậy đâu. Không còn những lời nói bông đùa, không còn nghịch ngợm, cậu ấy làm tôi có cảm giác sợ mình phải làm sai. Vì nếu làm sai sẽ làm phiền lòng cậu ấy. Cậu ấy khiến tôi có cảm giác ngột ngạt.

“Thành gửi cậu cái này.”

Mai đưa tôi một cái hộp, trong đó chỉ có vụn vụn một bông hoa sơn trà khô, màu đỏ thắm.

Lúc đó tiếc là tôi đã không nghĩ nhiều. Hoa sơn trà là sự ích kỉ trong tình yêu, là một tình yêu bế tắc, tuyệt vọng. Vị linh mục đã giữ linh hồn hoa của cô gái cho riêng mình, đến độ cô ấy héo mòn và chết đi. Linh hồn không còn, cây cũng không thể nào sống sót, chỉ còn lại một nhánh hoa được trồng xuống mọc lên những bông hoa đỏ rực mà mãi sau này người ta gọi tên là hoa sơn trà.

Nếu cứ tiếp tục, tôi và anh ấy cũng sẽ như vậy.

Lời tác giả: Các bạn muốn tìm hiểu rõ hơn về truyền thuyết hoa sơn trà có thể vào đây đọc nha. Vì dài quá nên mình không đưa hết vào truyện được.

20. Chương 20: Hoa Phong Lan - Sự Sinh Trưởng Diệu Kỳ.

Phát vẫn chưa cho tôi về nhà. Cậu ấy vẫn khư khư cái ý định ở lại theo dõi tôi như một đứa con nít lên ba. Cậu ấy không biết đã tốn bao nhiêu thời gian công sức lẫn tiền bạc của tôi đâu.

“Ăn táo đi, mùa này khó khăn lắm mới mua được táo đấy!”

Tôi nhăn nhó: “Táo bán đầy cả đường, cậu tưởng tin đồ táo như mình không biết gì à.”

Phát cười rồi đưa táo cho tôi, giận thì giận nhưng táo thì vẫn cứ ăn. Tôi đã nghỉ bán ba ngày rồi, còn một số đơn hàng vẫn chưa giao kịp cho người ta lại phải chôn chân trong cái bệnh viện hắc ám này, lại “bị” nằm trong phòng vip nữa chứ.

“Nói này, biết nghỉ ba ngày mất bao nhiêu tiền của mình rồi không, lại còn nằm cả phòng hạng sang. Cậu thật biết lãng phí giùm người khác quá ha.”

“Kiếm tiền nhiều làm gì chứ. Đâu phải tôi không lo được cho cậu.”

“Ừầy, ai cần cậu lo chứ.”

Cậu ấy mỉm cười rồi nhét luôn quả táo vào miệng. Hôm nay dường như tâm trạng cậu ấy khá tốt. Tôi cũng chẳng thèm để tâm. Cậu ấy tưởng cậu ấy là trùm à? Lo được cho cả Quả Đất này sao? Không có vé đầu nhà!

“Ồ mà có lẽ chiều nay cậu được về rồi.” Phát cười tủm tỉm rồi lấy điện thoại ra nghịch.

“Mới nghe cậu nói một câu nghe được.” Cứ định nói là mới nghe cậu nói một câu giống tiếng người nhưng sợ chọc giận cậu ấy lại không được về. Giờ ba mẹ và cả nhóc Huy đều tôn thờ cậu ấy như thần thánh. Bác sĩ thôi mà, bác sĩ chưa nhận bằng tốt nghiệp thôi mà, có cái gì ghê gớm chứ.

“Họp lớp cuối năm cậu đi không?” Cậu ấy cất điện thoại vào rồi hỏi tôi.

“Năm nào mình chả họp, có cậu mấy năm nay mới lết về họp lớp ý.” Tôi lườm cậu ấy.

Lớp tôi năm nào cũng họp, năm nào cũng chỉ vãn vãn có mười mấy thành viên, nhưng năm nào cũng vui vẻ bởi tất cả chúng tôi không chỉ dành cho nhau một ngày, một buổi, mà là dành cho nhau tất cả những gì êm đềm thân thương nhất đã qua đi. Năm nay có lẽ sẽ vui hơn, vì có Phát. Cậu ấy không biết lần này trở về khiến tôi có cảm giác an toàn hơn rất nhiều đâu. Đã từ lâu lắm, cậu ấy là chỗ dựa lớn nhất trong đời tôi ngoài gia đình. Tuy không tránh khỏi những lúc làm tôi thất vọng, nhưng suy cho cùng, người có thể ở lại bên tôi lâu nhất cũng chỉ là cậu ấy. Người đã cùng dắt tay tôi tới trường từ cấp một, cấp hai rồi đạp xe chở tôi đến cấp ba. Có lẽ khi về già, hai chúng tôi vẫn sẽ là hai người bạn, ngồi ôn lại những kỉ niệm ấu thơ, đẹp vô cùng.

Dù ai có đến rồi ra đi, tôi vẫn luôn tin rằng cậu ấy vẫn sẽ đứng đó, là một người không thể nào thay thế được trong cuộc đời tôi. Mà tôi nghĩ, bấy nhiêu đó là đủ rồi.

~*~

Khi Phát đi làm thủ tục xuất viện thì Khánh đến. Cậu ấy không nói nhiều như mọi ngày, dường như có gì đó xảy ra nghiêm trọng lắm.

“Này, bữa nay cậu sao vậy? Bị sắp mắng à?”

“Không có gì. Ông ta làm gì dám mắng tôi chứ.”

“Thấy cậu lạ lắm.”

“Không sao mà.” Khánh cười buồn. Tôi cũng không muốn gặng hỏi gì thêm.

Khánh giúp tôi dọn đồ đạc lại, tuy ở đây có ba ngày nhưng nhờ công ơn cậu bác sĩ tương lai mà vật dụng gì cũng không thiếu.

Nhắc cái giỏ bụi để ở cuối giường, cậu ấy nhìn tôi chải đầu. Không hiểu sao chợt có cảm giác mọi người dường như sắp rời xa tôi hết vậy. Tôi chiếu cái gương qua mặt Khánh: “Cậu nhìn lại mình đi, thành cái dạng gì rồi? Có gì thì nói đi, giúp được chị sẽ giúp tất.”

“Nếu tôi có làm gì có lỗi, Mây có tha thứ cho tôi không?”

“Chuyện gì là chuyện gì? Vớ vẩn. Trước giờ cậu có làm hại tôi gì đâu mà nói vậy?”

“Không có, tôi chỉ nói vậy thôi.”

“...”

Khánh về. Tôi lại bận tâm đến chuyện cậu ấy nói. Tôi có tin cậu ta làm gì có lỗi với tôi hay không á? Dĩ nhiên là không rồi. Nếu không có Khánh trong suốt thời gian qua ai giúp đỡ tôi chứ? Là cậu ấy giúp tôi lấy lại được đơn hàng mấy bức tranh chuyển lên Sài Gòn, nếu không thì vừa mất tranh mà vừa mất tiền rồi. Là cậu ấy giúp tôi liên lạc lấy đồ. Là cậu ấy giúp tôi phát hiện lô hàng giả và trả về kíp. Nếu không có cậu ấy biết bao nhiêu chuyện như vậy làm sao tôi xoay sở nổi.

Lúc tôi rắc rối, nhóc Huy đang bận rộn thi cuối kì, làm đề án với những bản vẽ mà phải cả tháng nó mới nhìn thấy ánh mặt trời. Ba mẹ thì quá thương tôi nên tôi không muốn ông bà bận tâm thêm nhiều hơn nữa. Chỉ có Khánh ở cạnh tôi, giúp đỡ tôi. Vậy mà giờ cậu ấy như vậy, tôi lại không truy hỏi và giúp đỡ được gì.

“Mình thế lần sau sẽ không đưa cậu vào cái bệnh viện tai ương này nữa.” Phát mở toang cửa, nói với vẻ bực tức.

“Còn lần sau nữa à?” Tôi buồn cười. Làm như vào đây đi chơi hay gì gì vậy, hứa hẹn cả lần sau nữa cơ đấy.

“Ý tôi đâu phải vậy.”

“Hi hi...Chỉ muốn chọc cậu vậy thôi. Mà có chuyện gì vậy?”

“Kể sau đi. Giờ đi về đã, ngột ngạt quá.”

Hừ, là ai một hai ép tôi ở lại? Là ai chứ? Giờ lại trở quẻ nói là ngột ngạt...

~*~

Tôi ngồi vắt vẻo trên ban công nhà nhìn sang nhà Phát. Tôi đã từng hình dung ngày cậu ấy trở về thực sự biết bao nhiêu lần. Tôi có biết bao nhiêu điều muốn nói ấy vậy mà nhiều chuyện xảy ra chúng tôi vẫn chưa có một buổi tâm sự chính thức nào.

Những giò lan vẫn treo trên ban công nhà cậu ấy từ lúc cậu ấy mới đi. Từ lúc mùa mưa thấm ướt cả khoảng tường bên ấy suốt ngày. Từ lúc giò lan ấy chỉ là những cây con do cậu ấy trồng vội. Tám năm, nó tự khắc sinh sôi, ba cậu ấy chiếc ra thành những chậu khác nữa, và giờ chúng vươn mình trước nắng với những bông hoa tươi tắn đủ màu. Tôi đã từng ngày nhìn chúng lớn lên, từng cùng ba cậu ấy tỉa từng nhánh mang ra chậu riêng, ấy vậy mà thời gian vụt trôi tôi lại không hình dung ra được chúng đã sinh trưởng như thế nào. Có lẽ hoa phong lan cũng giống những truyền thuyết viết về nó, về những cô gái bộ tộc Aruaki đã can đảm bảo vệ loài chim Óocchít chuyên đẻ những quả trứng vàng khỏi tay thợ săn gian ác. Những cô gái xứng đáng được trở thành những gì đẹp đẽ nhất, đáng để người ta chiêm ngưỡng. Những bông hoa đua nở trên cây mà những cô gái đã hy sinh cũng vậy, chúng cũng sẽ can đảm sinh sôi, không sợ khắc nghiệt, không sợ bị ruồng rẫy, để tám năm, khi Phát về, cậu ấy vẫn có thể nhìn thấy những khóm hoa đua nhau nở.

Có lẽ tôi cũng thế. Nhưng tôi chỉ đủ chín chắn và trưởng thành chứ không có được sức mạnh và can đảm như những cô gái trong bộ tộc kia.

“Trời lạnh vậy cậu không sợ chết cóng à.” Không biết Phát ra đứng đó tự lúc nào mà tôi không hay.

“Không hề.”

Nhìn lại mình chỉ mặc cái áo ngủ mỏng manh tôi mới chợt giật mình. Ra cậu ấy đang trêu tôi chứ không phải thật tâm sợ tôi bị lạnh. Nhưng thấy kệ, dù gì cũng đã quen biết nhau từ hồi chả có tí đồ nào trên người rồi.

Cậu ấy đi thẳng ra ban công ngồi vắt vẻo đối diện với tôi. Nếu có ai đi dưới đường chắc tưởng chúng tôi yêu nhau bị hai gia đình ngăn cấm nên mỗi lần muốn nói chuyện với nhau phải ra đây ngồi. Hì hì...

Tôi lười nói chuyện chỉ ngồi đó nhìn hết thấy mọi thứ xung quanh. Cậu ấy cũng không ư hử gì. Đột nhiên cảm giác chúng tôi đã lớn thật rồi. Một đứa con gái hai lăm và một cậu con trai hai mươi sáu. Mười năm về trước chúng tôi còn bày đủ trò chơi xỏ nhau nhưng giờ dường như đã quá già cho những trò ấy. Giờ thì chỉ cần bình yên bên nhau vậy là đủ.

Sẽ đến một lúc nào đó cậu ấy có gia đình riêng, chúng tôi sẽ quá cách xa để thân thiết như bây giờ. Tôi chợt rùng mình. Cảm giác không có cậu ấy thật tệ.

Điện thoại báo có tin nhắn, một tin nhắn của Phát. Thì ra này giờ cậu ấy ngồi nhắn tin cho tôi. Tôi liếc nhìn lên, cậu ấy chỉ nháy mắt ra hiệu cho tôi đọc đi rồi đi vào nhà.

Đó là tin nhắn đầu tiên và là duy nhất của cậu ấy suốt tám năm qua. Cảm giác thân thuộc lại tràn về. Chúng tôi đã từng quá xa nhau để nhắn tin, và cũng đã từng quá gần để nói chuyện với nhau bằng bàn phím. Nhưng nói với nhau bằng cách này, đột nhiên thấy khoảng cách hai đứa vừa đủ gần mà cũng không quá xa. Nó cho tôi một khoảng cách an toàn.

“Tôi xin lỗi vì tất cả.”

Đúng như phong cách kiệm lời của cậu ấy. Trước giờ tôi toàn hiểu cậu ấy qua hành động, chứ lời nói thì toàn không giống những gì cậu ấy nghĩ. Tôi nghĩ, nếu như là người khác có lẽ họ đã giải thích tất cả, về sự trở về lần này, về cô gái, về vụ trong bệnh viện. Nhưng cậu ấy là vậy. Cậu ấy cho rằng chúng tôi đã quá gần để hiểu nhau nhưng cậu ấy đâu nào biết chính vì gần quá nên suy nghĩ của mình có thể áp đặt lên người nhau. Vì gần như là một, nên càng khó có thể tách ra mà phân tích mọi chuyện.

Thật ra ai đúng, ai sai đối với tôi cũng không quan trọng nữa, cậu ấy đã nhận lỗi là tôi vui rồi.

21. Chương 21: Mọi Thứ Đầu Đầu Vỡ Như Hoa Thủy Tinh

Không biết là vòng quay số phận hay thành phố này quá nhỏ bé mà dù muốn tránh cũng phải đối diện nhau. Trên ngã tư tấp nập những dòng người hối hả đi qua nhau, tôi gặp Thành. Anh đứng đợi đèn xanh, còn chúng tôi rẽ phải, tôi cười với anh, Mai nhìn lướt qua anh rồi quẹo đi. Trong đời vốn dĩ cũng có những cuộc gặp gỡ như vậy.

Suốt đoạn đường đi, Mai không nói gì, tôi cũng im lặng. Chúng tôi bận với những suy nghĩ của riêng mình. Đáng lẽ ra, nếu không phải vì tôi, cuộc gặp gỡ giữa cả ba đứa sẽ không trở nên ngượng ngập như thế này. Nếu anh cư xử khéo léo hơn một chút, có lẽ chúng tôi vẫn sẽ thân thiết đi cùng nhau cà phê, xem phim, như những đứa bạn bình thường khác. Nhưng trên đời làm gì có nếu như, hay giá mà...

“Thật ra, anh ấy đã khổ sở nhiều rồi,” Mai nói.

“Sao mình không thấy... Nhưng mà...” Tôi không tìm được lý lẽ để biện minh ỉn. Vì ở bên anh ấy cảm giác chưa đủ an toàn, chưa đủ để tôi chấp nhận đánh đổi hạnh phúc của cả hai chỉ vì muốn anh ấy được vui. Không phải anh ấy chưa đề nghị thử ở bên nhau, nhưng tôi không muốn, vì đối với tôi cái vườn bạn lớn nhất không phải là tình yêu mà là nợ, tôi không muốn mình nợ anh hạnh phúc, niềm vui hay bất kì thứ gì anh mang lại.

“Cậu thật cố chấp, như vậy có đáng hay không?”

“Trong tình yêu, có xứng đáng hay không cũng đâu có quan trọng.”

Dường như tôi nói đúng nên cô ấy lại tiếp tục im lặng lái xe. Buổi họp lớp không thể thiếu người lãnh đạo là Lê Mai, vì cô ấy đang có thai nên trọng trách của tôi là phải đi cùng cô ấy, mà tôi thì không đủ để cô ấy tin tưởng giao tính mạng hai mẹ con cho tôi nên đành tự mình lái xe.

“Ngay từ đầu mình đã biết anh ấy không thích mình, ngay từ đầu mình đã biết tình cảm của anh ấy dành cho cậu, vậy mà cậu vô tư quá, lại không hiểu. Lần đó chia tay cũng do mình làm căng lên, rồi anh ấy thừa nhận, chứ không phải anh ấy không muốn tiếp tục.” Thở dài, cô ấy nói tiếp: “Nhưng mà bây giờ thấy anh ấy như vậy lại cảm thấy thương hại nhiều hơn, dù sao cảm giác cũng không giống như ngày xưa nữa. Mình mừng vì hạnh phúc của mình không vì anh ấy mà chôn vùi đi.”

Tôi hiểu. Cô ấy đã có điểm dừng chân cho hạnh phúc của mình. Còn hạnh phúc của tôi cứ chệnh vênh, xa tận.

...

“Giờ này hai người mới chịu vác xác đến à? Chúng tôi ăn hết đồ ăn rồi.”

“Cậu có giỏi thì ăn hết đi!”

Tính vẫn như ngày nào, cậu ấy không hề khác hơn xưa bao nhiêu với cái vẻ ngoài liêu xiêu vẹo vẹo.

“Mấy năm nay nghe nói cậu ăn nên làm ra sao không thấy thay da đổi thịt gì hết vậy?” Tôi vỗ vai cậu ấy chằm biếm. Cậu ấy vẫn không lớn hơn xưa bao nhiêu, không trắng trẻo đẹp trai hơn xưa là bao nhiêu, chỉ có bạn gái là thay đổi vèo vèo chóng mặt.

“Cậu tưởng mình thay đổi nhiều rồi giờ đi mĩa tôi à? Có thay đổi cỡ nào thì vẫn ế đó thôi!”

“Hứ!” Tôi đạp chân cậu ấy rồi vào bàn ngồi.

Phát để cho tôi một ghế cạnh cậu ấy, vì phải đi mua quà cho lớp chuộc tội vì mấy năm qua không đến nên cậu ấy không đi cùng tôi và Mai. Lần này họp lớp cũng là cậu ấy đứng ra chọn chỗ. Chỉ có cậu ấy mới nghĩ ra một chỗ lý tưởng như vậy. Hồi trước cho tên Tính giàu sụ đứng ra chọn địa điểm toàn những nhà hàng sang trọng, mỗi lần đi đều phải câu nệ này nọ. Lần này đến một quán nhỏ ảm áp hơn, mà đồ ăn lại ngon.

Mười tám người chúng tôi ngồi đầu hai cái bàn dài lại thành một bàn vuông, có thể giáp mặt nói chuyện với nhau. Lệ Mai ngồi cạnh tôi, kể đó là tên Tính, hẳn cứ đâm chọc tôi hoài. Biết Mai có thai không uống được, hẳn ép cô ấy, tôi uống thay, Phát muốn uống thế cũng không được. Đúng là tàn ác.

Uống giáp mười tám vòng rượu tôi lơ ngơ bị kéo đi hát, Lệ Mai về trước với chồng. Lúc cô ấy về tôi xem đồng hồ đã chín giờ. Đến phòng ca uống thêm một lần bia tôi không còn thiết tha gì muốn chơi bởi nữa. Cảm giác vừa buồn ngủ, vừa bị lôi kéo, mệt mỏi, ngay cả cử động tay chân cũng thấy khó khăn như một cơn ác mộng, lúc chìm vào giấc ngủ tôi đã không ý thức được chuyện ngày hôm sau động trời cỡ nào. Lúc hết cơn say thức dậy mặt trời đã lên tận trên cao.

“Đi tắm đi, tôi đi kêu đồ ăn sáng cho cậu.” Phát nói rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc đó tôi mới nhận ra mình đang không-ở-nhà. Ngồi bật dậy, vội chạy ra mở toang rèm cửa mới phát hiện trên người không có một mảnh vải, nhìn xuống là con sông quen thuộc dưới cầu Ninh Kiều. Trong đầu tôi hiện lên bốn chữ Khách sạn Mường Thanh, hình như hôm qua chúng tôi đi hát bên kia đường. Tôi trở lại nằm vật xuống giường, nhìn chòm đèn pha lê trên trần nhà mà ngẩn người. Nó giống như bông hoa thủy tinh mong manh dễ vỡ, mà tình cảm cũng là một thứ như vậy. Chỉ cần bước sai một bước thôi, chúng tôi đã không còn đường quay trở lại. Đừng nói gì đến tình bạn hai mươi mấy năm qua, nói đến lại càng thêm khó xử. Giả như, chòm đèn kia mà rơi xuống vỡ ra rồi có muốn ghép lại cũng không được hay những bông hoa thủy tinh sau một trận mưa dài sẽ không còn nguyên vẹn như cái thuở ban sơ.

Lục lọi giỏ xách lôi ra cái điện thoại thân yêu tôi chui thẳng vào phòng tắm, có lẽ ước muốn duy nhất của tôi giờ phút này là được biến mất mãi trong này. Tôi bấm nhanh số điện thoại của Mai, biết cô ấy đang làm nhưng tôi mặc kệ.

“Cứu mình.”

“Gì vậy? Mình đang trong công ty. Chưa đến giờ nghỉ trưa.”

“Không được. Gấp lắm. Quan trọng lắm. Cậu dám bỏ mặt mình, mình chết cho cậu coi.” Tôi rên rỉ.

“Thôi được rồi, chuyện gì? Hôm nay cậu không phải đi làm à? Hay hôm qua có chuyện gì?”

“Mình... hôm qua hình như không có về nhà.” Tôi run rẩy. Chuyện này thực sự không nhỏ nha.

“Vậy cậu đi đâu? Phát đâu?” Mai có vẻ sốt sắn. Tôi nghĩ giờ mà có sếp đứng bên cạnh cô ấy cũng không buông điện thoại ra.

“Hỏi cậu ấy làm gì nữa! Đem qua... cậu ấy với mình... chuyện đó... giờ phải làm sao giờ?” Nếu không phải chỉ có duy nhất một mình cô ấy là bạn tôi cũng không chọn cách đả kích một bà bầu bằng một chuyện không tưởng như thế.

“Cậu... hai cậu ngủ với nhau á?” Cô ấy nói như hét lên bên kia. Người trong cuộc như tôi còn không ngờ nói gì đến cô ấy.

“Suyt! Cậu nói chuyện nhỏ nhỏ thôi. Giờ phải làm gì giờ?”

“Cậu mấy tuổi rồi?” Mai nhỏ giọng lại, tôi nhận ra cô ấy đã lấy lại được sự bình tĩnh ban đầu rồi.

“Hai mươi lăm. Hai đứa bằng tuổi mà cậu đi hỏi làm gì.”

“Cô gái, cô hai mươi lăm chứ không phải mười lăm, lớn hết cả rồi nên không cần suy nghĩ nhiều. Giờ không mấy ai quan trọng chuyện đó đâu. Nghe mình, thứ nhất là bình thường với cậu ấy, thứ hai là mua thuốc uống nếu cậu không tìm thấy trong túi rác có cái bao cao su nào. Hiểu chưa?”

Tôi lục lọi cái thùng rác, trống không chẳng có gì cả.

“Không có.”

“Vậy cậu tìm trong hộp tủ đầu giường hay tủ tủ trang điểm trong phòng có thuốc ngừa thai khẩn cấp thì uống vào, không có thì xuống đường quẹo trái quẹo phải có tiệm thuốc tây thì vào mua uống. Có gì trưa điện thoại ỉnh, đến giờ họp rồi.” Tôi nghe tiếng giấy loạt soạt, tiếng người gọi cô ấy rồi im lặng. Cô ấy ngất máy mà không đợi tôi chào một tiếng. Đúng là phong cách của những người bận rộn. Tôi phải làm gì bây giờ? Nhất là không thể đối diện với Phát nếu như chưa muốn chết.

Bình thường á? Mai bảo tôi bình thường nhưng mà có bình thường hay không khi một cậu bạn thân bao nhiêu năm qua dùng một cái chúng tôi lại như vậy. Rồi mọi người sẽ nhìn nhận chúng tôi thế nào? Đêm qua, á, tôi còn chưa điện thoại cho ba mẹ và nhóc Huy, không biết họ có lo lắng không?

Tôi lò mò mở khóa điện thoại may mà vẫn còn pin. Không có một cuộc gọi lỡ nào từ ba mẹ hay nhóc Huy, ba cuộc gọi của Khánh, một cuộc từ chị Ngọc.

Định gọi ẹ nhưng không biết phải nói sao, tuy tôi hai mươi lăm nhưng đối với mẹ tôi vẫn còn là một đứa trẻ, đứa trẻ này chưa bao giờ rời khỏi nhà qua đêm bên ngoài bao giờ. Rồi nếu người lớn biết chuyện sẽ như thế nào? Ước gì có ai đó vỗ vai tôi và nói rằng: “Ê, cô gái, mơ đủ rồi, tỉnh lại đi!” Nhưng sự thật lại tàn khốc hơn tôi tưởng nhiều.

“Tắm nhanh còn ra ăn sáng nè.”

Tim tôi giật thót khi Phát gọi. Cậu ấy quay lại à? Sao cậu ấy không đi luôn cho đỡ khó xử? Tôi biết phải đối mặt với cậu ấy thế nào? Giá mà giờ có ông bụt hay cánh cửa thần kì của Đô Rê Mon tôi sẽ biến quách về nhà chứ giờ mà gặp cậu ấy có nước chết thôi.

“Ừ, đợi tí.” Giọng tôi ỉu xiu.

Lúc tôi đi ra Phát đang ngồi vắt vẻo trên ghế bấm điện thoại, trên bàn là đĩa mì xào còn bốc khói. Đúng món mì xào xúc xích không hành mà tôi thích. Tôi không nhìn lấy cậu ấy một cái ngồi xuống ăn mì của mình. Tôi cố ăn chậm, thật chậm để không gian yên lặng này làm tan biến đi sự sợ hãi trong lòng.

Nhưng mà cổ mãi cũng phải xong, tôi sức nhớ ra chuyện viên thuốc. Kéo ngăn tủ ra, thì ra có hai viên thuốc thật, cả bao cao su nữa. Thuốc này nên uống một hay hai viên đây? Tôi ngần ngừ cầm viên thuốc lên, Phát ngược lên nhìn thấy cậu ấy lại gần giằng viên thuốc trong tay tôi.

“Đừng uống.”

“Tại sao?” Tôi buộc miệng hỏi, trong lòng thầm mong cậu ấy nói giữa chúng tôi không xảy ra chuyện gì, không xảy ra chuyện gì thì sẽ không sao.

“Đừng uống, có được không? Thuốc này rất không tốt.” Ngập ngừng một lát cậu ấy nói.

“Vậy, lỡ có thì sao?”

“Tôi chịu trách nhiệm.”

“Không cần. Tôi không cần cậu nghe rõ chưa!” Tôi đứng dậy lao ra khỏi phòng. Cậu ấy tưởng một câu chịu trách nhiệm của mình là xong cả sao. Chỉ cần uống viên thuốc này vào, mọi thứ sẽ coi như chưa từng xảy ra, chúng tôi vẫn là bạn như bao năm qua đã từng. Cậu ấy thừa biết thứ trách nhiệm mà cậu ấy nói tôi hoàn toàn không cần, không một tẹo nào luôn.

Cậu ấy đuổi theo, kéo tôi lại ôm thật chặt. Tôi không thấy biểu cảm trên gương mặt cậu ấy là gì, tức giận hay phiền hà vì tôi vì tôi thấp hơn cậu hơn cả một cái đầu. Hình như chỉ có ôm nhau thế này tôi mới nhận ra chiều cao giữa hai đứa khập khiễng thế.

“Ý tôi không phải như vậy. Ý là, mình kết hôn đi. Được không?” Giọng cậu ấy dịu dàng nhưng tôi lạnh toát cả sống lưng.

Kết hôn bây giờ á? Không đời nào.

...

Lúc đi xuống quầy tiếp tân tính tiền, lấy lại giấy chứng minh cô nhân viên nhìn tôi trừng trừng, rồi mỉm cười. Tôi ngại muốn chui đầu xuống đất mà vẫn phải cố cười dịu dàng với cô ta. Rồi đi trước một mạch ra cửa mà không thèm đợi Phát. Hình như hai người đó còn nói gì đó nữa.

Lúc lên xe, tôi thì thầm: “Cô ấy nói gì vậy?”

“Nói anh chị thật đẹp đôi.”

“Xạo sự.”

“Cậu ghen à?”

“Không hề nhá!”

Mãi thật lâu sau này tôi mới biết cô ấy nói với Phát là, “Này anh đẹp trai, anh dụ dỗ trẻ vị thành niên à?”

Cậu ấy nói lúc đó cậu có cảm tưởng như mình vừa ngỏ lời kết hôn với một cô bé còn tuổi vị thành niên, vai đeo ba lô cầm hộp sữa tung tăng đi học, còn có chuyện đêm qua mà mọi người tưởng tượng... Cảm giác đó thật chẳng dễ chịu tí nào.

22. Chương 22: Chương 22:

Việc đầu tiên khi về nhà là lén lút đi lên phòng, tắm rửa rồi đến tiệm. May mà ba mẹ và nhóc Huy đều không có nhà nên tránh được việc đối mặt với họ lúc nào hay lúc đó.

Khánh đến lúc chiều, khi mấy cô bé vừa vào chọn quà sinh nhật xong đợi tôi gói lại. Cậu ta mang cho tôi một ly súp, chỗ đường hèm gần công ty cậu, chắc vừa tan ca mua đến cho tôi luôn rồi đi thẳng vào trong pha một ly sữa ca cao nóng.

Cô bé vừa chọn nơ vừa thổ thỉ với tôi: “Bạn trai chị dễ thương quá, lại còn chu đáo nữa.”

Tôi mỉm cười nhìn cậu ta loay hoay với ly sữa: “Không phải, cậu ấy là em họ của chị.”

Khánh liếc tôi, tôi nhìn cô bé bên lên chợt thấy buồn cười. Hình như tôi đã qua cái thời rụt rè mơ mộng ấy rồi, cuộc sống mài mòn khiến tôi trở nên thực tế hơn. Tôi đã hết sức vọng tưởng đến tình yêu, một thứ có vẻ ngoài hào nhoáng lại chẳng ngọt ngào gì. Nhìn lại, có lẽ mấy năm qua tôi đã già rồi.

Khánh dọn dẹp lại mớ rác lúc này tôi gói quà cho cô bé, tôi ngồi vắt vẻo trên ghế ăn súp. Thật ra tôi cũng muốn trả lương cho cậu ta lắm, nhưng nghĩ lại lương tháng cậu ta gấp mấy lần tôi nên... dẹp đi cái suy nghĩ đó vẫn hơn.

“Cậu cũng nên tìm ính một cô bé đáng yêu như vậy đi.” Tôi ngậm cái muỗng mỉm cười nhìn cô bé nữ sinh dắt xe đạp qua bên kia đường rồi cùng mấy cô bạn mình đi về. Nhìn mấy cô bé đi xa dần mà cứ ngỡ như đang đưa tiễn chính tuổi xuân của mình ra đi. Sáng giờ tâm trạng tôi vẫn đang lơ lửng đâu đó chưa về được, về chuyện với Phát, về lời đề nghị của cậu ấy. Tôi không muốn ai định đoạt cuộc đời mình, nhất là một người có tính bảo vệ và chiếm hữu cao như Phát. Cậu ấy làm vậy thì được gì chứ? Tôi sợ sau này cậu ấy sẽ hối hận vì những bốc đồng của mình, tôi muốn can ngăn khi mọi việc còn chưa đến hồi không cứu vãn được. Vì cậu ấy, và cũng vì chính tôi.

“Tôi đã qua cái tuổi mê mẩn mấy em nữ sinh rồi.” Tôi nghe Khánh cười nói.

Tôi gượng cười nói một câu chẳng đâu ra đâu: “Ha ha vậy đợi cậu ba mươi tuổi rồi quen mấy em đi làm công sở cũng được.”

“Hắn cô ấy không đợi được đến năm tôi ba mươi...” Khánh lăm bắm rồi đi ra ngoài đổ rác. Tôi uống hết ly sữa của mình rồi lên mức của cậu ấy một chút uống thêm. Không hiểu sao cậu ấy pha ca cao sữa lúc nào cũng ngon hơn tôi.

Điện thoại đổ chuông làm tôi giật cả mình, đổ cả muỗng nước đang mức ra ngoài.

“Cậu đang ở đâu?” Là Phát gọi, giọng cậu ấy nhẹ tênh phía đầu dây bên kia mà tôi cứ ngỡ như rất gần, giờ đến việc nói chuyện với cậu ấy tôi cũng thấy áp lực. Làm cách nào đối diện với cậu ấy trong quãng thời gian

này và làm như mọi việc chưa từng xảy ra? Làm thế nào để mọi thứ quay trở về quỹ đạo vốn có của nó? Nhưng dù có ra sao tôi cũng phải học cách đối diện và chấp nhận từ từ. Thảo Mây, không được hèn nhát!

“Ồ tiêm.” Tôi liếc nhanh qua cái đồng hồ treo trên tường, mới năm giờ hai mươi, cậu ấy tìm tôi làm cái gì chứ?

“Về nhà đi rồi cùng đi thăm ông, ông đang ở bệnh viện.” Tôi hoảng hốt định hỏi ông có sao không thì cậu ấy nói tiếp, “Ông không sao, không cần lo, sức khỏe ổn định lại rồi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm vội cùng Khánh thu xếp đồ đạc về nhà thay đồ rồi cùng Phát đi thăm ông. May có ly súp của Khánh không thì tôi đã không chống cự được đến buổi tối.

Ông bị cao huyết áp, hay mệt, mấy hôm nay ông bị cảm không ăn uống được nên sức khỏe yếu đi, cả nhà hoảng hốt đưa ông đến bệnh viện. Tôi và Phát đến thì mọi người đã về hết rồi, ông đang nghỉ ngơi nằm trên giường chỉ còn cô dưỡng Ứt ở lại chăm sóc ông. Ông chưa ngủ, thấy tôi đến thì ngồi dậy muốn nói chuyện với tôi và Phát. Cô dưỡng cũng ra ngoài mua thêm khăn giấy với nước nóng cho tôi ông rửa mặt. Nhìn từng giọt nước biển đang chảy xuống tôi chợt hoảng sợ. Mọi thứ vốn dĩ mong manh lắm, ông cũng già rồi... Ông gắn bó với tôi từ lúc còn bé, là người ông bao dung, hiền từ, quý mến tôi luôn giải đáp mọi thắc mắc của tôi về quân khu, về chiến tranh, về mọi thứ mà ông trải qua trong quá khứ. Khi lớn lên ông vẫn đối với tôi ân cần như vậy, tôi ra ngoài làm ông vẫn hay ghé thăm tôi, hay ngỏ ý muốn giúp đỡ lúc tôi khó khăn. Tôi sợ rồi ông cũng không thể cùng tôi làm mọi việc, nói mọi chuyện như ngày còn bé, tôi sợ mất ông.

“Ông không sao, con bé này buồn gì chứ.”

“Con mừng vì ông không sao mà.” Tôi cố cười cho ông vui. “Ông ơi, để con gọt trái cây cho ông ăn, ông ăn một tí nha, tốt cho sức khỏe lắm.”

Tôi nhanh nhẹn đi gọt dưa lê cho ông phần vì để tránh không khóc, phần vì để Phát nói chuyện với ông. Dù gì tám năm qua thời gian cậu ấy ở bên ông vốn dĩ đã không nhiều.

“Ba mẹ con vừa ghé qua đây. Nó nói mọi chuyện để con tự quyết nhưng ông muốn con phải rõ ràng.” Tôi quay lại lấy con dao trên bàn thì thấy Phát nhìn tôi, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Sau hồi lâu tôi mới nghe cậu ấy nói, “Con và Mây đã định rồi, sau khi dự lễ trao bằng tốt nghiệp về chúng con sẽ tính đến chuyện kết hôn.”

Cái dao đang gọt sượt vào tay tôi, chảy máu. Tôi quay lưng về cậu ấy sợ cậu ấy nhìn thấy nên cố nén đau, đợi máu bớt chảy ra tôi sẽ lấy miếng băng cá nhân trong giỏ xách dán lại. Đường như cậu ấy đang nhìn tôi nên không thể che giấu được. Phát chạy đến, lấy con dao để qua bên rồi ngậm ngón tay tôi vào miệng. Tôi muốn rút lại nhưng không được, ngón tay vô cùng đau nhức.

Khi ngón tay đã khô máu cậu ấy lôi trong bóp ra miếng băng keo dán lại cho tôi rồi giành gọt luôn phần còn lại. Tôi thật vô tích sự mà.

Ngồi bên giường, ông nhẹ nắm lấy ngón tay bị dán keo của tôi, vì vui mừng nên khóe mắt không ngừng run rẩy: “Ông vẫn muốn con làm cháu dâu của ông, cuối cùng tâm nguyện của ông đã thành rồi.”

Tôi áy náy. Chuyện này tôi còn chưa quyết định mà. Chúng tôi còn quá trẻ để kết hôn, hưởng hồ, cậu ấy không yêu tôi. Tôi không muốn để mọi người quyết định cuộc sống của mình nhưng nhìn ông vui như vậy, có lẽ nên tạm thời không được đả kích ông vào lúc này.

Tôi cười bên lên trong lòng thì chỉ muốn cho Phát ngàn dao vạn búa, cậu ấy cầu hôn tôi còn chưa đồng ý mà chưa gì đã dùng sức ép với tôi. Tôi tuyệt đối không đồng ý. Cậu ấy lấy quyền gì muốn mọi thứ thế nào thì như thế ấy chứ, đành rằng, tôi cũng có chút hạnh phúc nho nhỏ nhưng cuộc sống này không phải duy nhất chỉ có tình yêu. Cậu ấy quá độc đoán rồi.

...

“Tại sao cậu nói với ông như vậy? Sao không hỏi qua mình?” Tôi cố kìm nén giọng mình bình thường hết mức có thể, tôi muốn nói lý lẽ với cậu.

“Cậu không biết ông muốn tác hợp cho chúng ta thế nào đâu... Chúng ta cũng không phải là không thể kết hôn được, tôi làm được, những gì người đó làm được cho cậu tôi thậm chí còn làm tốt hơn.” Cậu ấy cao giọng bướng bỉnh.

Tôi đi trước cậu mấy bước chân ngoái đầu lại nhìn cậu như người ngoài hành tinh vừa nói câu đó. Thế nào gọi là không phải không thể kết hôn, cái gì mà làm tốt hơn người đó, nguyên nhân chính là cậu ấy không yêu tôi, không yêu là không yêu không có chuyện sống bên nhau chân chính như hai người bạn.

Tôi không còn là cô bé mười tám, mơ mộng về tình yêu như lẽ sống đời mình. Tôi không mơ về người đàn ông hoàn hảo như cậu, không mơ một ngày cậu ấy có thể nắm tay tôi đi đăng ký kết hôn, giấc mơ vốn dĩ không phải vậy. Sự quan tâm của cậu trước giờ căn bản chỉ là đối với một người bạn thân yếu đuối bám víu lấy cậu, không phải là dạng có thể cùng nhau ăn cơm, cùng nhau sinh con, cùng nhau ngắm mặt trời mọc mỗi sáng như vậy đến già.

Tôi sẽ vui lắm nếu cậu ấy chỉ cần nói một câu “tôi có chút thích cậu thôi”, chứ không phải là chúng ta kết hôn đi. Hôn nhân không định nghĩa được điều gì cả, cậu ấy không hiểu. Hôn nhân không phải tờ giấy thông hành của hạnh phúc, và nếu chọn làm bạn bè mà vui vẻ như trước giờ cả đời tôi cũng sẵn sàng đánh đổi.

Tôi sụp mắt xuống, đi tiếp. Chợt thấy lòng mình quặn lên những cơn sóng trào, có phải hay không mối quan hệ đang dần đi đến bế tắc? Vì trách nhiệm đêm hôm đó mà phải như vậy sao? Vì thuận theo ý người lớn, cậu ấy phải hy sinh cả đời mình sao? Không đáng, tôi cảm thấy mình không đáng.

“Cậu không cần như vậy, không cần chịu trách nhiệm cũng không cần mang hạnh phúc cả đời mình ra đánh cược.” Tôi nói lí nhí nhưng rõ ràng.

“Không có vấn đề trách nhiệm gì ở đây hết,” cậu ấy níu vai tôi lại nhìn tôi một cách nghiêm túc: “đừng cảm thấy như đang chịu tổn thương như vậy, được không?”

Cậu ấy dịu giọng, làm tôi không biết phải làm như thế nào. Đột nhiên cảm thấy thật mệt, như bị rút đi hết sức lực của mình vậy. Giờ ý nghĩ lớn nhất mà tôi nghĩ được là trốn chạy thật xa. Tôi không muốn mọi thứ như thế này.

Tôi yêu cậu ấy, tôi thừa nhận là tình cảm ấy từ năm đó đến nay vẫn không thay đổi. Tôi đã tự lừa dối mình quá lâu rồi, bao nhiêu lần tôi ỉn cái quyền mơ tưởng đến Thành vì mọi người cho rằng anh hoàn hảo hơn Phát. Tôi vẫn tưởng anh có thể thay thế được vị trí của Phát trong lòng mình nhưng thực ra không phải vậy. Tôi vẫn sợ cậu ấy đi quá xa đời mình, tôi vẫn muốn níu giữ cậu ấy, nhưng tôi biết mình không lấy quyền gì để cản ngăn cậu ấy đi quá xa hay kéo cậu ấy lại gần mình. Tôi chấp nhận trao cho cậu ấy tất cả, không hối tiếc, kể cả bản thân mình nhưng tôi không muốn những ý nghĩ đó hình thành sự độc chiếm đối với cậu.

Tôi cũng không muốn cậu ấy đến với mình vì vốn dĩ định sẵn là như thế hay có một xúu trách nhiệm nào. Tôi sợ mình lại bị động tổn thương, được cậu ấy ban phát một chút thương hại một chút ân cần lại lầm tưởng đó là tình yêu rồi đến khi cậu ấy tìm thấy người cậu ấy thực sự yêu thương tôi lại không thoát ra được. Tôi không đủ can đảm nên không dám mở lòng đón nhận người tôi yêu, tôi cũng hèn nhất không dám lựa chọn người yêu mình. Hèn nhất cũng là một căn bệnh, loại bệnh ăn sâu trong lòng hình thành một phản xạ tự nhiên tự bảo vệ mình. Tôi nghĩ cũng không phải là không tốt.

Khi đêm tối bao trùm cả căn phòng yên tĩnh, tôi lén mở cửa sổ nhìn qua phía đối diện. Chậu xương rồng bên cửa sổ vẫn in bóng một vệt dài thành một hình thù kì quái gợi lên tịch mịch cùng cô đơn. Bên phòng cậu ấy vẫn sáng đèn. Tôi mỉm cười, có lẽ đêm nay không chỉ một người không ngủ được...

23. Chương 23: Hoa Hồng Này, Có Phải Ý Là Cậu Cũng Thích Mình Không?

“Chị hai!” Sáng vừa đóng cửa phòng lại thì nghe nhóc Huy trong phòng gọi vọng ra.

Tôi bước vào phòng thấy nó lắc lắc cái điện thoại trong tay cười nói: “Em được thăng chức rồi. Sếp rất hài lòng với bản vẽ.”

Trong lòng tôi chợt trào dâng bao cảm giác khó tả. Tôi mừng vì cuối cùng nó cũng đạt được ước mơ của mình. Từ giờ có lẽ công việc nó sẽ suông sẻ hơn, không còn phải bán mạng làm việc như vậy nữa. Nhìn nó từng ngày trưởng thành tôi đã không nhận ra nó đã lớn lắm rồi.

Tôi mỉm cười: “VẬY phải khao chị hai một bữa cho ra trò đó nhen!”

“Chị nên khao em mới đúng.” Nó trề môi.

“Em làm có lương, chị có đồng lương nào đâu mà khao?”

“Chị không cần làm cũng không sợ đói đâu, he he.”

“Em trai biết thương chị định ở vậy suốt đời nuôi chị hả?”

Nó cười gian xảo: “Không phải em! Anh Phát kìa. Chỉ cần gả chị đi là suốt đời chị cũng đừng mong bị đói.”

Tôi sốc. Thì ra nhóc Huy bận rộn cũng không quên đến chuyện đại sự của bà chị vô dụng này.

“Em nghe ai nói thế hả?”

“Thì anh Phát nói. Mà chuyện này cả nhà ai mà không biết. Hai người cũng giấu kĩ quá nha. Đến cả em còn không biết nữa.” Nó dựa người vào tủ quần áo thũng thảng nhìn tôi như đợi tôi thú tội. Quả thật thì có muốn đi chẳng nữa tôi đâu có chuyện gì để nói với nó.

“Thế ba mẹ nói thế nào?” Tôi không ngờ chuyện này đến cả tai ba mẹ.

“Còn thế nào nữa, thì mừng đến độ muốn gả chị lại rồi mang sang nhà cô chú biểu luôn cho rồi. Oái, em nói chơi thôi chị đừng đánh em.”

Biết tôi sắp đánh nó nghiêng người né sang bên. Tôi trợn mắt với nó, nó mới đứng nghiêm lại trả lời một dọc: “Ba mẹ nói như vậy cũng tốt, chị cũng hai mươi lăm rồi, vả lại hai nhà sát bên lại là chỗ thân thiết nên không lo, em còn thấy ba đồng ý cái rụp. Mà chuyện này là em lén nghe được thôi, hôm chị không có nhà ấy, cô chú sang chơi cũng tính đến chuyện này rồi, sau đó thì, ờ, anh Phát điện thoại nói tới đó hai người không về, ba mẹ cũng không nói gì. Em nghĩ là ba mẹ muốn tống chị sang nhà bên kia cho rảnh nợ lâu rồi, he he.”

Nó cười già lã. Làm thế quái nào mà tôi là người trong cuộc mà không hiểu rốt cục là sai sót ở chỗ nào dẫn đến tình trạng như ngày hôm nay. Tôi trừng mắt với nó thì nó bày ra bộ dạng đáng thương: “Thật tình thì em cũng không muốn đâu. Nhưng sợ lỡ mất chuyến đi này thì sẽ không còn đâu nữa, nên thôi, chị lên xe hoa vui vẻ đi.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, nó bị tôi đuổi đánh từ trên lầu xuống tới bếp, ra tận ngoài sân, lúc thấy ba ngồi đọc báo hai đứa mới thôi chiến đấu. Tôi quên mất hôm nay là chủ nhật cả nhà tôi không ai phải đi làm cả. Tôi bèn lên nhìn ba, thấy ông không nói gì nên vội vã chạy xuống bếp phụ mẹ nấu cơm, mẹ cũng như mọi ngày nên tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Không ai đá động gì đến chuyện đó hết.

Mấy hôm nay tôi cứ có cảm giác như người cỡi trên, lơ lửng lơ lửng, mà cái tên đầu sỏ gây chuyện lại nhún vai theo kiểu học đầu của mấy người Tây như mọi chuyện chẳng hề liên quan đến mình. Ưc chết đi được!

Buổi trưa Phát ăn cơm ở nhà tôi, dù việc này trước kia đã diễn ra hàng ngàn hàng vạn lần có hơn nhưng bữa cơm hôm nay tôi cứ nơm nớp lo sợ như kẻ buôn lậu sợ cảnh sát vậy.

Lúc đang rửa chén trong bếp thì Phát vào. Cậu ấy dựa lưng vào bếp cạnh bồn rửa chén, hai chân bắt chéo nhìn tôi. Tôi không ngăn mặt lên, tiếp tục công việc của mình. Thật lòng thì tôi muốn giận cậu ấy lắm, muốn dẹp cái tính ngang bướng của cậu ấy đi, muốn không thêm nói tới mặt cậu ấy nữa, nhưng cậu ấy cứ dây dưa lẫn lộn trong cuộc đời tôi thế này tôi làm sao lờ đi được.

“Khi nào cậu trở lại trường?”

“Tháng sau.”

“Ừ.” Tôi trả lời gọn rồi úp chén lên kệ.

“Xa lạ với nhau thế à?” Cậu ấy nói giọng tổn thương. Tôi biết thừa là cậu ấy chỉ cố làm ra vẻ thôi.

“Ai thêm xa lạ với cậu. Thế về rồi định làm ở đâu?”

Tôi nghĩ ở cái thành phố này muốn tìm một công việc với bằng cấp cậu ấy không khó, nhưng muốn tìm một công việc vừa ý thật không phải dễ. Lương một tháng với tấm bằng du học của cậu ấy thực sự không thấm. Dù một tháng tôi cũng không kiếm được bao nhiêu tiền nhưng đâu phải tôi không biết tính toán. Huống gì ra đời mấy năm tôi cũng biết quý trọng đồng tiền và công sức lao động của mình hơn.

“Bệnh viện Quân y thành phố. Cậu nghĩ tôi còn đi đâu được nữa...” Phát chăm chú nhìn tôi lựa ra từng cái chén, đĩa, tô úp lên theo thứ tự.

“Cũng tốt, nhưng lương hình như không được cao lắm.”

Phát cười ha hả: “Cậu quan tâm đến việc đó làm gì, sợ tôi không nuôi nổi cậu à?”

“Xùy, không cần.” Tôi lau tay định bỏ đi nhưng bị cậu ấy kéo lại.

Hai tay cậu ấy nắm lấy tay tôi nói chuyện nghiêm túc: “Tôi cho cậu hai cơ hội lựa chọn, một là đợi sau khi tôi lấy bằng tốt nghiệp về lập tức đính hôn với tôi, hai là...” cậu ấy cười thật tươi, “...nếu cậu tìm được người khác chuyện này lập tức hủy bỏ. Tôi đã cho cậu tám năm rồi, tại cậu không biết tận dụng.”

Lựa chọn cái gì chứ? Trong một tháng bảo tôi đào đâu ra một người vừa ý để kết hôn? Mà đâu phải tôi già ế gì tới nơi đâu mà gấp vậy? Đúng là không nói lý lẽ... Tại sao người nhà hai bên gia đình lại đi nghe theo một kẻ có tư duy không logic tạo nên như vậy chứ?

Chưa đợi tôi nghĩ được câu nào cay độc đáp trả cậu ấy đã huýt sáo bỏ đi. Tôi ngơ ngác đứng giữa phòng như bị ai dội vào người một gáo nước lạnh, à không, một thùng nước đá mới đúng.

...

“Tôi được nghỉ một tháng, trong một tháng này cậu phải đi chơi với tôi.” Phát đứng bên phòng nói vọng sang lúc tôi đang phơi quần áo.

“Lý lẽ gì nữa đây? Ngày mai mình còn đi làm nữa!”

“Không phải bạn gái nhóc Huy xin ra tiệm phụ cậu à? Lo lắng quá làm gì. Ha ha, nếu cậu không đi thì thôi vậy, tôi đi thăm thầy Tuấn thể dục mình ên rồi.”

Vậy là buổi tối có một đứa ngu ngơ bị kéo ra đường chỉ vì lời dụ dỗ ngu ngốc là được đi biển, được thăm thầy giáo cũ. Cậu ấy nói cũng đúng, thời gian của cậu ấy thật sự quá quý báu, sau khi nhận bằng tốt nghiệp về nước nộp cho đủ hồ sơ thì cậu ấy phải đi làm. Mà công việc của cậu ấy không có giờ giấc cố định, lại bận rộn, căn bản là thời gian đi rong cũng không có.

Chúng tôi đi trung tâm mua sắm, cậu ấy luyện thuyền về đủ thứ bên nửa vòng trái đất bên kia, mua được những thứ bên kia không có mang theo tặng bạn bè trước khi tốt nghiệp. Có lẽ tám năm rồi, đây là lần đầu tiên chúng tôi thoải mái trò chuyện và có thời gian bên nhau nhiều đến vậy. Cuộc trò chuyện cởi mở, vui đùa, cũng không khác trước kia. Chỉ là, tôi còn e ngại liệu cứ như thế này tình bạn chúng tôi sẽ đổ ở bờ bên nào.

Đạo một vòng bến Ninh Kiều, ghé quán ăn vặt kêu đủ thứ món trên trời dưới đất, cậu ấy nói cách tám năm những món ăn vặt cũng thay đổi đến chóng mặt. Ngậm những xiên que trong miệng tôi còn có thể cảm thấy mùi vị nồng hậu của tuổi thơ, chợt mắt cay cay.

“Nè, mấy món này tôi dặn đừng để ớt rồi mà, có cay đâu mà sùi sùi vậy?” Phát rút miếng khăn giấy tự nhiên lau lên khóe mắt tôi.

Tôi nhìn cậu ấy, mỉm cười. Không phải cậu ấy không tốt, chỉ là cậu ấy quá tốt, muốn bày tỏ gì cũng thông qua hành động nên một đứa ngu ngơ như tôi không hiểu và cũng không dám suy diễn. Thứ mà cậu ấy cho tôi là cảm giác an toàn, bình yên, tôi chỉ sợ mình không mang lại gì cho cậu ấy ngoài những vương bận.

Ừ thì đâu phải chúng tôi không thể dắt tay nhau lên phường làm một tờ giấy đăng ký kết hôn đóng mộc đỏ bắt mắt? Nhưng vậy rồi thì sao? Sau đó, cậu ấy hối hận, lại vì tình bạn hay bất cứ lý do gì mà cứ dây dưa, lúc đó người khổ không phải là tôi mà là cậu ấy. Mà cậu ấy buồn phiền tôi cũng không vui về gì. Nhiều lúc tôi muốn hỏi, liệu quyết định kết hôn với tôi có mang một chút tình cảm nào hay không. Nhưng tôi lại sợ,

sợ cậu ấy trả lời vì trách nhiệm đêm hôm đó, vì trách nhiệm lời hứa cả đời này chăm sóc tôi. Hay cậu ấy lại dối tôi trả lời cho tôi vui thì có khác gì không hỏi.

“Cậu đó, lớn rồi mà lúc nào cũng mau nước mắt, đang vui về mà.” Cậu ấy lèm bèm lấy miếng khăn giấy khác lau đi nước mắt đang lăn dài trên má tôi.

Tôi cười cười nhìn cậu ấy qua làn nước mắt. Vốn dĩ không biết nói gì nữa nên gượng cười. Tôi thật biết phá hỏng không khí, đang vui vậy cũng khóc được.

Chợt muốn ôm cậu ấy thật chặt, vì trong lòng tôi lại nảy sinh một chút ý muốn chiếm hữu rồi.

Lúc đi dạo vòng quanh bờ hồ, đi ngang cô bé bán hoa cậu ấy mua tặng tôi một bông hồng, màu đỏ. Tôi im lặng tùy ý để cậu ấy chọn, vì trong số bông đó, nổi bật hơn hết là mấy bông hồng vàng rực, vậy mà cậu ấy lại chọn màu đỏ. Tôi mỉm cười cầm bông hoa trên tay, đây là lần đầu tiên có người tặng tôi một bông hồng đỏ.

Hai chúng tôi về đến nhà bóng tối đã bao trùm cả khu. Hai nhà chỉ cách nhau một cái hàng rào thôi mà Phát cũng kiên quyết đưa tôi về. Tôi im lặng đi bên cậu ấy cạnh giàn hoa ti gôn nay đã sum suê rực rỡ.

“Sau này đừng tặng bông hồng đỏ, nếu không mình sẽ hiểu lầm.” Tôi nhẹ giọng khi đã về đến cửa nhà.

Cậu ấy muốn nói gì đó, tôi lại không muốn nghe nên quay sang ôm cậu ấy thật chặt. Có lẽ vì bất ngờ nên cậu ấy quên mất nên trả lời gì, có lẽ cậu ấy cho rằng câu trả lời ấy không quan trọng nhưng tôi đã lấy hết can đảm hỏi cũng lấy hết can đảm nhận một câu trả lời “ừ, sau này sẽ không vậy nữa”. Thế mà đến phút cuối tôi lại bỏ cuộc, tôi sợ hãi, tôi sợ bị tổn thương, tôi không đủ lòng tin.

Lúc tôi buông cậu ấy ra xoay người chạy vào nhà tôi thật sự nghĩ không biết mình có làm đúng hay không. Chỉ biết là, những bức đồng của mình có thể gây thêm nhiều hiểu lầm cùng nhiều chuyện khác nữa. Nhưng đã làm rồi thì làm sao rút lại được?

Tôi chụp lại hoa hồng, đăng lên dòng trạng thái của mình, “Hoa hồng này, có phải ý là cậu cũng thích mình không?” rồi chia sẻ chế độ chỉ mình tôi. Nếu như không dám đối mặt với câu trả lời thì để tự mình gặm nhấm nó đi.

24. Chương 24: Liều Ồ?

Dù nhóc Huy có lớn đến thế nào trong mắt tôi có lẽ nó vẫn là một cậu bé. Chúng tôi đã lớn lên bên nhau, tôi từng nhìn nó từ lúc nó còn trong nôi, lúc đeo cặp hai vai vào lớp một, lúc học đi xe đạp rồi đèo được tôi loanh quanh trong con hẻm cụt, lúc nó vào cấp ba được biết bao nhiêu nữ sinh chào đón với vẻ ngoài dễ nhìn và học hành chăm chỉ, lúc nó bước vào ngưỡng cửa đại học rồi quen biết Thy, cô bé với mái tóc ngắn và đôi mắt trong veo, lanh lợi. Nhìn tình cảm hai đứa từ hồi vào đại học đến lúc ra trường, có công việc riêng tôi thật sự mừng vì ích ra chúng nó chưa một lần vấp ngã.

Thy tốt nghiệp sau nhóc Huy một năm, giờ con bé mới thi xong nên rảnh rang đòi ra phụ tôi trông tiệm. Cả nhà tôi ai cũng yêu quý cô bé vì nó hoạt bát, lại biết cách cư xử, và hơn hết là chúng nó biết cách nhường nhịn và sẵn sàng nhường nhịn ai cũng cảm thấy vui lòng.

“Chị ơi, ăn sáng đi. Anh Huy điện thoại bảo em mua cho chị này.”

Tôi đang quét nhà thì Thy đến, nó đạp chiếc xe đạp leo núi đủ màu, khoác cái áo sơ mi rộng và quần short. Thật sự chỉ có nhìn nó tôi mới thấy mình già. Vì trong đôi mắt, trong con người con bé luôn tỏa ra một loại sức sống khó cưỡng.

Dừng xe trước cửa, nó đưa cho tôi ổ bánh hamburger kẹp thịt cùng với ly sữa đậu nành còn bốc khói: “Chị vào ăn đi, để em làm cho, mấy nay em ở nhà không làm gì đến ngứa ngáy tay chân rồi, ngày nào cũng nằm đối diện với bốn bức tường người em sắp rã luôn.”

Nghe nó than vãn tôi chỉ biết mỉm cười, nó mới bảo vệ luận văn tuần trước, mới nghỉ ngắn đó thời gian mà đã làm như sắp tận thế đến nơi. Tôi đưa lại cây chổi rồi vào bàn ngồi ăn bánh. Gần tết nên nó chưa vội nộp hồ sơ, chắc phải qua tết nó mới tìm được công việc ưng ý.

Ăn sáng xong tôi chỉ Thy cách ghép tranh, đóng khung tranh, con bé học hỏi nhanh mà sáng tạo nữa. Tôi thăm nghĩ phải tận dụng triệt để con bé mới được.

Chiều Phát đến, Huy ghé tìm Thy, cả Mai và chồng cô ấy cũng đến góp vui, cái tiệm nhỏ đột nhiên bận rộn lên hẳn. Nhóc Huy đề nghị cả đám ăn uống tại đây, tôi và Phát sang bên kia đường gọi cái lẩu bự với mấy lon bia. Còn về việc tại sao tôi phải đi cùng cậu ấy á, tôi có nhiệm vụ trả tiền còn cậu ấy gọi món.

Lúc đi tôi cố tình đi trước Phát một khoảng, thật ra thì giờ đi gần cậu ấy tôi hơi có áp lực. Lo nghĩ vẩn vơ trước mặt một chiếc xe máy lao ngang qua làm tôi giật mình may mà cậu ấy kéo tôi lại kịp. Mũi tôi đập vào ngực cậu một cái rõ đau. Sau khi hoàn hồn cậu ấy mới hốt hoảng hỏi tôi có sao không, trên gương mặt cậu ấy lộ rõ vẻ lo lắng.

Tôi nói không sao, cậu ấy mới mỉm cười vuốt lại mấy lọn tóc lòa xòa trước trán vì kéo mà bị bung ra rồi tự nhiên luồn mấy ngón tay đan vào tay tôi cùng nhau đi qua đường. Bàn tay ấm áp, hơi chai, những đốt ngón tay sát với nhau lại mang đến cho tôi cảm giác nghèn nghẹn. Chúng tôi từng nắm tay nhau hàng vạn lần đi qua đoạn đường đất cho đến lúc con đường ấy được trải nhựa. Nhưng sao lần nắm tay này tôi lại có cảm giác khác hơn những lần trước rất nhiều. Có lẽ vô số lần trước đó tôi đã không ý thức được những ngón tay đan chặt vào nhau đại diện cho điều gì. Chợt thấy ngỡ ngàng, may mà cậu ấy cao hơn tôi nhiều nên không thấy hai gò má đang dần đỏ lên của tôi. Dù chỉ là vọng tưởng nhưng tôi cũng có quyền mơ mộng.

Khánh ghé tiệm như mọi khi, cậu ta quen thân với hết thấy mọi người, chỉ duy một người cậu ta không biết là Phát. Lúc tôi và Phát về Khánh đã ngồi cạnh nhóc Huy trò chuyện rôm rả, lâu lâu Mai còn chen vào vài câu trêu chọc. Tôi tự giác buông tay Phát ra vì mọi người đang nhìn chằm chằm về phía này, nhưng cậu ấy nắm chặt hơn rồi kéo tôi ngồi xuống. Tôi không giằng ra được nên để cậu ấy nắm lấy tay mình, vì dù sao đây cũng đâu phải là lần đầu bị hiểu lầm.

Vừa ngồi xuống, Phát đã nhìn Khánh cười cười: “Nghe chị cậu nhắc đến cậu nhiều, giờ mới có cơ hội gặp mặt, xin chào.”

Khánh vô thức gật đầu với Phát, “Tôi cũng vậy.”

Đột nhiên bị kẹp ở giữa mà không biết hai người đó nói gì, tôi định ngẩng đầu lên hỏi Phát thì cậu ấy vỗ vỗ đầu tôi về cứng chiều, ngay cả Mai cũng nhìn chúng tôi với đôi mắt háo hức xem kịch vui.

Phát nói: “Không cần bận tâm đến chuyện nhỏ nhặt này đâu.” Rồi quay sang hỏi thăm chồng Mai, dù gì thì chỉ mới gặp anh ấy được vài ba lần.

Nếu tôi không bị ảo giác thì tôi thấy Khánh có vẻ nhẹ nhõm hơn sau khi Phát nói câu đó. Tôi cũng biết điều không hỏi nữa. Đồ ăn được mang qua rất nhanh, bữa ăn này nếu trừ bỏ thái độ của Phát đối xử với Khánh hơi kì cục và đối với tôi sẵn đón là lạ thì cũng tạm gọi là bình thường.

Không biết nhóc Huy vô thức nhắc đến chuyện chúng tôi làm gì mà mọi người lại cứ nhao nhao lên.

Mai: “Vừa tốt nghiệp rồi cưới liền à? Tốc độ cũng, ừm, quickly...” Cô ấy cố ý kéo dài âm cuối rồi bẽn lẽn cười với chồng mình.

Nhỏ Thy sáng mắt: “Hai anh chị mà đám cưới nhất định sẽ rất chói mắt!”

Tôi muốn sặc, có gì mà chói mắt chứ? Con bé này!

Nhóc Huy cứng chiều vỗ vai con bé: “Không cần sốt sắng thế đâu, rất nhanh sẽ đến mình.”

Nó bị ột cú vào bụng. Đáng đời.

Phát chỉ mỉm cười, từ chối cho ý kiến. Tôi cũng không biết nói thế nào nên ngậm miệng chỉ lo ăn rau. Chỉ có Khánh không bày tỏ thái độ gì, chỉ cười cười rồi tiếp tục ăn.

Ăn xong Mai và chồng cô ấy về nhà trước, nhóc Huy cũng đưa Thy về, tôi ở lại dọn dẹp không biết Phát và Khánh ở đâu, hai người đó cũng lớn rồi, tôi cũng không thích tò mò tọc mạch.

Lúc đổ rác trước sân mới biết thùng rác đã đầy, tôi đành đi qua một quãng lại thùng rác đằng kia. Lại gần mới thấy Phát dựa lưng vào ngọn đèn đường tỏ vẻ không quan tâm, Khánh quay lưng lại phía tôi, hai người đứng chéch nhau góc bốn lăm độ đều không quay về phía tôi nên không thấy tôi.

“Cậu nói vậy có ý gì? Mối quan hệ hai người thế nào tôi không biết, làm ơn để cho Mây được yên.” Giọng của Phát. Cậu ấy nói chuyện không lớn, lại tiếng xe ngoài kia nên tôi chỉ nghe lơ mơ được vậy.

“Tôi hỏi anh có ý gì mới đúng. Anh làm vậy công bằng sao? Công bằng với chị tôi và Mây sao?”

“Cậu không hiểu gì thì đừng có nói lung tung! Sao tôi không biết ý đồ cậu tiếp cận với Mây là gì? Tưởng tôi là tên ngốc à?”

Khánh nói gì đó nữa nhưng chiếc xe tải lao vút qua, kèn xe kêu in ỏi át cả tiếng cậu ta, chỉ thấy bộ dáng như muốn lao vào đánh nhau. Nếu nhớ không lầm Phát vừa về nước cách đây không quá hai tuần, trước đây hai người chưa từng gặp nhau thì làm sao có xích mích?

Tôi để rác vào thùng rồi quay về tiệm. Thực ra không phải không muốn biết, mà là nếu là chuyện tốt thì không cần phải biết, chuyện xấu thì nhất định sẽ tới tai. Không cần phải tìm hiểu làm gì.

Khánh vào chào tôi một tiếng rồi về, cậu ấy nói một tuần nữa phải đi công tác nên không đến tiệm phụ tôi được. Đột nhiên nghe cậu ấy nói có phần hơi xa cách, nhưng nhìn vẻ khó xử đó tôi cũng không muốn đào sâu tận gốc rễ làm gì.

Về đến nhà mở điện thoại lên, là mấy tin nhắn của Thành.

[19:23] Em nói chuyện với anh lát được không?

[19:45] Em đang bận à? Vậy ngày mai mình gặp nhau được không?

[19:52] Anh có chuyện muốn nói với em. Khi nào nhận được tin nhắn này gọi lại cho anh. Anh chờ em.

Tin nhắn cuối cùng cách đây ba phút. Anh nhớ em, rất nhớ.

Tôi ghim sặc điện thoại, đi tắm thay một bộ đồ không thể dày hơn và dài hơn. Mấy hôm nay trời trở lạnh nhiều rồi, tôi quần chăn ngồi co ro trong góc cạnh cửa sổ.

Đứng dậy với tay lấy điện thoại trên đầu giường không biết sao vướng phải hủ thủy tinh đựng đồ cột tóc, cái hủ rơi vỡ tan tành dưới chân tôi. Không dám bước ra nên tôi ngồi yên ở đó, kéo chăn dụi lưng vào góc tường điện thoại cho Thành.

”Một loài hoa không có trong vườn xinh

Là do anh đã quá yêu mà ra

Người ta trao hoa liễu ơ là khi đã lỡ yêu một người

Anh sợ khi nói yêu em bây giờ

Sẽ làm rơi cánh hoa bao ngày thơ

Thôi thì anh cứ yêu em âm thầm để anh sẽ mãi giữ bông hoa kia mỏng manh...”

Tiếng nhạc chờ kéo dài vang vọng trong căn phòng tối, anh bắt máy rất nhanh chỉ sau vài câu hát.

“Em đây.” Tôi nói: “Có chuyện gì không anh?”

Anh cười: “Không có chuyện tìm em nói chuyện không được à?”

Đột nhiên nghe giọng cười của anh ở phía bên kia tôi chợt thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều, nói chuyện cũng thoải mái hơn.

“Ngày mai em có ở tiệm không? Anh ghé qua.”

“Anh không phải đi làm sao?”

“Giờ nghỉ trưa anh sang. Em đang làm gì vậy?”

“...”

Luyên thuyên với anh thêm vài chuyện nữa tôi mới tắt máy tiếp tục ghim cục sạc lên đầu giường. Ngồi thu lu trong góc chợt thấy ấm áp vô cùng, kéo cái chăn dày lên tới cổ như cái khăn len, tôi thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng lúc Phát dọn dẹp lại đồng miến cạnh chỗ tôi ngồi tôi còn đang híp mắt vì nắng chói. Thật ra tôi không có thói quen kéo rèm, vì mỗi sáng muốn nhìn thấy ánh nắng len lỏi vào phòng. Nắng chiếu lên gương mặt cậu ấy, nhìn đôi chân mày đầy đặn đang nhíu lại tôi chợt muốn vươn tay vuốt ve.

“Sau này có bề đồ thì làm ơn thu dọn, nếu mà tối qua cậu ngủ không yên ngủ nhào có phải gương mặt đã bị cửa đến hủy dung nhan luôn rồi không?” Cậu ấy cần nhàn nhưng không có vẻ bức bối hay hờn dỗi, chỉ là cần nhàn như vậy.

Tôi chu mỏ không hài lòng, cậu ấy làm sao biết hôm qua tôi tắt đèn rồi nên không dám động đây chứ. Mà may là tôi ngủ không ngủ như lời cậu ấy nói.

Dọn xong vào trong bọc nhỏ, lấy tay dí dí vào trán tôi: “Mà bị hủy rồi cũng tốt, sẽ không bị ai tranh giành.”

Nói xong không đợi tôi hiểu hay phản bác lại đã nhanh nhẹn cầm túi rác đi ra ngoài, đóng cửa phòng lại. Có vẻ hôm nay tâm trạng cậu ấy rất vui? Không nhìn được tôi cũng cười theo thật tươi.

Lời tác giả: Không biết hoa liễu ơ là loài hoa gì gì đó tạm thời chưa tìm ra hình. Đang đi hỏi chuyên gia nên đăng tạm cái hình hoa liễu, mọi người thông cảm!

25. Chương 25: Đỗ Quyên, Đợi Hay Quên?

Đạo này trời lạnh hơn tôi tưởng. Mấy cái áo bông được tôi lôi ra khỏi tủ đồ đã mốc meo qua mấy mùa nắng nóng. Giờ hít thở thôi cũng nghe mùi nắng, gió hanh hao. Gần tết rồi.

Mấy hôm nữa đóng cửa tiệm nên không lấy hàng mới về, cũng không cần phải sắp xếp lại gì cả. Thy vẫn đến phụ tôi hàng ngày, con bé ngày càng khiến tôi yêu thích không thôi.

Thành đến lúc trưa. Không hiểu sau Thy nói đi chợ mua trái cây rồi phóng xe đi mất, rõ ràng trong tủ lạnh còn đủ thứ đồ ăn mà. Chắc nó muốn cho chúng tôi không gian riêng.

“Khi nào anh nghỉ tết? Chờm nào về nhà cho em gửi lời thăm ba mẹ nha.” Tôi ngồi xuống cái bàn thủy tinh, vắn vẽ cuốn tạp chí.

“Cuối tuần này anh nghỉ, hôm đó anh thu xếp rồi về luôn, nơi này dù sao cũng chỉ mình anh.”

Cũng đúng. Mấy năm trước ba anh chuyển công tác về lại Bình Dương, anh vẫn nhất quyết ở lại đây. Giờ không còn ai ở đây, mà anh vẫn một thân một mình.

“Anh biết bé Vy. Em đừng bận tâm đến những gì nó nói, nó làm. Từ nhỏ nó đã bướng bỉnh như vậy rồi.”

Tôi ngạc nhiên. “Vy nào cơ?”

“Vậy em chưa biết gì cả à? Cậu ấy bảo vệ em cũng quá tốt rồi.” Anh không trả lời câu hỏi của tôi, chỉ chăm nhìn ly nước tay vắn về lớp thủy tinh với những giọt nước còn đọng lại phía ngoài.

“Mọi người thật khó hiểu.” Tôi lẩm bẩm.

Thấy anh không có ý định nói ra tất cả tôi cũng im lặng, không muốn hỏi. Nhưng nghĩ nghĩ gì đó, anh lại nói: “Vy hôm đó đến đây gây chuyện với em. Còn nhớ không? Giữa nó và Phát có chút hiểu lầm. Anh tưởng em sẽ vì chuyện đó mà có chuyện với Phát nên mới có ý định giải thích. Không ngờ, một chút xíu chuyện cũng không có. Là anh đánh giá quá thấp về cậu ta rồi.”

“Cám ơn anh đã tốt bụng như vậy, chuyện của tôi với Mây có lẽ không cần người ngoài như anh xen vào.” Phát đến lúc nào tôi cũng không biết. Cậu ấy không đi xe, thảo nào đến mà tôi không để ý.

Thấy được sự chán ghét trong giọng nói của Phát, tôi quay sang lườm cậu ấy: “Cái gì là người ngoài? Không phải anh ấy là bạn của tụi mình mấy năm rồi à? Phát, cậu đừng có quá đáng!”

Đó là lần đầu tiên tôi gọi thẳng tên cậu ấy một cách nghiêm túc như vậy. Dù tôi không biết giữa hai người đó xảy ra chuyện gì, nhưng tôi biết một điều họ đều muốn tốt cho tôi, chỉ là cách thể hiện khiến người ta không thể hiểu được.

Tôi không muốn nói nặng cậu ấy, nhưng mỗi lần trước mặt Phát, Thành đều tỏ ra nhẫn nhịn, dù Phát có nặng lời hay cư xử không tốt anh cũng mỉm cười cho qua. Như vậy cũng quá thiệt thòi rồi, anh cũng đâu làm gì sai mà phải như vậy.

“Bạn? Ha ha, chỉ có cậu ngốc mới đi tin như vậy thôi. Cậu hỏi hần ta đi, là ai quá đáng?”

Thành kéo tôi ngồi xuống, lúc này anh đứng lên nhìn Phát, nói một câu ngắn gọn: “Tôi nhịn cậu.”

Tôi không ngờ anh lại có thái độ kì cục như vậy, nhìn anh lưu loát tra chìa khóa vào xe rồi phóng đi, chợt thấy có lỗi vô cùng. Phát đứng đó, hướng về phía Thành đi trề môi. Tôi đâm vào lưng cậu ấy, buồn cười: “Cậu thật ấu trĩ!”

Phát hừ hừ hai tiếng rồi đi vào dỡ cơm. Thì ra hôm nay tốt bụng chuẩn bị cơm cho tôi.

~*~

Tết năm nay tôi bận rộn giữa nhà mình, nhà nội ngoại, và nhà ông Phát. Việc dọn dẹp lại nhà cửa được tôi và nhóc Huy đảm nhiệm, năm nay có thêm Phát. Chúng tôi lê la suốt từ ngoài sân đến các ngõ ngách trong nhà, quét tước tu sửa lại vườn hoa nhỏ của ba. Nhờ có công chăm sóc của ba, loài đỗ quỳen khó trồng cũng nảy lộc đâm chồi vươn lên những bông hoa tươi tắn. Hoa đỗ quỳen, nở vào tết đại diện cho sự sung túc cát tường. Nhưng chữ đỗ trong đỗ quỳen tôi người ta nói nghĩa là “đợi”, còn quỳen đọc chại có nghĩa là “quên”. Ừ thì chờ đợi trong vô vọng cuối cùng cũng phải quên đi. Hay dù biết là phải quên mà người ta vẫn vẫn vương chờ đợi? Cũng tùy vào suy nghĩ của mỗi người...

Lúc tưới xong vườn hoa thì trời đã sụp tối, tôi mệt đến độ chỉ muốn nằm lăn ra đất. Tắm, ăn cơm xong nhóc Huy về phòng nó, Phát cũng không về mà ở lại cùng chúng tôi.

Phát nằm xéo với tôi trên chiếc giường lớn, dù nằm nghiêng nằm dọc thế nào vẫn không đụng chạm nhau. Tôi ngửa mặt lên trần nhà nhìn hai con thằn lằn đang bò qua bò lại.

“Khát nước quá! Đi rót nước uống đi.” Tôi rên rỉ.

“Một ngày nào đó cậu sẽ chết vì quá lười.” Phát lăm bầm rồi đứng dậy đi lấy nước. Vẫn là cậu ấy biết điều và đáng yêu nhất. Trừ bỏ chuyện cậu ấy không thích tôi thì đối với công tác tuyển chồng của tôi cậu ấy luôn được max điểm. Đúng là cuộc đời này chẳng có gì toàn vẹn cả.

Tôi nhìn chăm chăm vào ly cà phê sữa của cậu ấy ngăn người uống sữa ngũ cốc nóng của mình.

“Muốn uống cà phê sữa.”

“Không muốn ngủ nữa à?”

“Tí xíu thôi.”

“Tí xíu là bao nhiêu?” Tôi thấy cậu ấy cười nham hiểm.

“Một hộp.” Uống xong một hộp tôi có thể dày mặt xin thêm.

Tôi mới quay người qua bên kia để ly sữa ngũ cốc lên bàn thì Phát chồm tới. Không kịp phản ứng thì cậu ấy đã thành công truyền một hộp cà phê sữa qua miệng tôi. Quả đúng là một hộp! Tôi trợn mắt thấy cậu ấy đang cười không thấy mặt trời, nhóc Huy đang đứng ở cửa nhìn chúng tôi vẻ mặt chai lì không biết ngại.

Tôi há miệng muốn thanh minh nhưng biết nói gì giờ. Là cậu ấy truyền bằng miệng, là tư thế của chúng tôi có vẻ hơi mờ ám thật, nhưng mà...

“Em định hỏi hai người muốn ra ngoài chơi không, chắc bây giờ không cần nữa rồi.” Nhóc Huy cười cợt nói.

“Chị... thật ra...” Bị em trai mình bắt gặp cảnh này dù da mặt dày cỡ nào cũng thấy ngại, huống gì da mặt tôi không phải dạng dày cỡ như miếng lát sàn nhà.

“Chị chỉ lười uống nên nhờ anh dứt cho thôi. Đi cho biết, đó giờ anh chưa đi dạo quanh đây!” Ê, không phải tôi lười mà. Phát nói rồi đứng lên định đi.

Nhóc Huy vẫn còn giữ vẻ mặt thản nhiên cười ha ha: “Hai người thật quái.”

Xong rồi tôi vẫn đuổi theo hai tên con trai cao to kia. Giờ có muốn thanh minh gì cũng đã quá muộn rồi.

Khu dân cư ngày xưa nơi chúng tôi ở chỉ có loe ngoe vài ngôi nhà, nhất là của nhân viên công chức, hai là của những gia đình trong diện huy hoạch dân thể. Nay thời thế thay đổi, người người nườm nượp kéo nhau đến nơi này vì thứ nhất là gần trung tâm thành phố, thứ hai là khu này có một con đường hoàng kim bán đủ thứ đồ vào buổi tối. Bốn đứa chúng tôi, tôi, Phát nhóc Huy và Thy đi bộ từ nhà đến đây không xa lắm. Ba người đó đi như tản bộ, còn tôi một thở không ra hơi, lúc tìm được quán trà sữa ven đường tôi đã mệt không thấy trăng sao đâu.

Gần đây là một dãy nhà bán đồ ăn vào buổi tối, tất tần tật những món ăn đêm. Dãy bên kia là những gian hàng bán đồ mặc, đồ dùng hàng ngày, gần tết rồi nơi này càng nhộn nhịp.

“Hai em uống y như cũ à?” Chị chủ quán cười híp mắt hỏi nhóc Huy, có lẽ hai đứa nhóc này là khách quen ở đây. Không ngờ đã ra ngoài đi làm rồi nhóc Huy vẫn thủy chung thích những nơi trẻ con như thế này. Chắc ai ở cạnh Thy cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi sức sống ngập tràn từ con bé.

“Vâng chị. Hai anh chị uống gì?” Nó quay sang hỏi tôi và Phát.

Tôi gọi một ly trà chanh, Phát thì hồng trà. Chị ấy ghi vào cuốn sổ tay rồi còn mỉm cười hỏi nhóc Huy: “Anh chị em à?”

Nó vênh mặt trả lời: “Chị ấy là chị hai em, còn anh này là anh rể.”

“Ừ, hi hi, mấy em đợi chị một lát nha.” Nói xong chị ấy quay đầu đi mất. Tôi lườm lườm nó, nó cười vẻ mặt vô tội ngơ ngác nhìn sang bên kia.

“Em đi gọi đồ nướng nha.” Xong nó cũng kéo nhỏ Thy lùi mất.

Tôi nhìn Phát chống cằm cười mỉm mỉm mà trong lòng nhộn nhạo. Hình như từ lúc cậu ấy về ai cũng phản lại tôi thì phải. Sao mọi người lại tin tưởng giao tôi cho cái tên về ngoài tri thức mà trong lòng nham hiểm thế này.

Ăn xong nhóc Huy đề nghị đi ra đường hoa nhưng Phát phản đối. Cậu ấy nói xa quá. Thật ra tôi cũng định nói không đi rồi nhưng sợ mình tôi không chống lại ba người nên không dám nói. Tôi nhìn Phát với ánh mắt cảm kích. Nhóc Huy thì nghe lời Phát vô biên, nhỏ Thy thì sao cũng được vậy là chúng tôi đi sang chợ Tết.

Chợ này mấy năm trước tôi chưa ghé qua lần nào. Thứ nhất là tôi thích mua đồ trong siêu thị với trung tâm mua sắm, không phải sang chảnh gì chỉ là tôi không thích đông người chen lấn, thứ hai là ban đêm tôi ít khi ra ngoài. Lần đầu tiên đến đây mới biết cuộc sống về đêm nơi này lại phong phú đến thế. Tôi mua mấy vỏ bao lì xì in hình quả đào to tướng với mấy cành mai, cả chậu hoa làm bằng những viên pha lê có đèn chớp. Vậy mà dạo một vòng cũng gần mười giờ đêm. Về đến nhà ba mẹ vẫn chưa về, ba mẹ nói trễ lắm thì trưa mai mới về, chắc là hôm nay ngủ lại nhà nội rồi.

Bốn đứa chúng tôi đi về không đứa nào cam tâm đi ngủ sớm, vậy là lôi hết đồ ăn vặt, nước ngọt ra rồi cùng nhau xem phim ma. Tôi và Phát dưới nhà gọt dưa hấu và khóm, Thy chuẩn bị đồ uống, nhóc Huy lên mạng tìm một bộ phim gay cần rồi bốn đứa chen chúc trên ghế sofa xem.

Xem đến mười một rưỡi thì tôi bủn rủn tay chân không dám lên phòng. Năn nỉ Thy ở lại thì con bé nhất quyết phải về, dù sao con gái qua đêm bên ngoài là không tốt. Nhóc Huy lấy xe đưa Thy về. Tôi bám chặt Phát không buông, giờ mà cậu ấy đột nhiên bỏ về tôi cũng chẳng dám ở nhà một mình. Phát dọn đồ ăn vào bếp, tôi nín vạt áo cậu không buông, căn nhà hôm nay cũng quá quạnh quẽ rồi.

Cậu ấy quay gạt tay tôi ra cần nhân: “Cậu quán lấy tôi làm gì, ngồi yên đó đi. Đến nhà của mình cũng sợ nữa.”

Cậu ấy rửa ly tôi đứng kế bên, cậu ấy lau bàn tôi ngồi trên ghế, cậu ấy đi vệ sinh tôi sống chết đứng trước cửa, cậu ấy đòi về tôi nhất quyết nằm vạ nửa lồi nửa kéo nửa năn nỉ. Cuối cùng cũng không chịu nổi tôi đành thở dài ngồi xuống đợi nhóc Huy về. Tôi cười ha ha trong lòng thầm nguyện rửa cậu ấy đi về nhà gặp ma, tối nay tôi sẽ đóng đô trong phòng nhóc Huy.

Vậy mà kế hoạch của tôi chỉ tính sai một bước, nhóc Huy không cho tôi ngủ chung, lại mặt không đổi sắc chốt luôn cửa trong, tôi chỉ còn quay sang nhìn Phát với vẻ mặt tội nghiệp.

Cậu ấy bắt đắc dĩ phải ở lại dưới sự uy hiếp và lôi kéo của tôi. Dù gì không phải đây là lần đầu ngủ chung, vả lại lên giường tôi sẽ vờ ngủ say như chết nên cũng không cần phải sợ. Tôi tự trấn an mình rồi bước vào phòng bật đèn ngủ lên.

Tôi ôm thêm con gấu bông trong tủ ra, để gối ôm giữa tôi và cậu ấy. Nhưng lại cảm thấy ớn ớn nên bỏ luôn cái gối nhích lại gần một chút. Trong bóng đêm đèn ngủ chỉ chiếu sáng một mảng gần cửa, tôi lại mừng tượng ra đủ cảnh ma quái. Khẽ rùng mình, mắt tôi đảo qua giữa hai vách tường, tấm gương phản chiếu không biết khi nào lại xuất hiện một con ma nữ tóc dài hay không.

Thấy tôi không ngủ còn quay qua quay lại, Phát kéo hẳn tôi vào vòng tay cậu. Tôi rụt cổ muốn thoát ra chỉ nghe cậu ấy lười biếng nói: “Không phải sợ hay sao? Ngủ đi.”

Không đợi tôi trả lời cậu ấy với tay chỉnh điều hòa lên ột chút, kéo đầu tôi để trên cánh tay cậu, cánh tay còn lại vòng qua cổ tôi. Tôi rúc sâu vào lòng cậu ấy, tìm được chỗ thoải mái rồi không biết thiếp đi từ lúc nào.

So ra, hai người ôm nhau ngủ vĩnh viễn ấm hơn một người với cái chăn dày.

26. Chương 26: Mai Vàng Ngày Tết

Sáng điện thoại réo liên tục, tôi quờ quạng người bên cạnh sớm đã không thấy đâu. Cảm điện thoại trong tay tôi mới nhận ra không phải là tiếng chuông quen thuộc hàng ngày của mình. Nhưng vì hai cái điện thoại có cùng kiểu dáng y hệt nhau nên chỉ cần nhắm mắt tôi cũng quẹt được nút trả lời.

“A lô?” Tôi uể oải vì ánh nắng chiếu vào phòng khiến tôi không thích ứng được mở mắt ra lại cảm thấy đau.

“A lô, ai vậy?” Là một giọng nữ trầm ấm dễ nghe.

“Tìm Phát à? Lát điện lại sau nha. Đang ngủ.” Tôi lớ mớ nói năng lộn xộn, nếu đầu dây bên kia đủ thông minh có lẽ sẽ hiểu được tôi nói gì, nếu không thông minh thì cũng mặc kệ.

Hôm nay tiệm bắt đầu nghỉ tết, vậy mà bị phá rối!

Kì nghỉ tết của tôi cũng giống như mấy học sinh cấp ba, nghỉ nhiều hơn cũng được, vậy nên năm nào tôi cũng thoải mái đi chơi.

Vì thời gian hạnh phúc thường không kéo dài, nên tôi cố tận dụng khoảng thời gian này vui cười được ngày nào thì hay ngày đó. Thời gian bên Phát, tôi biết sẽ có lúc phải đối diện với sự thật, rằng qua tết lúc cậu ấy dự lễ trao bằng tốt nghiệp thì mọi việc có lẽ sẽ không theo hướng mà tôi mong chờ.

Hỏi trong lòng có muốn kết hôn với cậu ấy không á? Nếu nói không thì là tôi đang lừa gạt chính bản thân mình, còn nói có, thì cũng không chắc. Lúc nào tôi cũng thừa nỗi sợ và thiếu tự tin. Có lúc tôi biết chỉ cần mạnh dạn nắm chặt lấy cơ hội này, cố vun vén cho tốt thì cuộc sống sau này mãi mãi có cậu ấy. Nhưng tôi cũng không phải một đứa ích kỉ chỉ nghĩ đến mình, nên giờ cố gắng tận hưởng có lẽ cũng là giờ phút cuối cảm thấy chúng tôi giống một đôi đang yêu nhau.

Hai mươi tám tết cùng nhau đi dạo chợ hoa, nhìn những chùm đèn rực rỡ trên đầu, trong lòng chợt dâng lên bao niềm vui khó tả. Trời lạnh, đan tay vào nhau đi từ đầu đến cuối con đường hoa, rực rỡ, lung linh. Quay đầu sang nhìn nửa bên mặt của cậu ấy, cái mũi cao, gương mặt diễm đạm có vẻ lạnh lùng này đã ở bên tôi đi qua một phần ba đời người. Quảng đời tiếp theo sẽ như thế nào? Vấn đề này đối với một đứa không có năng lực phán đoán lẫn nắm giữ như tôi có vẻ khó nuốt. Tôi cũng không biết ngày mai trời nắng hay u ám thế nào, chỉ hôm nay nguyện ý nắm tay nhau đi như thế này là đủ.

Như cảm nhận được ánh mắt của tôi, cậu ấy quay lại mỉm cười: “Nhìn gì vậy?”

“Không có gì, chỉ là bông hoa bên kia đẹp quá.”

Cậu ấy đưa tay véo mũi tôi, “Nếu muốn sau này chúng ta sẽ xây nhà có hẳn một ban công đầy hoa, giờ mua hoa nữa e rằng không còn chỗ để đâu.”

Rồi lại dịu dàng nắm tay tôi đi tiếp. Tôi có một giấc mơ chỉ cần nắm tay cậu ấy như thế này, mãi không đổi dời là đủ rồi.

Đêm ba mươi, bữa tiệc nhỏ của hai gia đình tổ chức rôm rả dưới sân. Trong bàn ăn có đủ món của ba đứa nhỏ tôi thích, ba mẹ tôi cùng ba mẹ Phát khui rượu chúc mừng nhau.

Hai ông bà lặng lẽ nhìn chúng tôi nói chuyện, mỉm cười sung sướng. Cô Diễm phụ họa một câu: “Thời gian trôi qua nhanh quá, mấy nhóc cũng đã lớn từng này.”

“Ừ, lớn cả rồi, năm sau yên bề gia thất cho tụi nó hết là hai thân gia tụi mình đỡ lo rồi.”

Khi pháo hoa đầu tiên bắn lên nền trời, tôi đứng lên ban công cạnh cửa phòng nhìn mọi thứ lung linh rực sáng lên rồi chồm tắt. Chậu mai vàng rung rinh nghiêng mình đón sương, chào mùa mới, mùa của những gì tươi đẹp nhất. Nhưng tôi biết, pháo hoa sẽ tắt, hoa xuân sẽ tàn, cũng có thể những tháng ngày vui vẻ của tôi và cậu chỉ có vậy.

Đứng dựa lưng vào nhau, tôi đứng giữa Phát và nhóc Huy, hai bờ vai cao lớn che chở cho đứa con gái nhỏ giống y hệt như ngày còn nhỏ. Thời gian giống như một tấm rèm, chỉ cần vén lên sẽ thấy phía trước, nhưng là phía trước sẽ phải đối mặt với những gì thì không ai biết được. Ai chạm đến bức rèm đó cũng sẽ do dự, phải không?

Nhóc Huy rất biết điều, khi cái pháo hoa cuối cùng tắt ngấm trên nền trời nó cũng lén đi xuống lầu, chỉ còn lại hai chúng tôi. Trong thời khắc năm mới, tôi không muốn lỡ miệng nói điều gì không may nên chỉ đứng yên đó. Phát kéo vai tôi lại, hỏi: “Lạnh không?”

Tôi không ngược lên, chỉ khẽ lắc đầu. Đứng đó độ mười phút, Phát mới bảo: “Vào nhà thôi, sáng mai còn đi chúc tết sớm nữa.”

Tôi quay người vào nhà thì cậu ấy kéo lại, ôm tôi. Phía trên đỉnh đầu chỉ nghe giọng nói trầm ấm như một luồng hơi thổi vào đêm đông tịch mịch: “Mây, năm mới vui vẻ.”

Tôi cũng mỉm cười dù biết cậu ấy không thấy, “Phát, năm mới vui vẻ.”

Thời khắc chuyển giao, gọi tên nhau như lúc bé. Lúc bé chúng tôi thường nói chuyện với nhau như vậy, chỉ xưng tên. Lớn lên có bạn bè, hai đứa nói chuyện ít gọi tên nhau, nhưng lâu lâu gọi lại sẽ có cảm giác lắng đọng và êm đềm như ngày bé.

Cậu ấy hôn nhẹ lên trán tôi rồi hai đứa cùng nhau đi xuống lầu, nhiệt độ trên trán vẫn còn ấm như mùi hương của cậu vẫn mãi quanh quẩn nơi này, chưa bao giờ rời xa. Giá mà tình cảm cậu ấy dành cho tôi cũng dịu dàng như cách mà cậu đối xử. Giá mà trước giờ chúng tôi chưa từng có hơn hai mươi năm làm bạn thân, chưa từng cùng nhau trải qua bao thăng trầm có lẽ tôi sẽ can đảm tiến về phía trước nắm lấy tay cậu thử đánh cược một lần. Tiếc là mọi thứ bây giờ còn xa xôi quá.

Tôi nhìn lên nền trời đen kịt, với những ngôi sao nhỏ lấp lánh, “hai mươi sáu tuổi vui vẻ!” tôi thầm nhủ rồi bước nhanh xuống lầu, bỏ lại tuổi hai mươi lăm còn vấn vương đâu đó...

Mùng một, mùng hai, về thăm ông bà, gặp lại những chị em lâu ngày mới có dịp hội tụ, Phát vẫn đi theo tôi như mọi năm nhưng mọi người lại cứ nhìn chúng tôi khang khác. Tôi và cậu ấy vẫn chí chóc nhau, tranh đoạt đồ ăn rồi chơi với mấy đứa nhóc trong nhà. Nhìn cậu ấy chơi bài cào mà thua tôi tả quay sang mượn tiền lẻ tôi còn cố tình bắt cậu ấy viết giấy nợ.

“Mới mùng hai đã bị thiếu nợ rồi!”

“Vậy có mượn hay không?”

“Mượn.”

“Nè!”

“Đúng là tôi nợ cậu cả đời.”

Cuối cùng cậu ấy cũng gỡ gạc được kha khá nhưng rồi cũng chia tiền lì xì ấy đưa nhóc cả. Còn dày mặt khát nợ tôi.

“Không có tiền trả chỉ có thân này thôi, lấy đi.”

“Mặt cậu cũng quá dày rồi!” Tôi đá đá vào chân cậu ấy, có ai đầu năm đầu tháng đi mượn tiền còn cố tình không trả không.

“Cám ơn, cám ơn.”

“Không cần.”

Đồ đại gia con nhà giàu bần xỉn keo kiệt lại tự kỉ!

“Chiều nay thăm ông đi, ông gọi bảo cậu đến.” Phát nhìn tôi cắn hạt dưa rồi mỉm cười. Không hiểu sao thấy nụ cười cậu ấy có vẻ gian.

“Ừ.” Mấy năm không có cậu ấy tôi vẫn đều đặn đến thăm ông mà.

Lúc đến nhà ông đã là buổi chiều. Bình Minh đầy nắng, dù bao năm qua tốc độ thay đổi nơi này rất chậm so với bãi bồi bên đây sông, thành phố thân yêu của tôi nhưng ông vẫn thủy chung ở lại nơi này. Nắng xuyên qua tán cây, cuối chân trời là một màu đỏ rực. Mấy năm qua dây nhà cổ kính này vẫn uy nghiêm đứng đó, như ông. Ông từng là người ông uy phong mà tôi ngưỡng mộ, ông không nói nhiều, nhưng mỗi lời ông nói ra đối với tôi sẽ là một sự ảnh hưởng lớn. Ông không hiền từ như ông ngoại tôi, trong người ông toát ra một hơi thở khiến ai đến gần cũng không dám động vào.

“Cháu chào ông, dưỡng út, cô út, anh, chị.” Chào khắp một lượt mọi người mới gật đầu chào lại.

Chị Ngọc giờ đã là một người phụ nữ đỉnh đạt, có chồng, có con. Nỗi lo của cô Út năm xưa xem như không cần bận tâm nữa. Anh rể là một người đàn ông thư sinh nho nhã, không phải dạng phong lưu như Phát. Anh mang đến cho người đối diện một cảm giác an toàn, có lẽ vì vậy chị Ngọc mới chọn anh làm điểm dừng của cuộc đời mình.

Phát gật đầu với mọi người rồi nói: “Con về rồi!” xem như chào hỏi, cậu ấy biếng nhác vươn người đón lấy đứa bé đang ăn trong tay chị Ngọc. Thằng bé thấy người lạ khóc ré lên, Phát lấy điện thoại ra dụ nó, nó vuốt vuốt màn hình hiện lên những hình ảnh sống động lung linh thì nín khóc còn quay lại cười toe. Con nít thật dễ dụ.

“Hai đứa ngồi xuống ăn cơm rồi đi tắm rửa đi, tối mấy bác có bày tiệc xem ra cũng là ra mắt cháu dâu tương lai của ông.”

“Không cần đâu ông, tụi cháu ăn bên ngoại Mây rồi.” Nói xong Phát lau lau khoe miệng cho thằng nhóc, “Nó ăn xong rồi phải không? Em với Mây giữ nó cho, cả nhà ăn cơm đi.”

Ông cũng không nói gì tỏ vẻ đồng ý tiếp tục ăn, chị Ngọc đưa cho tôi bình nước với khăn lau mặt trên bàn. “Hai đứa giữ nó lát đi, chị lên sau.”

Tôi đi theo sau lưng phát lên lầu. Thằng nhóc hơn một tuổi rồi, đi chưa vững, cũng nói bập bẹ vài câu. Bình thường tôi hay sang đây chơi nên nó với tôi không xa lạ gì. Thằng nhóc quậy đến hai đứa tôi chóng cả mặt. Chị Ngọc lên Phát và tôi cùng thở phào, giữ em bé không phải chuyện dễ dàng gì.

“Em vào tắm đi, để nhóc chị giữ.”

Chị Ngọc đỡ lấy nhóc con trên tay Phát, cậu ấy cũng đến tủ tìm đồ đi vào nhà tắm. Phòng này của Phát, nơi mà cậu ấy và nhóc Huy hay ngủ. Tôi bình thường tới chơi qua đêm đều ngủ lại đây nên có vài bộ đồ để sẵn.

“Em quyết định rồi à?” Tôi đang dựa người nhìn ra ra, phía xa xa ba mẹ Phát đang lái xe tới.

Tôi hoảng hồn, quay lại nhìn thấy gương mặt nghiêm túc của chị. Tôi khẽ lắc đầu: “Em không biết. Mọi thứ đến chóng chành quá. Thuận theo ý Trời thôi chị ạ.”

Trong lòng tôi vẫn nghĩ chỉ cần có cậu ấy bên cạnh thì không có gì phải sợ. Nhưng cũng chỉ bản thân tôi biết mình sợ hãi biết nhường nào. Cậu ấy có thể lo lắng cho tôi, quan tâm tôi, xem tôi như sinh mệnh cuộc đời mình, cậu ấy có thể hôn tôi, có thể tự nhiên ôm tôi ngủ, càng khiến tôi chìm đắm càng khiến tôi biết được thứ tôi chạm đến không phải là trái tim cậu, mà là lòng trắc ẩn tận sâu trong lòng cậu dành cho tôi.

Thật ra, một mình tôi chống đỡ cảm giác đó cũng khó chịu lắm chứ. Không phải tôi không muốn biết mối quan hệ của cậu ấy với thế giới ngoài kia, chỉ là nó quá lớn, cũng quá nhiều phức tạp. Tôi không muốn tự mình ôm vào người những đau khổ mà lý ra tôi không cần biết.

Nhìn cậu ấy vô tư như cậu nhóc mười mấy tuổi ngày nào tôi cảm thấy vui. Vì hình ảnh tôi giữ khư khư trong lòng về cậu bao nhiêu năm qua vẫn không đổi. Có lẽ lỗi do tôi quá cố chấp...

Tôi bước đến, ngồi xuống giường, tiếng nước trong phòng tắm vẫn không dừng lại. Chị Ngọc nắm lấy tay tôi: “Không cần quá lo lắng, tin vào Phát đi, nó làm chuyện gì trong lòng nó đều rõ kết quả, sẽ không để em tủi thân.”

Tôi cười trấn an chị. Thật ra thay vì cười tôi càng muốn khóc. Cậu ấy làm như vậy khiến tôi áy náy, khiến tôi hiểu rõ được lòng cậu nhưng không thể nói ra, khiến tôi biết cậu vì tôi, nhưng sao tôi không nhìn rõ được lòng mình? Nếu giao trái tim ra, người tổn thương sẽ chính là bản thân.

27. Chương 27: Chương 27:

Kết thúc kì nghỉ tết Phát phải về trường lĩnh bằng tốt nghiệp rồi về nộp đơn xin việc. Mơ ước của cậu, công việc của cậu, tiền cậu ấy ra sân bay nhìn chiếc máy bay lao vút lên bầu trời bao la, tôi mỉm cười khoác lấy tay nhóc Huy.

“Đó mới là bầu trời của cậu.” Tôi lẩm bẩm.

“Chị nói gì vậy?” Nhóc Huy hỏi.

“Không có gì, về thôi.” Tôi kéo tay nó chạy ra bãi giữ xe. Đột nhiên cảm thấy việc có ở bên cậu hay không không do tôi quyết định, cứ thuận theo ý trời, vậy thì không cần lo nghĩ nữa. Tâm trạng tôi nhẹ nhõm hẳn, về sắp xếp lại mọi thứ ngày mai lại cùng nhỏ Thy tiếp tục công việc.

“Anh trở lại rồi.” Tôi kéo cái túi xách lại, kẹp điện thoại trên vai, đứng ở giữa đại sảnh trung tâm mua sắm nói chuyện với Thành.

“Vâng.” Tôi nhẹ giọng.

“Tối đến nhà anh, bữa tiệc của năm.” Bữa tiệc đầu năm của chúng tôi.

Năm nào chúng tôi cũng sẽ có một buổi tiệc nhỏ, xem như là đánh dấu trưởng thành, có một số bạn bè cũ của anh, chúng tôi gặp gỡ vài lần cũng xem như thân thiết: “Em và cô ấy đi mua sắm, xong đến chỗ anh luôn.”

“Ừ, qua sớm phụ anh.” Thành cười khẽ rồi cúp máy. Hôm nay có vẻ tâm trạng anh khá tốt.

Đi cùng hai chúng tôi là Khánh, cậu ta xung phong giúp hai đứa tôi xách đồ, đột nhiên dạo này hai người không còn tranh cãi nữa mà tình chị em ngày càng thân thiết.

Lệ Mai như bà hoàng đi trước chúng tôi, ai biểu người có thai phải được ưu tiên chứ. Tôi và Khánh chỉ như hai người giúp việc khiêng kệ nệ đủ thứ đồ.

“Tiệc đầu năm à?”

“Ừ.”

“Xem ra hôm nay có lộc ăn rồi.”

“Cô suốt ngày chỉ biết ăn thôi à?” Khánh oán thán.

“Tôi ăn cho con tôi, liên quan gì cậu, hả?” Mai khua khua tay, tôi cứ sợ cô ấy không cẩn thận vậy mà cô ấy làm như không có chuyện gì.

Ghé siêu thị mua đồ về nấu, Mai đi một mình, Khánh chở tôi bằng xe Phát. Thật ra tôi chạy xe bình thường đã yếu lắm rồi, huống gì cậu ấy đi mô tô. Không như Khánh, đi chơi bằng xe đạp, đi làm bằng xe hơi. Thì ra dân có tiền thường làm chuyện khác người như thế!

Buổi tối Khánh chở Mai về, Thành đưa tôi về. Đúng ra Khánh muốn đưa tôi về nhưng thấy thái độ khó xử của Mai với mối quan hệ của cô ấy nên Thành đưa tôi về có lẽ hợp lý hơn. Nếu không phải vì mang xe Phát về tôi tình nguyện đi taxi, dù tốn chút tiền đỡ hơn phải ngồi sau lưng anh thế này.

“Phát khi nào thì về?”

“Hơn một tuần nữa, cậu ấy dự lễ tốt nghiệp xong sẽ về.”

“Ừ.” Tôi nghĩ anh muốn nói gì nữa nhưng thấy anh im lặng tôi cũng không mở miệng.

“Nghe nói... em và cậu ấy sẽ kết hôn?” Lúc lâu sau tôi mới nghe anh ngập ngừng hỏi.

Nửa muốn ừ mà nửa muốn không. Nửa muốn nói thật với anh những suy nghĩ trong lòng, nửa muốn nói ừ để anh thôi đừng kì vọng vào tôi nữa. Nhưng những suy nghĩ của tôi không tồn tại được lâu, bởi bên kia đường một chiếc ô tô bốn chỗ đang lao thẳng về phía này.

Là cổ tình, tôi thấy rõ, Thành cũng thấy, nhưng lúc vừa qua ngã tư bên kia còn đèn đỏ, đường lại không vắng, hơn nữa chiếc xe đó đến gần chúng tôi tự nhiên lao đi nhanh hơn.

Tôi hốt hoảng, nắm chặt lấy gấu áo Thành. Anh ấy cũng có phản ứng né sang bên kia, tông phải rào chắn, chiếc bốn bánh lao thẳng vào cột đèn bên vệ đường. Một cú ngã xuống, tôi như lơ lửng đầu đó rồi vắng xuống thật mạnh. Đến cảm giác đau cũng không còn.

...

Lúc tôi tỉnh lại đã mấy ngày sau đó. Nhìn ống kim ghim trên tay và khung cảnh quen thuộc tôi mới nhớ ra chuyện gì. Muốn ngồi dậy chạy đi tìm Thành nhưng trong phòng không có ai cả, lại không biết anh ấy ở đâu. Tôi rút ống truyền nước biển trên tay ra, đi men theo hành lang dài đến phòng trưởng khoa thì thấy ba, cả Thành đang đứng đó, một tay bị băng lại, đầu cũng quấn băng. Hai người đứng che khuất bàn làm việc bác sĩ, tôi định đẩy cửa vào thì nghe ba tôi nói.

“Chúng tôi đã giấu con bé bao nhiêu năm rồi, bác sĩ ghi vào bệnh án mới phát hiện gần đây cho chúng tôi dễ ăn nói, được không?”

Là chuyện gì? Chuyện liên quan đến tôi sao? Tôi không đẩy cửa vào mà đứng ở cửa, chỉ nghe bác sĩ chậm rãi nói:

“Dù trước đây là khối u lành tính có thể dùng thuốc ngăn chặn sự phát triển của nó, nhưng vì cú va đập mạnh quá chúng tôi còn phải kiểm tra xem máu bầm có tụ lại hay khối u có xu hướng dịch chuyển đè lên những dây thần kinh khác hay không. Tôi đã khuyên gia đình nên làm phẫu thuật nhiều lần rồi. Dù trước mắt khối u đó không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống nhưng trong y học có nhiều tình huống không lường trước được.”

“Nhưng sức khỏe con bé quá yếu, tôi...”

“Về việc này anh không cần lo lắng, bác sĩ chúng tôi kiểm tra kĩ lưỡng mới quyết định. Anh nên về bàn lại với gia đình, nhất là con rể anh. Lần trước tôi có khuyên rồi, tỉ lệ thành công là chín mươi phần trăm cậu ta cũng nhất quyết không mạo hiểm, còn chê trách chúng tôi nữa. Haiz, hệt ra tỉ lệ đó đối với một ca phẫu thuật khối u não đã cao lắm rồi. Tôi khuyên gia đình nên bàn bạc kĩ lưỡng lại thì hơn.”

Tôi dờ dẫm, sờ tay lên đầu còn một mảng băng bó hơi đau. Là đang nói về tôi sao? Sao có thể? Khối u? Phẫu thuật?

Tôi đi về phòng bệnh, nằm đó, xâu chuỗi lại tất cả mọi chuyện tôi hiểu bác sĩ đang nói gì, hiểu mọi việc kì lạ quanh tôi trước nay là xoay quanh cái gì. Thì ra mọi thứ tôi có được là vì tôi bệnh, cả Phát cũng vậy.

Muốn kết hôn sao? Nực cười! Nghĩ đến cô gái kia, cô ấy hết thấy tôi đều không bằng, nếu tôi là cậu ấy tôi sẽ không chọn một đứa vô dụng như mình về làm vợ.

Ông biết không? Thì ra vì vậy ông mới ủng hộ việc kết hôn giữa tôi và Phát. Vì thương tôi nên phải gánh vác trách nhiệm chăm sóc tôi, là cả đời đó! Có công bằng với cậu ấy không?

Tại sao cậu ấy lại như vậy? Tôi đâu cần cậu ấy gánh vác trách nhiệm đêm hôm đó hay tình bạn bao nhiêu năm qua. Có lẽ ranh giới giữa yêu và sự thương hại nó mỏng manh quá nên cậu ấy đã cố tình không nhận ra, hay chỉ là cậu ấy thừa biết nhưng vẫn muốn như vậy.

“Ba à... Thành có sao không?”

Tôi gọi ba khi ông đang ngồi cạnh giường, tôi vội nhắm mắt nên ông không nhận ra, lúc mở mắt ra nước mắt đã tự động chảy không kiềm được. Tôi lau khóe mắt, nơi đó vẫn còn nhức nhối với sự thật mà tôi vừa nhận ra.

“Không sao, chỗ gãy tay ngày trước giờ chạm tới có chút vấn đề nhỏ. May mà hai đứa phát hiện kịp thời, nếu không, ba không dám nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra.” Ba thở dài, lộ rõ sự lo lắng trên khóe mắt.

“Là tên đó cố ý đâm vào chúng con.” Giọng tôi nhẹ hẫng, có cảm giác như đang nói về chuyện của một người nào đó khác mà không phải là mình.

“Ba biết.” Ba đưa tay vén mớ tóc lòa xòa trên trán tôi. “Con không cần lo, chuyện khác ba nhờ cô chú Phong để ý xem rồi, lát nữa sẽ có công an tới điều tra, có sao thì nói vậy không cần bận tâm gì hết, biết chưa?”

Điều này tôi hiểu, dù không muốn cũng phải đối mặt với công an, nhất là việc cố ý gây tai nạn như vậy. May mà Thành không sao. May mà không có chuyện gì lớn.

“Ba đừng cho Phát biết.”

“Cô chú Phong đã nói rồi, còn dặn cậu ấy dự lễ trao bằng xong hãy về, con cũng yên tâm đi. Điện thoại nè, gọi cho thằng bé nói con không sao cho nó yên tâm.”

Ba đưa tôi cái điện thoại rồi đi ra ngoài. Tôi cũng không biết gọi để làm gì, phải nói những gì. Là cậu ấy lừa dối tôi, cậu ấy cho rằng chuyện gì cũng giấu được tôi cả đời sao? Cậu ấy cho rằng tôi biết chuyện sẽ không đau sao?

Không phải.

28. Chương 28: Hoa Hải Đăng

“Anh nhìn em như vậy làm gì?” Tôi ngồi nghịch nghịch mấy cây hoa hải đăng phía trước khuôn viên bệnh viện, Thành ngồi cạnh tôi vào một buổi chiều đầy nắng.

Không khí mùa xuân vẫn còn quanh quẩn trên khắp các con đường. Nắng vẫn còn vàng hoe, ấm áp. Từng đàn chim bay lượn trên không trung tạo ra hình chữ V trên nền trời xanh thẳm. Gió thổi lùa qua mấy tán cây, trước mấy lối đi vẫn còn tấp nập người qua lại, những đứa bé chơi đùa, người già chống gậy, những người công nhân lao dọn vệ sinh. Mọi người ai nấy cũng bận rộn với cuộc sống của riêng mình.

“Em biết chuyện gì rồi phải không?” Thành hỏi.

“Em thì biết gì chứ?” Tôi cười cay đắng, nụ cười này so với khóc còn tệ hơn. Không phải anh không biết, tôi biết chắc là anh biết, nhưng anh vẫn muốn hỏi cho đến khi tôi nguyện ý nói ra. Thành là như vậy. Lúc nào anh cũng bày ra trước mặt tôi một dạng không đối, dịu dàng và thấu hiểu.

“Em đừng lừa anh, khả năng của em không tới.”

Tôi ngẩng cổ phùng má với anh: “Anh biết rồi còn chạy đi hỏi em làm gì, phí công!”

Nói xong tôi phun phì bông hải đăng trong miệng ra. Anh trợn mắt nhìn tôi: “Em ngậm lung tung thứ gì trong miệng đó? Có biết bắn không? Có biết nguy hiểm không?”

“Không có gì, chỉ là cọng cỏ thôi, loại này còn là thuốc quý nha. Anh không biết đâu. Ha ha.”

Tôi cười gượng gạo, thật tình chỉ biết loài hoa này được ví như thần hộ mệnh của những bệnh nhân ung thư máu và đem lại sức hồi sinh như sức sống của mùa xuân mới, còn việc ăn vào có sao không thì chưa nghe nói. Lúc này nhập tâm quá lỗ xé ra cho vào miệng nên giờ phải chống chế nói như vậy. May mà nó không có độc.

Anh xoa đầu tôi, “Đừng trách cậu ấy.”

“Em hỏi thật anh nha, anh có thiếu nợ cậu ấy mấy tỷ hay không khi nào trúng số em thay anh trả, anh đừng bày ra bộ dạng như thiếu nợ cậu ấy như vậy em thấy nhức mắt lắm!” Cuối cùng tôi cũng nói hết thắc mắc trong lòng ra, phun phì phì hết mấy thứ còn sót lại trong miệng.

Anh cũng không để ý mà chậm rì rì trả lời: “Thì chính vậy, anh nợ cậu ấy.”

“Bao nhiêu? Lương anh gấp mấy lần em chẳng lẽ không đủ trả?”

“Em ngây thơ thật, nếu chỉ thiếu tiền thôi thì đâu đến nỗi vậy.” Cũng đúng. Nhưng mà...

“Em biết rồi, là anh không muốn nói, ừ, được lắm, em coi anh là bạn bè mấy năm rồi có chút chuyện cũng không nói, có chuyện gì mọi người đều hứa lại giấu giếm em.”

“Thật ra lúc nghe em và cậu ấy kết hôn anh cũng không cảm thấy bất ngờ.” Anh không để ý đến thái độ trách móc của tôi mà cũng thành công chuyển đề tài, tôi cũng không nói gì, tiếp tục lắng nghe: “Từ lúc đầu anh đã biết kết quả sẽ như vậy, em cũng đừng cố chấp nữa. Em biết bác sĩ nói gì với anh không, là cậu ấy bảo vệ em quá tốt. Anh cũng thấy, mọi người ai cũng thấy. Xét cho cùng cậu ấy cũng vì em, nếu lần này em có chuyện gì chắc cậu ấy chạy về trực tiếp đem anh quảng xuống biển cho cá mập ăn rồi.”

“Thời buổi này cá mập cũng không dễ có trên biển, nên anh yên tâm được rồi.” Tôi cười cười chọc anh.

“Em không trách cậu ấy chứ?” Anh hỏi nghiêm túc.

“Em biết cậu ấy làm việc gì đều nghĩ đến em. Nhưng mà, không yêu có nghĩa là không, dù có biện bạch thế nào cũng không thể hóa trắng thành đen, anh hiểu không? Em chỉ buồn vì tại sao cậu ấy lại như vậy, từ bỏ mọi thứ vì em, không đáng. Anh biết tên công an trẻ lúc sáng đến lấy lời khai không? Cậu ta trực tiếp gọi em là cái đuôi nhỏ của Phát, đột nhiên em thấy thật buồn cười. Hóa ra hồi cấp một em nổi danh với cái tên dễ thương đó em cũng không biết.”

“Em không biết sự ỷ lại của em hình thành từ lúc nào, lúc nhỏ em đi theo cậu ấy, cậu ấy đi đâu em đi đó, cậu ấy làm gì, chơi gì em lần lượt theo phía sau. Cậu bạn kia học chung với tụi em hồi lớp ba. Cậu ấy nói em nổi tiếng không phải vì em là con của giáo viên trong trường, mà bởi Phát. Lúc nào cậu ấy cũng có một con nhóc nhỏ xíu con, tóc ngắn, hay khóc nhè đi sau lưng.”

“Lớn lên cũng vậy, cậu ấy làm gì em cũng học làm theo, cậu ấy chơi với ai em cũng lại gần làm quen với người đó, có lẽ cả đời này em sinh ra chỉ là một đứa bám đuôi không có đủ tư cách xuất hiện ngang hàng với cậu.”

“Anh đừng thấy cậu ấy đối xử tốt với em thì không lo, em không lo cậu ấy có đối tốt với em hay không, thứ mà em lo là tình cảm cậu ấy đối với em là gì, thương hại sao? Em không cần. Chỉ cần cậu ấy nói với em một câu thôi, nửa đời sau em không tin tự mình không lo được ỉn. Mấy năm nay ra đời tự mình làm ăn em cũng không phải là không lớn lên, không biết suy nghĩ.”

Thành không nói gì, chỉ nhìn tôi chăm chú. Thật ra trước giờ tôi không có thói quen nói nhiều, nhất là với anh, chỉ là, sau nhiều chuyện trong lòng cảm thấy khó chịu muốn đem anh ra làm cái thùng rác cho đỡ phải nặng lòng.

Sau một lúc lâu, Thành hỏi: “Em nghĩ cậu ấy không yêu em mà là đang thương hại?”

Tôi không do dự gạt đầu.

Anh cười: “Tình yêu chỉ có thể ngộ, không thể cầu. Anh ví dụ cho em thấy, giả sử em muốn tìm một người chồng, thay vì em đặt mục tiêu người đó thế nào, hãy nhìn xem xung quanh có ai hợp tiêu chuẩn không. Em khư khư ôm cái tiêu chuẩn của mình thì vĩnh viễn em cũng không tìm được một người như vậy.”

Đạo lý của anh rất đúng. Nhưng mà anh không hiểu vấn đề giữa chúng tôi. Làm sao tôi không hiểu là anh đang khuyên tôi quay đầu lại, trân trọng hạnh phúc bây giờ với Phát. Nhưng khoảng cách giữa hai chúng tôi, cái khoảng cách đã hình thành hơn hai mươi năm qua không cách nào rút lại được. Tôi cũng đã qua cái khoảng thời gian bốc đồng cho rằng chỉ có tình yêu mới sống được.

Tám năm qua tôi học được rất nhiều, giữ một người trong lòng không khó chịu như mọi người vẫn nghĩ. Ít ra, khi mở rèm cửa sổ nhìn qua bên kia, tôi có thể nhìn thấy cậu ấy mỉm cười với mình.

Có lẽ lần này buông tay là cho cậu ấy một cơ hội, cũng là cho tôi thời gian tự nhìn nhận lại tình cảm của chính mình. Tôi không sai, cậu ấy cũng không sai, vốn dĩ hai người không sai nhưng ở bên cạnh nhau chưa chắc đã đúng.

...

Mọi người lũ lượt kéo đến thăm tôi, ông nội tôi với ông nội Phát cùng nhau đến. Nhìn hai người thoải mái trò chuyện với nhau tôi khẽ thở dài. Vấn đề khi nào cưới, đãi tiệc ở đâu, chuyện khách khứa thế nào luôn quay bay vèo vèo trong phòng. Đầu tôi như muốn vỡ ra.

Thành đứng bên cạnh tôi chỉ cười cười, rõ ràng là anh đang nhạo báng tôi không thể thoát khỏi cuộc hôn nhân này. Sau lần tâm sự khoảng cách xa lánh vô hình giữa tôi và anh biến mất. Tôi sẽ bình tĩnh tiếp nhận quan tâm của anh, anh cũng nói là sẽ không cố chấp nữa. Chúng tôi có thể làm bạn thân, anh cũng có thể chúc phúc cho tôi.

....

Ba tôi vẫn không nói chuyện phẫu thuật cho tôi biết. Lúc tôi ngủ ba mới bàn với chú Phong chuyện sẽ để Phát về nói chuyện với tôi cũng tính chuyện phẫu thuật. Tôi quay lưng vào vách tường, nước mắt không nhìn được cứ tuông ra.

Tôi cũng nghe chú Phong nói lần tai nạn này là Thành chịu thay Phát. Vốn dĩ bên bị cáo vụ án chú Phong đang theo một mực ép bên nguyên phải bỏ khởi tố. Bên kia cũng tiền mua chuộc không được lấy tính mạng Phát ra làm mồi nhử. Chú Phong dặn Phát phải cẩn thận nên mấy lúc đi với tôi hiếm khi nào lái xe đi mà chỉ gọi taxi, tôi còn tưởng tính khí đại gia cậu ấy trỗi dậy. Lúc lên máy bay chú Phong mới thở phào nhẹ nhõm không còn lo lắng nữa, vậy mà không ngờ Thành vì chạy xe Phát mà bị hại.

Vụ án xử hôm qua, thêm vụ cố ý gây thương tích cùng với mua chuộc nữa bên bị cáo thua thảm hại. Cũng may Thành vững tay lái kịp thời tránh, nếu không chắc hai người chúng tôi cùng nhau chui vào lớp đất lạnh rồi.

Mấy vụ phức tạp rắc rối đó ba và chú Phong quyết định không nói cho tôi biết, nhưng đâu biết rằng vì đợi Phát về mà tôi còn chưa ngủ mới nghe được tất tần tật thế này.

Phát về lúc mười hai giờ đêm, dự lễ trao bằng xong cậu ấy đi chuyển máy bay sớm nhất quay về, biết cậu ấy vì lo ình trong lòng tôi cũng nhộn nhạo. Tôi còn thức nhưng tự dưng lại sợ đối diện với cậu ấy. Cậu ấy ở lại với tôi, nói ba và chú Phong về nhà, hai ông già cũng vui vẻ đi về.

Ba và chú đi không lâu thì Phát có điện thoại, cậu ấy bước ra ngoài nghe. Tôi nghĩ làm gì phải lén lút đi ra ngoài như vậy nên cố ý xuống giường bước ra theo.

Cậu ấy đi cuối hành lang mới nghe, tôi núp chỗ chân cầu thang gần đó gần như nín thở để cậu không nghe thấy tiếng thở nặng nề của mình.

“Tìm anh có chuyện gì?”

“...”

“Vừa về đến, không sao.”

“...”

“Anh đã nói em không cần xen vào chuyện riêng của anh.”

Cô gái bên kia nói gì đó rất nhiều, tôi nghe cậu ấy lặng thin thật lâu, mới khẽ nói.

“Chuyện của giáo sư là do anh sắp đặt, ông ấy cũng không phải không đồng ý. Chỉ là một cuộc phẫu thuật nhỏ đối với ông ấy không có vấn đề.”

“ ... ”

“Em biết một người bác sĩ đứng trên bàn mổ tinh thần phải vững mà, không phải sao?”

“ ... ”

“Đúng vậy, là vì cô ấy.”

“ ... ”

“Em đừng cố ý gây chuyện.”

“ ... ”

“Được rồi, khi nào trở về gọi anh đến đón. Chúng ta nói chuyện rõ ràng.”

Câu cuối cùng tôi nghe được là cô ấy trở về sẽ nói chuyện rõ ràng. Vậy không phải đã đủ rõ ràng rồi hay sao? Giọng nói đó truyền qua điện thoại chỉ nghe được một giọng nữ mơ hồ nếu không tôi cũng muốn biết họ nói gì.

Đi trở về phòng bệnh, nằm xuống một lúc lâu mới thấy Phát quay trở lại. Anh trăng chiếu vào gương mặt của cậu ấy. Gương mặt mệt mỏi, râu dài ra nhiều rồi, thật nhếch nhác. Đột nhiên muốn vươn người lên, nắm lấy góc áo sơ mi trắng của cậu rồi nói với một câu, “Chỉ cần cậu có chút thích mình, hay là, lấy nhau đi”. Nhưng tôi không có can đảm, chỉ nghĩ vậy rồi thôi, nhắm mắt tiếp tục ngủ.

29. Chương 29: Tiếng Lòng Hoa Lan Chuông

Hôm nay xuất viện, sáng đã thấy Phát bưng tô cháo nóng hổi để trước mặt, gương mặt cậu ấy đã sáng sủa hơn, áo sơ mi trắng bèo nhèo ban tối đã được thay bằng cái áo sơ mi màu xanh sạch sẽ.

Tôi tránh né ánh nhìn của cậu, chỉ đi rửa mặt, thay đồ rồi vùi đầu vào bữa sáng của mình. Tay chân mấy chỗ trầy xước nhỏ cũng đã kéo da non, đầu cũng đã tháo băng, bác sĩ nói tuần sau đến kiểm tra tổng quát nếu không có chuyện gì vậy là được.

Thành về hôm qua, tôi không ngờ đến đón Thành là cô gái hôm trước gặp ở karaoke Nhật Nguyệt. Cô gái nhỏ đi sau lưng xách hành lý cho anh, nhìn anh nhăn nhó không cam tam tôi chỉ muốn bật cười. Anh đến nói với tôi một tiếng về trước, đúng lúc nhóc Huy và Thy ở đây nên nán lại nói chuyện.

Cô gái nhìn tôi với vẻ không được tự nhiên, nhưng miễn cưỡng vẫn cười cười chào hỏi tôi. Dù đã cắt tóc ngắn, nhưng gương mặt cùng đôi mắt đêm đó đã khắc sâu vào trí nhớ tôi không rời. Lần trước hẹn cô ấy ra nói rõ, tôi nói nếu muốn chiếm được tình yêu không nhất thiết phải dựa vào vẻ ngoài. Quả thật là cô ấy đã thay đổi.

Nếu lần này tình yêu cô ấy đủ cháy, tôi nghĩ sớm muộn Thành cũng sẽ xiêu lòng. Người bên cạnh mình không nhất thiết là người mình yêu nhất, quan trọng là người ấy xuất hiện vào đúng thời điểm. Lúc này, cô ấy ở bên Thành tôi cũng thấy yên lòng.

“Xem như lần này anh và Phát hết nợ rồi nhé! Nếu không người bị bó tay như xác ướp kia không phải anh mà là cậu ấy rồi. Em thay mặt cậu ấy xin lỗi anh.” Tôi cười hi hi đưa anh ra thang máy. Trước lúc đi còn nháy mắt với cô gái kia. Nhỏ Thy cứ lăm ba lăm bảm: “Em thấy chị ấy hết sức quen thuộc...”

Tôi cũng không nói gì, lúc đó nhìn ra cửa sổ những cơn gió tháng ba thổi ngoài khung cửa, đem những chiếc lá xoáy tròn, xoáy tròn rồi rơi xuống đất. Mỗi chiếc lá đều có số mệnh, dù cố gắng bám víu rồi cũng sẽ lìa cành. Tôi mỉm cười nhẹ nhõm, Cố lên nhé, cô gái nhỏ!

Dù chậm nhưng vẫn phải nuốt hết tô cháo, vì nếu không ăn hết tôi cũng đừng hòng xuất viện trong hôm nay. Mọi người trong nhà giao tôi cho Phát, dĩ nhiên Phát nói gì mọi người cũng nghe, còn tôi chỉ là một con nhóc nhen trong nhà sao dám cãi.

Phát lấy cái tô trong tay tôi, xoay người vào nhà tắm rửa. Tôi lấy điện thoại ra chơi game, xem Phát là mấy trái cây bay bay, chém chém chết nè.

“Còn khó chịu à?” Thấy vẻ mặt của tôi Phát lại gần, sờ tay lên trán tôi.

Tôi đứng dậy, mở toang cửa sổ, thở ra nhẹ nhàng: “Không có, không sao.”

“Về chuyện phẫu thuật... tôi xin lỗi. Không phải không muốn cho cậu biết, mà là sợ cậu lo lắng, thật ra thì không sao.” Cậu ấy ngồi xuống cạnh tôi, di di đôi giày trên nền gạch không nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Biết từ khi nào?” Tôi quay lại nhìn thẳng vào cậu ấy, mắt không chớp lấy một cái như muốn nhìn rõ biến hóa trên gương mặt cậu.

“Lúc nhập viện năm lớp bảy.” Phát thành thật, lúc này mới ngược lên nhìn thẳng vào mắt tôi. Đôi mắt đen láy, kiên định ấy nhìn tôi.

“Có thể không phẫu thuật không?” Tôi cụp mắt xuống, chỉ cần không làm phẫu thuật có phải hay không cậu ấy sẽ không rời xa tôi?

“Không sao đâu. Giáo sư sẽ là bác sĩ mổ chính, sẽ không sao. Yên tâm tin tưởng tôi.”

“Ừ.”

Tôi cũng uể oải gật đầu. Không phải tôi búyng bình, cũng không phải tôi sợ chết, chín mươi phần trăm cơ hội thành công là cao rồi. Nhưng mà, cậu ấy vì khối u não của tôi nên trước giờ mới đối xử với tôi như vậy. Sao khi tôi khỏe lại rồi sẽ thế nào? Cậu ấy sẽ không màng điều gì mà trở về bên cạnh cô gái kia sao? Nhớ đến câu nói buổi tối trong đầu tôi cứ lẩn quẩn không yên. Về nói rõ sao? Dù có yếu mềm thế nào tôi cũng không thể đi van nài lòng thương nơi cậu, nhục lắm, tủi lắm!

Sao khi phẫu thuật thành công có lẽ cái bóng của sự thương hại cũng không còn. Không có hôn lễ, không có Phát, không có gì hết. Chỉ còn gia đình, còn bạn bè. Ừ, so ra cũng không phải là mất tất cả.

Nghĩ thì mạnh mẽ nhưng từ lúc trong bệnh viện về nhà, mở cửa phòng chào đón tôi là hương thơm ngào ngạt của hoa lan chuông. Tôi cũng không thấy vui thích gì. Cảm thấy đầu óc trống rỗng, mất mát. Chưa bao giờ tôi lại sợ hãi như lúc này, cảm thấy mọi việc cứ như sắp vỡ ra. Khánh điện thoại tôi cũng từ chối không nghe, tôi không muốn cậu ta lo lắng, cũng không có tâm trạng nói chuyện. Trong lòng có khúc mắc, lúc nào cũng chỉ muốn chui lủi đâu đó cho yên. Lúc đó tôi đã không để ý đến, là cậu ấy muốn thay lời xin lỗi đến tôi qua những bông hoa này. Bởi vì tiếng nói của Lan chuông trong tình yêu có 1 ý nghĩa rất giản dị: “Anh có lỗi khi làm em khóc!” Một cách chuộc lỗi đơn giản nhưng vô cùng lãng mạn, cả một lời hứa chân thành. Vậy mà vì sợ hãi, vì không đủ tin tưởng tôi đã đánh mất đi cơ hội của chính mình.

...

Phát loay hoay làm cơm dưới bếp, nhìn bóng dáng nhanh nhẹn của cậu đi qua đi lại, chợt có cảm giác như đang mơ. Trong giấc mơ của tôi bao nhiêu ngày trước, cậu ấy sẽ trở thành người chồng dịu dàng, là người có trách nhiệm, cậu ấy sẽ bảo vệ, săn sóc tôi giống như từ ngày bé đến giờ. Nhưng khi biết được sự thật, mọi giấc mơ trong tôi cứ như vậy mà vỡ ra, sụp đổ.

Lúc ở sân bay, tôi nghĩ lúc cậu ấy về chúng tôi sẽ cứ như vậy nắm tay nhau đi đăng kí, làm lễ, rồi ngày ngày trải qua những ngày bình lặng cho đến khi đầu tóc bạc đi. Lúc đó tôi sẽ ngồi trên chiếc ghế dài, chăm sóc cho đứa cháu nhỏ trong vòng tay, cậu ấy hì hụi bên những chậu hoa nhỏ trước sân. Giấc mơ ấy vốn dĩ không có thật, mọi thứ thật ra chỉ là ảo giác.

Bữa cơm này là bữa cơm dài nhất mà tôi từng ăn. Cậu ấy gỡ xương cá bỏ vào bát tôi như mọi khi, dưới bàn tay của cậu mỗi món ăn đều vừa ăn đến lạ. Tôi biết miệng mình rất nhạt, trước giờ món ăn bình thường với mọi người tôi ăn sẽ cảm thấy mặn, khẩu vị không được tốt. Hôm nay ăn những món vừa mới mình mới biết cậu ấy cố ý nấu món ăn này vì tôi.

“Sao cứ lơ lơ vậy?”

“Không có gì, không ngờ mấy năm qua cậu cũng học làm được nhiều món đến vậy.”

“Ừ, qua đó tự bản thân phải biết lo ình thôi.” Cậu ấy cười, “Vả lại biết cậu không thích vào bếp nên tôi đặc biệt học làm những món mà cậu thích, có thích không?”

Đối mặt với sự dịu dàng của cậu tôi chỉ muốn tránh đi. Tôi không dám tiếp nhận. Tại sao lại đối với tôi tốt vậy đến lúc quay người lại chỉ thấy toàn giả dối? Khiến tôi chìm đắm rồi mới nhận ra sự thật bấy lâu nay được che giấu quá tốt.

Lặng lẽ đi lên phòng, những bông hoa trong không gian kín vẫn rung rinh tỏa hương ngào ngạt. Cậu ấy cố tình chuẩn bị những bông hoa vì tôi, nhưng ngoài cảm động tôi chỉ thấy chua xót. Tôi từng nghĩ mình là người hiểu cậu, ngần ấy thời gian bên nhau đủ để tôi nhìn thấu con người cậu, nhưng chỉ tám năm xoay trở, đối với tôi mà nói, cậu ấy không khác gì người lạ.

Vặn khóa tủ, lấy ra một ít tiền mặt, trong cái ví còn tấm hình tôi và cậu đứng cạnh nhau trong lễ tốt nghiệp. Lật mặt trong của ví còn có một tờ giấy, tờ giấy theo tháng năm đã ố vàng, dòng chữ trên đó đã nhòe đi nhưng tôi vẫn còn đọc được dòng chữ mà bao nhiêu năm qua mình vẫn nâng niu, “Mây, cậu là người quan trọng trong cuộc đời tôi.”

Năm chín tuổi, cậu ấy đã viết một lời như thế. Tôi cho rằng bây giờ tôi vẫn là người quan trọng đối với cậu, vì đâu ai vĩ đại đến mức đánh cược tất cả đời mình vào người con gái như tôi.

Tôi lắc đầu, xua đi mọi chua chát mới phát hiện ra nước mắt đã rớt từ bao giờ. Tôi kẹp tờ giấy lại ví tiền, lấy giấy tờ tùy thân bỏ lại cái ví trong tủ. Lấy thêm hai bộ đồ, bỏ vào ba lô viết lại tờ giấy cho nhóc Huy nhắn với ba mẹ, tôi khóa cửa bước ra đường.

Ngước mắt lên nhìn những con điều chao lượn trong không trung bao la, hai bên đường những đóa hoàng hậu vàng tươi rũ xuống tràn ngập cả không gian. Nắng vàng chiếu xuống làm những cánh bông trở nên tươi sắc. Tôi hít một hơi thật sâu, thành phố này, quá bộn bề rồi. Tôi muốn nghe mùi mặn đắng của biển.

Nửa tiếng mua được vé xe, lúc đến nơi bầu trời đã sụp xuống gần như lơ mơ mới nhìn thấy mặt trời vẫn còn chưa chịu rơi xuống hẳn. Thấy ra đón tôi vẫn với sự ân cần mà trước giờ vốn dĩ vậy.

Đứng trước nhà, thầy xoa đầu tôi: “Nghe thằng nhóc đó về rồi à? Nó chọc gì con sao hôm nay chạy tới đây một mình vậy?”

Tôi ôm lấy thầy, bật khóc. Thời gian vốn tưởng đã nhòe đi tất cả. Vẫn tưởng tám năm sau khi trở về, tôi sẽ ngẩng mặt đối với cậu như hai người bạn thân bình thường. Rồi cậu ấy bảo lấy nhau đi, dù không hiểu nhưng tôi cũng không lên tiếng phản đối. Lúc ở sân bay, cậu ấy nói: “Chờ tôi về!”, vậy mà lần này nhận về trong tôi chỉ là sự phũ phàng chất đắng.

Đêm, trong căn nhà gỗ ven mặt biển mênh mông, tôi ngồi bên bệ cửa nhìn ánh đèn chớp tắt của những chiếc thuyền đánh cá. Ngôi nhà gỗ này là em dâu thầy xây, để cho bạn bè thầy hay cô ấy và chồng về có thể ở đây nghỉ. Phòng không lớn lắm, làm bằng gỗ lim, có một cái giường cạnh cửa sổ hướng ra biển và một phòng tắm. Nơi này ít có khách du lịch, nên lúc nào tôi đến đây chơi cũng được thầy và cô ưu đãi cho ở căn phòng đẹp đẽ này, mỗi sáng có thể ngắm mặt trời mọc, chiều có thể ngắm mặt trời lặn. Ngồi bên bệ cửa sổ, cảm giác bình yên đến lạ.

Mọi người tắt bật với cuộc sống của mình, mấy đứa nhóc vẫn đang nghịch cát ngoài kia, ánh đèn chiếu rọi sáng cả một khoảng, mặt nước mênh mông, còn lòng tôi đang chìm trong bão dữ.

Không phải tôi đòi hỏi gì cao ở cậu, không phải tôi không biết cậu ấy đối xử với tôi như thế nào. Chỉ vì trong lòng tôi rất sợ. Tôi sợ phải đối diện với sự thật, rằng bấy lâu nay tình cảm mà tôi cố chấp giữ ở trong lòng không có ý nghĩa. Sự ràng buộc khiến khoảng cách giữa chúng tôi càng xa. Tôi tự hỏi, liệu mình có làm đúng?

Thầy nói, “Thằng bé không biết nói lời ngon ngọt, chỉ dùng cách riêng của mình để quan tâm con.” Có lẽ thầy nói đúng, nhưng thầy không biết bao năm qua cậu ấy đối với tôi như vậy là vì cái gì đâu.

Cả đêm ngồi đó nhìn ánh đèn chớp tắt. Trăng lặn rồi bầu trời hừng đông sáng lên, một vệt sáng chạy dài đến cuối chân trời... cái gì cũng có kết thúc của nó, tôi chấp nhận hoàn thành phẫu thuật. Sau đó, chúng tôi vẫn sẽ là bạn bè, hai người bạn luôn tồn tại trong đời nhau. Bao nhiêu năm tình cảm cũng sẽ như khối u ấy, cắt đi sẽ không còn đau, không còn lo sợ nữa.

Mặt trời buổi sáng lên cao, nắng vàng chiếu xuống, tôi thiếp đi lúc nào không hay...

30. Chương 30: Chương 30:

Sóng biển rì rào vỗ vào chân tôi, mát lạnh. Tôi ngồi nghịch cát, không để tâm đến bộ đồ màu trắng đến giờ bị hòa lẫn cát và nước. Phát đứng sau lưng tôi, vẻ mặt cậu trầm ngâm không nói. Tôi biết cậu ấy đang tức giận.

Từ lúc đến đây cậu ấy không nói một lời nào, tôi cũng mặc kệ.

Phủ phủ cát trên người đứng dậy, gió biển thổi vào người bỏng rát. Nhìn lại mới thấy da bị đỏ lên một vùng dưới chân, thì ra là cậu ấy đứng chắn nắng cho tôi nên tay và cổ không cảm thấy gì.

Tôi mỉm cười, thì ra trong tim thức cậu ấy đã ăn sâu một loại gọi là bảo vệ, cậu ấy sẽ không tự chủ được mà bảo vệ cho tôi, không tự chủ được quan tâm đến tôi. Đó chỉ là một thói quen hình thành sau bao tháng năm tôi bám víu sau lưng cậu.

Tôi đứng dậy, cát dưới chân vì sóng dạt lúng xuống làm tôi lảo đảo. Phát chụp được tay tôi giúp tôi đứng vững.

“Sao một mình chạy tới đây, có biết ở nhà ai cũng lo lắng hay không hả?”

“Không có việc gì thì tìm tôi làm gì? Không phải phẫu thuật là xong sao? Không phải cứ bỏ hết tất cả là yên sao? Không phải xong rồi cậu muốn làm gì thì làm sao?” Tôi vênh mặt với cậu ấy.

“Cậu không làm người ta bớt lo được hả? Nói gì lung tung vậy?”

“Tôi không cần cậu quan tâm, đi đi, tôi không cần, không cần. Sự thương hại của cậu vĩnh viễn tôi không cần, cậu nghe rõ chưa? Đi đi!” Tôi hét lên. Đôi chân bỏng rát vì nước biển đập vào mà tê dại. Đau lắm, nhưng cảm giác từ trái tim đâm vào lại sâu hơn, đau hơn.

Không phải phẫu thuật xong rồi là xong sao, cậu ấy muốn gì nữa. Tôi giằng tay cậu ấy ra, chạy về phía biển. Từng đợt sóng cuộn vào lòng, đập vào trái tim như cảm giác của tôi hiện giờ. Cậu ấy đuổi theo, kéo tôi lại, vì quá dùng sức mà hai đứa đều ngã nhào ra nước. Tôi ho sặc sụa, cậu ấy kéo tôi dậy ôm tôi đi về phía nhà gỗ.

Đặt tôi vào phòng tắm, mở vòi nước nóng cho tôi rồi nói: “Tự mình tắm đi.”

Tôi ngồi im không nhúc nhích, để từng dòng nước trên vòi sen chảy ướt đầu, ướt đôi mắt đang nhập nhèm nước mắt mặn chát. Mặc kệ sự giận dữ của cậu ấy, tôi không nghe theo, cũng đâu phải cậu ấy chưa quen với tính nết tôi. Việc gì phải tỏ ra như thế? Tôi nguyện tỏ ra đáng ghét nếu điều đó khiến cậu sống thật với lòng mình.

Cậu ấy gần từng chữ: “Nếu không muốn để tôi tắm cho cậu.”

Nói rồi kéo tôi lại tự tay cởi đồ ra, tôi vẫn không phản ứng, nhìn trần trần vào cậu như một người xa lạ. Như một phản xạ tự nhiên, cậu ấy lấy tay che mắt tôi lại: “Đừng nhìn tôi như vậy...” Nói rồi xoay người tôi ra sau lưng, lưng tôi dựa hẳn vào người cậu, cậu ấy từng chút một cậu ấy gọi đầu cho tôi. Từng ngón tay nhẹ nhàng luồn vào tóc, mùi dầu gội thoang thoảng, tôi bình yên nhắm mắt lại.

Gội đầu xong cậu ấy xoay người tôi lại, thoa sữa tắm rồi dùng nước nóng tắm qua cho tôi. Những đầu ngón tay cậu chạm vào lớp da mỏng trên người tôi, run run. Cuối cùng cậu quấn một lớp khăn tắm lau người cho tôi, đặt tôi trên giường rồi bước vào phòng tắm thay bộ đồ đã ướt bằng bộ đồ đá banh của thầy để trong tủ, vì trước đây tôi và Phát có đến nên đồ thầy chuẩn bị vẫn còn nguyên ở đó, cũng đến lúc cần dùng rồi. Cậu ấy sấy tóc cho tôi, tôi vẫn không nói gì.

Có lẽ tôi rất ngu ngốc. Rất ngu ngốc khi dùng cách này khiêu khích tình cảm của cậu. Nếu cậu ấy không kiềm được hôn tôi, hay trực tiếp làm tình, tôi cũng sẽ không ngại đáp trả. Rốt cục cậu ấy vẫn giống là một người anh trai trong nhà, đối diện với tôi không có một chút dục vọng. Hay nói khó nghe hơn, tôi không khơi gợi được dục vọng nguyên thủy trong cậu.

Tôi cười khổ, nước mắt không tìm được lối thoát. Lúc cậu ấy xoay đầu tôi lại hình ảnh trước mắt đã nhòe đi. Mấp má môi muốn hỏi cậu ấy tại sao lại đối xử với tôi như vậy, cậu ấy đã dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt đang lăn dài trên khóe mắt.

“Đừng khiêu khích sự tự chủ của tôi.” Lúc nói những lời này cậu ấy gần như là đang lẩm bẩm, cũng giống như đang nói với chính bản thân mình, nước mắt tôi lại không ngừng rơi. Tại sao cậu ấy phải sống lý trí như thế?

Chủ động tách người ra, hôn lên môi cậu. Đôi mắt cậu lóe lên một chút thần thốt rồi cũng hôn lại tôi, điên cuồng chiếm giữ. Không biết qua bao lâu, khi nằm xuống cái giường đệm dày, hơi thở của cậu vờn quanh tai tôi, nghe cậu ấy đề nghị nói: “Lần trước... giữa tôi và cậu không xảy ra chuyện gì hết. Là tôi không cẩn thận nên bị đứt chân, máu trên giường là máu của tôi.”

Tôi nhìn cậu ấy trân trối. Vậy không phải vì đêm đó mà cậu ấy mới khủng hoảng đòi chịu trách nhiệm, đòi kết hôn sao?

Cậu ấy cười bên tai tôi, “Cậu khinh bỉ tôi đi, là tôi bảo vệ tình yêu của mình quá tốt, khiến cho cô ấy ngốc nghếch lúc nào cũng cho rằng tôi là vì trách nhiệm, vì thương hại. Cô ấy thậm chí còn không biết tôi yêu cô ấy nhiều như thế nào, rồi tự dằn vặt mình, tự tổn thương.”

Nói rồi cậu ấy tiến vào sâu trong tôi. Lần này mới thực sự là lần đầu. Lần đầu tiên giao thoa giữa hạnh phúc và đau đớn. Lần này coi như tôi tự làm tự chịu.

Không biết tôi thức dậy rồi thiếp đi bao nhiêu lần, rốt cục cũng biết được cậu ấy không lý trí như trong tưởng tượng của tôi. Không biết trải qua bao nhiêu lần hành xác, lúc tôi thức dậy trời đã chạng vạng tối.

Nhìn cậu ấy ngủ yên lành, vàng sáng nhạt nhòa ở ngoài chiếu lên chân mày đang nhíu lại của cậu, tôi yên lặng nhìn ngắm cậu ấy. Trước giờ tôi thích nhất vẫn là chân mày, tôi thích những người có đôi chân mày đậm, phải nói chân mày của cậu rất đẹp, đủ đậm mà không dữ.

Vươn người lấy được cái điện thoại đầu giường, mở máy mới thấy tin nhắn của thầy. Thầy có việc phải đi công tác vài ngày, thầy gọi Phát đến rồi. Khi nào về nhà cứ để chìa khóa chỗ cô nhé, thầy dặn cô đừng làm phiền đến hai đứa. Khi nào đói về nhà thầy ăn cơm, cơm cô chuẩn bị sẵn cả rồi.

Tôi cười hạnh phúc, chỉ có thầy là chu đáo. Nhịn không được tôi vội nghĩ có phải thầy nói hết với Phát rồi hay không? Lại nghĩ, là người trong cuộc như tôi quá u mê nên không hiểu, suýt chút nữa đập đổ mọi thứ còn sót lại của tôi và cậu. Đúng vậy, Thành nói đúng, tình yêu chỉ có thể ngộ không thể cầu.

Vì tôi nhìn cậu quá chăm chú nên Phát thức dậy nhìn chằm chằm tôi rồi kéo tôi sát vào lòng.

“Cậu thật ngốc. Tôi làm tất cả là vì ai chứ? Còn đi mách lẻo với thầy hại thầy mắng tôi một trận, còn định quăng tôi xuống biển.”

Tay tôi ôm cậu chặt hơn, hít thở mùi hương của cậu ấy tràn đầy trong căn phòng.

“Xin lỗi.”

“Cậu đừng hiểu lầm, giữa tôi và Vy không có gì cả. Cô ấy chỉ phụ tôi nghiên cứu một đề tài, sau đó, ừm, tôi nhờ giáo sư làm một cuộc phẫu thuật, với điều kiện đề tài đó phải nộp lại, chúng tôi không được lấy. Vì quá cố chấp nên cô ấy không cam lòng mới tìm đến cậu. Lúc đầu, tôi nói rõ với cô ấy là làm đề tài này chỉ với một mục đích duy nhất là vì cậu, cô ấy không hiểu, còn lôi Khánh vào việc này.”

Từng giọt nước mắt của tôi lặng lẽ rơi xuống. Không phải tôi không biết cậu ấy làm vì tôi nhiều việc, mà là, chính tai nghe cậu ấy thú nhận tôi vẫn có chút không quen. Lại còn chủ động giải thích những hiểu lầm giữa hai chúng tôi nữa.

“Thật ra, cô ấy muốn Khánh đến chiếm lấy cậu, lúc gặp cậu ta đưa cậu tới bệnh viện cậu ấy nói chuyện với Vy, tôi nghe được. Tôi cảm thấy cậu thật ngốc khi không biết gì, nhưng tốt rồi, cậu không xiêu lòng, lúc đó tôi rất mừng.”

“Vậy còn giữa cậu và Thành có chuyện gì? Có phải ghen với anh ấy không?” Tôi cười tủm tỉm, lấy ngón trỏ vẽ vòng tròn trên ngực cậu ấy.

“Anh ta được lắm, theo cậu đủ tám năm, lúc ở nhà anh ta tôi chỉ muốn lời anh ta đập xuống lầu, nhưng nhìn cậu yếu đuối sợ sệt như vậy tôi nghĩ là thôi đi.”

Tôi không hỏi gì nữa. Cậu ấy cũng không nói gì.

“Có phải cậu thích mình lâu lắm rồi không?” Mỗi một lúc lâu sau tôi thỏ thẻ, cảm thấy câu trả lời này có liên quan đến cả đời sau của mình nên nhịn không được mà hồi hộp, lo lắng.

“Ừ.”

“Khi nào?” Tôi ngược mắt lên nhìn cậu.

“Đại khái là lâu lắm rồi.” Cậu ấy cười, xoa xoa đầu tôi như con mèo nhỏ ở nhà.

Lúc đó cậu ấy không nói, mãi sau này tôi mới biết, cậu ấy thực sự là không biết khi nào tồn tại tình cảm đó với tôi. Cậu ấy nói, khi thấy tôi bị ức hiếp, cậu ấy sẽ không ngần ngại đứng ra bảo vệ tôi, khi không bảo vệ được tôi, cậu ấy sẽ cảm thấy khó chịu. Giống như năm lớp bảy, vì không bảo vệ được tôi, lại khiến tôi bị ám ảnh, cậu ấy rất đau lòng.

Thành thực mà nói, tình cảm của chúng tôi không phải hoàn toàn là tình yêu, có yêu, nhưng không nhiều bằng sự ăm ỹ và sự cần. Đúng vậy, chúng tôi đã qua gần nửa đời người có nhau, nửa đời sau có lẽ cũng sẽ như vậy.

Sau khi ăn cơm ở nhà cô, chúng tôi đi dạo ven biển.

“Phát, công mình đi.”

Cậu ấy cúi xuống, hôn lên chóp mũi tôi, “Gọi bằng anh.”

“Công em.”

Cậu ấy cười, rồi công tôi lên vai. Ánh trăng vàng vạc sáng ngoài kia, hôm nay rằm tháng giêng, trăng tròn và sáng nhất. Trăng tròn, lòng cũng tròn. Vì có anh.

31. Chương 31: Hoa Sa Lem, Trường Tồn, Vĩnh Cửu

Thành phố trải qua một mùa nắng nóng cùng lác đác những cơn mưa rào. Tháng tư trôi qua trong vội vã, cũng gần cuối tháng năm, những cơn mưa cứ đến với nhịp độ nhanh và kéo dài hơn. Mọi người vẫn hối hả với công việc của mình. Phát sau đợt thi đã được nhận vào làm bác sĩ khoa nội, còn tôi sau một tuần trở về từ Duyên Hải cũng bắt đầu các đợt kiểm tra sức khỏe rồi bước vào phẫu thuật vào một ngày cuối tháng ba.

Sau hai tháng mọi thứ không có nhiều thay đổi ngoại trừ mái tóc được mang đi làm thành bộ tóc giả ngắn ngủn thì xem như trong hơn hai tháng này mọi biến đổi cũng không quá lớn. Bụng Mai đã nhô lên cao, mỗi khi cô ấy đi thăm tôi đều kệ nệ, có vẻ mệt mỏi hơn thường ngày.

Đầu tôi bắt đầu bớt đau, bác sĩ nói một tuần nữa có thể tháo băng đội tóc giả về nhà. Tôi không ưa mái tóc giả cụt ngắn đó nhưng có đỡ hơn không, con người tôi thật sự rất dễ nuôi.

Mọi người vẫn đến thăm tôi thường, lúc chưa nghỉ hè Thy giúp tôi trông tiệm, hè con bé cũng chính thức kí hợp đồng thực tập tại công ty gần ngoại ô thành phố. Mỗi ngày nó đạp xe mấy cây số đến nhóc Huy phải đau lòng đòi đưa nó đi, nhưng nó cứ khăng khăng đi xe đạp, hoặc ăn vạ không chịu tập đi xe máy. Tuổi trẻ, thật tốt!

Phát mỗi ngày hết giờ làm việc sẽ ở lại đây, xem như trực không công cho bệnh viện. Có chuyện gì chỉ cần gọi cậu ấy một tiếng, không cần đi đâu xa.

....

Nhìn mái tóc giả được trùm lên trên đầu, phủ đi vết thương với mấy cọng tóc đã mọc ra được mấy phân, tôi nhẩm nhó: “Có kì lắm không?”

Phát mặc áo blouse trắng cầm bệnh án trong tay, nhìn tôi trân trối: “Không kì, phong cách lắm.”

“Hừ, phong cách nổi gì, là ai tạo ra cái kiểu kì cục như vậy chứ!” Tôi cảm râm.

“Bà cô à, tóc cô có mấy sợi làm được mái tóc dày như vậy là làm khó người ta rồi.” Mai chống bụng bầu đẩy cửa bước vào, bĩu môi nói giọng không vui.

Tóc này là do cô ấy đặt làm, động chạm tới đứa con tinh thần cô ấy quả là không yên.

“Hôm nay cơn gió nào mang cậu đến đây vậy? Không cần đi làm à?” Tôi nín tay Phát, sợ cô ấy vì lời nói băng quơ của tôi mà nhào qua cho tôi một cú lên cái đầu nhỏ đáng thương.

“Đón cậu về đi sẵn ăn chực một bữa.” Mai cười hì hì: “Thật ra thì đi mua đồ về nấu cơm lại quên không mang tiền. Hai người làm ơn cứu vớt kẻ đói đi.”

Phát lắc đầu trước sự hậu đậu của Mai, nhưng miệng vẫn chiều ý cô nàng. Ai nói người có thai là mẫu hậu chứ! Cậu ấy cười: “Được rồi, mười lăm phút nữa hết ca trực đến nhà tôi làm một bữa ngon đãi cậu.”

Mai cười ha ha: “Chỉ có cậu là tốt! Có điều tốt với mình một, tốt với ai kia mười.”

“Thấy cậu có thai mình không thèm chấp.” Tôi từ tốn nói, quãng mấy thứ không cần dùng nữa vào sọt rác đi ra ngoài.

Ngoài sân nắng kết thành một dải, mấy cánh hoa hoàng hậu vẫn lung linh lay động lòng người. Màu vàng, thật tươi.

...

Cả tuần nay ở nhà làm đủ mọi công việc từ trong ngõ ngách góc kẹt đến tận hàng rào. Cuối cùng cũng thở phào, hài lòng với mấy thứ mà mình sắp đặt.

Tôi tắm sơ qua, thay cái quần jean dài cùng với đôi giày búp bê lững thững qua nhà Phát. Cô Diễm đang làm cơm trong phòng bếp, cô thấy tôi bước vào thì nói vọng ra: “Lát nữa đem cơm cho Phát luôn nhé, nó bảo cô làm thêm mấy phần chắc là cùng đồng nghiệp ăn.”

“Dạ, con biết rồi ạ. Con lên phòng anh ấy tìm một sắp hồ sơ để quên, lát nữa xuống phụ cô.”

Nói rồi tôi tung tăng lên lầu. Ba năm trước tu sửa lại nhà căn phòng này được nới rộng ra, bài trí cũng khác xưa một tí nhưng đáng buồn là lúc nào chúng cũng gọn gàng hơn bên phòng tôi. Cái bàn học ngày xưa được thay bằng cái bàn gỗ nhẹ, trên tường là mấy kệ sách toàn sách chuyên ngành bằng tiếng Anh, có vài cuốn viết bằng ngôn ngữ khác tôi đọc chẳng hiểu.

Sắp xếp lại mấy tờ giấy lộn xộn, tìm cái bìa hồ sơ mà cậu ấy cần, đem mấy cục giấy vo tròn bỏ vào sọt rác tôi mới phát hiện phía dưới chân bàn học còn có một cái hộp bằng gỗ, vừa in với khoảng trống. Thảo nào, lúc trước tôi cứ nghĩ là một ngăn tủ riêng nên không để ý.

Lòng tò mò nổi dậy, tôi khệ nệ lôi cái hộp nặng trĩu ra. Cái hộp nhìn bên ngoài rất đẹp tôi nghĩ là đồ bên trong cũng thật quý giá, không kìm được mở ra xem.

Tôi giật mình, trong đó giống như cả một kho báu chứa tất cả những đồ gợi nhớ về quãng thời gian trong hồi ức của chúng tôi. Chiếc xe điều khiển, búp bê vải, mấy cuốn học vẽ tranh tô màu, mấy cái hoa khô đựng trong cái lọ thủy tinh nhỏ, nếu tôi nhớ không nhầm thì là hoa salem màu tím và trắng. Mở nắp, còn có mùi hương của lá cây khô xộc vào mũi. Đâu đó có người nói rằng: “Tình yêu của chúng ta sẽ luôn vững bền và tươi đẹp như hoa Salem cho dù cuộc sống này không còn nữa.” Không biết tình cảm giữa tôi và cậu sẽ bền vững cho đến bao giờ, nhưng tôi nguyện tin rằng, giữa chúng tôi vẫn còn thứ để níu giữ không phải chỉ là tình yêu. Tôi đóng nắp hộp thủy tinh lại, cột lại cái nơ đã sờn qua bao năm tháng rồi đặt lên bàn làm việc của cậu. Không biết cậu ấy có nhớ hay không?

Lần đó đi Đà Lạt, tôi cố tình mang về còn định trồng ngoài sân. Nhưng thời tiết khác biệt giữa hai thành phố, hoa cứ vậy mà không sống nổi, nó héo hắt, chết đi. Thấy tôi buồn bã, Phát đem cả đồng hoa về dùng máy sấy sấy cho khô, rồi để trong một cái lọ cất đến bây giờ. Trong đó còn có mảnh giấy nguệch ngoạc tôi giữ trong ví. Tôi giữ mảnh giấy, cậu ấy giữ cái lọ. Hóa ra năm tháng đi qua, những gì chúng tôi cất giữ vẫn còn.

Ngoài ra còn có mấy món đồ linh tinh, đồ chơi làm bác sĩ có cái ống nghe đo nhịp tim bằng nhựa. Nhìn mấy món đồ này tôi chợt nhớ đến một chuyện đã xa xôi lắm rồi.

Từ nhỏ tôi đã không có ước mơ gì lớn, chỉ đến năm lớp năm bài thi chất lượng đầu năm là viết về ước mơ tương lai, lúc đó tôi mới bắt đầu có ước mơ. Tôi đã viết mình muốn trở thành bác sĩ, bác sĩ có thể chữa khỏi bệnh ọi người, bác sĩ trong thâm tâm tôi giống như cô Phương bạn của ba mẹ, một người phụ nữ xinh đẹp lại ân cần đối với bệnh nhân. Đó là ước mơ duy nhất mà cậu ấy biết, đến lớn hơn rồi, biết khả năng không thể nên ước mơ tôi dần hạn hẹp. Đến cuối cùng nhiệt huyết muốn làm bác sĩ cũng không còn, giấc mơ ấy theo thời gian cũng trôi dạt về phương nào. Giờ gặp lại tôi thấy lòng mình nao nao.

Kéo mấy món đồ ra, phía dưới đáy hộp còn có cả bài văn năm đó, tám điểm. Mũi tôi cay cay, thì ra ước mơ thời còn bé chính tôi cũng đã quên đi vậy mà cậu ấy vẫn giữ. Cậu ấy giữ kĩ trong lòng, âm thầm thực hiện.

Còn bao nhiêu điều mà cậu làm vì mình mà mình không biết nữa, hả Phát? Tôi lẩm bẩm, không muốn khóc.

Có lẽ nếu không có Phát cuộc đời tôi sẽ rẽ sang một hướng khác rồi.

Lúc mới nhận thức được mọi việc xung quanh, cuộc sống tôi đã có thêm một người tên Phát. Cậu ấy lớn hơn tôi không nhiều, hai đứa chơi đùa cùng nhau, có lúc giận dỗi, có lúc túm tóc nhau mà lẩn lock ngoài sân. Khoảng thời gian ấy chúng tôi bình đẳng, bình đẳng như những đứa trẻ khác.

Khi được đến trường, học mẫu giáo, cấp một, cậu ấy lớn vượt hơn tôi khá nhiều, đi bên cậu tôi có cảm giác mình thật nhỏ bé. Lúc đó tôi cũng vẫn còn là đứa bé kiên cường, bị con bé chung lớp chửi là đứa dở hơi tôi đã âm thầm nhờ Phát bắt sâu róm bỏ vào học bàn con bé. Dần dà, những chiêu trò của tôi có Phát ủng hộ, cậu ấy thay tôi trừng phạt mấy đứa hay ăn hiếp tôi. Sự phụ thuộc vào tôi với cậu ngày một lớn hơn.

Năm cấp hai, cấp ba, cậu ấy hoàn toàn là chỗ dựa an toàn cho tôi. Lúc đó, cậu ấy sẽ đi mua đồ ăn, mua nước, không kịp làm bài tập cậu ấy cho tôi chép những bài khó, lúc kiểm tra loay hoay không biết làm luôn có một mảnh giấy nhỏ được chuyển qua, đến phút cuối không biết gì thì cứ chép bừa, hẳn là trên trung bình. Càng lớn, tôi càng lớn thấy mình không làm được trò trống gì. Có người bảo tôi ra vẻ yếu ớt, có người nhìn tôi với ánh mắt thương hại. Nhưng tôi không hoàn toàn cảm thấy mình yếu ớt, chỉ là sự ỷ lại của tôi vào Phát đã vượt qua ngưỡng chấp nhận được. Tức là, cậu ấy đang sống không chỉ cuộc đời cậu, còn gánh vác luôn một nửa cuộc đời đứa dở hơi như tôi, lại còn lấy đó làm vui vẻ, chưa bao giờ than phiền.

Cậu ấy đi du học, tám năm đó không có cậu. Kí ức như một cái vòng lẩn quẩn, mờ ảo. Lúc đó mới chính là lúc tôi hơi trưởng thành. Tôi không còn phụ thuộc vào một người nhiều, tôi không còn ương bướng vùi vĩnh, bị ức hiếp cũng tự mình đứng lên chống lại. Sâu thẳm trong lòng lúc nào cũng thiếu đi cảm giác an toàn, nhưng tôi đã che giấu được bằng vẻ ngoài bất cần cùng ỷ mị của mình.

Trong cuộc đời tôi cậu ấy giống như một ngọn đèn, được thắp lên bất kì khi nào cần chứ không phải ánh mặt trời lúc sáng lúc tối. Cậu ấy đã là ánh sáng ấy bao nhiêu năm qua, và có lẽ là mãi sau này cũng vậy.

32. Chương 32: Chương 32:

Cơn mưa vừa qua như gột rửa cái thành phố này mang cho nó một tầng sinh khí mới. Tôi bước xuống sân, những giọt nước còn đọng lại trên sân thành vũng, ánh nắng yếu ớt chiếu xuống làm chúng trở nên đẹp dịu dàng.

Thành đợi tôi ngoài cửa, anh không đi xe máy như thường ngày mà lái chiếc Toyota màu bạc. Anh dựa lưng vào xe, nhìn tôi. Áo sơ mi màu đỏ rượu làm tôn dáng cao to của anh. Anh vẫn xuất sắc như vậy, không lờo lẹt nhưng rất thu hút ánh nhìn. Hình như lần đầu tiên gặp tôi cũng suýt bị anh hút hồn.

Tôi tiến lại gần, kéo kéo vạt váy của mình. “Hôm nay sao biết em mặc váy mà đi xe này vậy?”

Thật ra bây giờ tôi có hẹn với Phát nên cố tình mặc cái váy này. Vải voan màu xanh, chân váy có mấy bông hoa, thắt lưng to bản màu trắng. Mấy năm qua tôi cùng Mai mua váy khá nhiều, nhưng lại không có cơ hội mặc.

“Xe anh em họ mượn rồi.” Anh cười cười. Tôi biết anh không thích lái xe hơi. Phát cũng vậy. Đối với đường thành phố này mà nói, đi xe máy, xe mô tô có lẽ nhanh hơn nhiều. Hai người không thích gò bó, vả lại, muốn đi vào hẻm xe cũng khó mà vào lọt.

Phát thích đi mô tô, cậu ấy thích hít thở không khí quen thuộc của thành phố này dù không ít lần tôi nói không khí thành phố này ô nhiễm lắm rồi. Xe phân khối cao của cậu ấy hình như không thích hợp với hình tượng bác sĩ của mình, nhưng nếu cậu ấy quan tâm đến mặt mũi hay hình tượng thì cậu ấy vốn dĩ không phải là Phát.

Tôi và Thành đi ăn ở một quán ăn Hàn Quốc nhỏ, trong một gian phòng có bốn ghế với một cái bàn cũng nhỏ nốt. Không khí thật ấm áp. Gọi một lẩu kim chi, hai phần thịt ba rọi nướng cùng với kim bắp, đợi phục vụ đi rồi mới thấy anh ấy nhìn chằm chằm tôi.

“Sao vậy? Em xinh đẹp lắm hả?”

“Nếu anh nói không cam lòng có thể rút lại lời chúc phúc của anh không?” Anh thông thả nói.

Tôi mỉm cười, nhìn anh: “Anh biết câu trả lời mà.”

Tôi đã quyết định rồi sẽ không dễ dàng thay đổi. Mà tôi tin, tin tưởng Hân sẽ làm anh yêu thương, nhiều hơn anh đã từng chôn vùi vào tôi.

“Nếu em gặp em trước, kết quả vẫn như thế này sao?” Mắt anh lấp lánh, từng đợt sóng trong xoáy mắt anh mãnh liệt tỏa ra một loại buồn nhạt nhạt, có thể là anh vẫn không cam lòng.

“Em không biết,” tôi thành thật, “vốn dĩ em đã không có quyền lựa chọn, không phải sao? Phát vì em mà trưởng thành, cậu ấy vì em mà từ bỏ rất nhiều thứ, ngay cả ước mơ của em cậu ấy cũng thay em âm thầm thực hiện. Giữa chúng em không có cái gọi là vừa gặp đã yêu, hay yêu nhau sống đi chết lại, em không biết cảm giác đó, ở bên cạnh cậu ấy cho em cảm giác an toàn, bình lặng, em muốn sau chúng em mãi như vậy là được rồi.”

Anh vẫn nhìn tôi như vậy cho đến khi bồi bàn đem thức ăn ra. Tôi cũng không nói gì, có lẽ lần này nói rõ đủ để anh thôi đừng hy vọng nữa, đừng vướng bận gì nữa có lẽ sẽ nhẹ lòng hơn.

Ăn xong chúng tôi đi dạo một vòng, thành phố lên đèn là cảnh tượng buồn bã nhất mà tôi nhìn thấy. Từng ánh đèn vàng leo lét, mọi người đi trên đường đều mang vẻ hối hả tất bật của thời khắc kết thúc một ngày. Anh lái xe chạy ra ngoại ô, hướng Nam Cần Thơ con đường vẫn lai không ồn ào tấp nập.

“Nếu anh muốn mang em giấu đi thì sao?” Anh mỉm cười nhìn tôi, ngón tay gõ gõ tay lái.

Tôi siết chặt cái giò xách trong tay, ngoài kia mưa bụi, từng cơn lốc bụi mịt mù khiến tôi hơi sợ sệt.

“Sẽ không, anh sẽ không, trong lòng em anh không phải là người như vậy.” Tôi cười cười, hướng mắt về phía tòa nhà chọc trời phía xa xa.

“Vậy anh là người thế nào?”

“Anh sẽ không tổn thương em.”

“Anh không giống cậu ấy, không cao thượng như cậu ấy, không phải là người ở bên cạnh em mỗi ngày như cậu ấy, anh không phải cậu ấy.” Anh gầm lên từng chữ rõ ràng. Tôi nhìn anh như vừa tỉnh lại sau một cơn ác mộng, anh hoàn toàn xa lạ. Không giống người con trai tính tình dễ chịu như bao năm qua, hăm sâu trong đôi mắt anh là vẻ điên cuồng, giằng co. “Ha ha, không phải chỉ cần em là của anh thì cậu ta không có quyền chen vào nữa hay sao? Hả?”

“Anh đừng tưởng làm vậy nổi ấy náy trong lòng em sẽ giảm đi, Thành, không có. Em có lỗi với anh, em sẽ cố gắng đối xử tốt với anh, không liên quan đến việc giữ gìn hạnh phúc của em. Vậy nên, anh đừng làm như vậy nữa.” Nói rồi tôi cup mắt xuống. Tôi đã hiểu anh muốn gì.

Anh thở dài, “Có nên khen em thông minh hay không?”

“Không phải em thông minh, mà em hiểu anh.”

Anh không nói nữa, rẽ xe theo hướng nội ô thành phố quay ngược trở lại. Biết anh vì sợ tôi áy náy nên ấn tượng cuối cùng muốn để lại là vẻ điên cuồng, đáng ghét của mình. Nhưng anh không biết, anh càng làm như vậy càng khiến tôi tự trách mình. Anh không cần dốc sức vì tôi nhiều như thế, tôi không đáng.

“Anh sẽ trở về Bình Dương, về với quê hương mình.” Anh nhìn vào khung cảnh tối đen ngoài kia, không nhìn tôi.

“Không phải công việc đang thuận lợi sao?”

“Công ty mở thêm công ty con, anh qua đó sắp xếp lại công việc rồi ổn định bên đó luôn.”

“Vậy còn...” Tôi muốn hỏi Hân, nhưng rồi không biết mở miệng thế nào.

“Anh và cô ấy, không thể.” Anh nhẹ giọng nói một câu lại bóp chết hy vọng lớn lao trong lòng tôi. “Vốn anh nghĩ em sẽ buồn không ngờ em lại nhẫn tâm đuổi anh đi sớm như vậy, còn muốn bán anh cho người khác.”

“Thật ra cơ hội phát triển ở đó tốt hơn thành phố nhỏ bé này, em cũng hy vọng anh sống tốt.”

“Cám ơn em.”

Tôi biết câu này là thật lòng. Đứng trước cổng bệnh viện nhìn chiếc Toyota hòa vào làn xe phía trước, tôi mới lẩm nhẩm, “Tạm biệt anh, tuổi trẻ bồng bột của em,” rồi xoay người bước nhanh vào bệnh viện. Sự chia ly này, trước mắt tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt nhưng trong lòng tôi sớm cảm thấy trống vắng. Dù muốn dù không, tám năm qua anh ấy là một người bạn đối xử thật tốt với mình.

...

Hôm nay trời không mưa, gió hơi lạnh nhưng sao vẫn lên, những ngôi sao trên nền trời đen vẫn chớp tắt không ngừng. Phát từ trong phòng đem ra cho tôi ly ca cao nóng rồi ngồi cạnh tôi. Tôi vẫn nhìn ra con đường lớn ngoài kia, đèn nhà nhà vẫn còn sáng, tôi dựa vào vai cậu ấy: “Thật sự trước giờ có bao giờ cậu trách mình không?”

Phát cau mày nhìn tôi một cách khó hiểu.

“Lúc nhỏ bám víu cậu không buông, bị nhóc mập ăn hiếp đi mách cậu, lớn lên chút cô bạn lớp trưởng thích cậu mình không vui nên nghỉ chơi còn kiếm chuyện giận dỗi. Lớn lên lại sợ có tình cảm với cậu nên cố tình tránh ra xa, không dám tin tưởng, không dám giao trái tim ra. Cậu luôn lạnh lẽo nhẫn nhịn như vậy, không tính toán với mình, còn chặn trước những nguy cơ khiến mình không vui...” Nói đến đây giọng tôi đã nghẹn nghẹn.

Tôi nhớ tất cả những gì xảy ra như một cuốn phim chạy chậm, mọi kí ức được lật lên có vui vẻ, có ngọt ngào có đau đớn. Nhớ cô gái đầu tiên thổ lộ thích cậu ấy vào năm lớp sáu, cô ấy đưa thư ai cũng biết, cả lớp chọc cô ấy đến đỏ mặt. Phát thì làm như không có gì, còn gởi lại thư cho cô ấy. Lúc ấy tôi buồn bực một mực muốn học đi xe đạp, chị gái hàng xóm tập xe cho tôi, té rách đầu gối cũng cố chịu đựng không khóc. Lúc chân đau đi khắp khiêng về nhà Phát mới gỡ vết thương ra coi, máu chảy thấm ướt cả cái quần thể dục, lúc đó mới vừa thấy đau đớn và sợ sệt nín lấy vạt áo cậu ấy khóc rầm rức không ngừng. Phát nhẹ nhàng băng bó vết thương cho tôi, còn cho tôi hai viên sô cô la mới để được tôi nín khóc.

Mãi lâu sau này tôi mới biết là cậu ấy trả thư cho cô gái kia, bảo cô ấy đừng viết thư nữa, sau này cậu biết vì vậy tôi buồn nên những lá thư về sau không bao giờ để tôi thấy hoặc thủ tiêu trước khi tin tức truyền đến tai tôi.

“Cậu trốn trong vỏ ốc lâu như vậy tôi đành ra sức bảo vệ cậu.” Nói rồi cậu ấy thở dài, lấy tay lau những giọt nước mắt trên má tôi. “Biết vậy tôi đã thử dùng một trong những cô gái bên cạnh thử thách tình cảm của cậu, nhưng mà tôi sợ, sợ cậu buồn, sợ cậu trốn biệt trong vỏ ốc của mình vĩnh viễn không chịu đi ra.”

Tôi ngơ ngác nhìn Phát, thì ra người tự tin như cậu cũng sợ. Chúng tôi đều sợ hãi, vì vậy con đường đến với nhau lại gian nan như thế.

“Cậu học y, vì mình sao?” Tôi hỏi.

Tôi không dám tin một người sẽ vì một đứa con gái như tôi từ bỏ ước mơ lớn lao của đời mình. Tôi vẫn cố chấp muốn nghĩ rằng những điều cậu ấy làm vì tôi đừng quá nhiều để tôi không cảm thấy tình cảm của tôi so với cậu nhỏ bé.

“Ừ, vì cậu nói làm bác sĩ thật vĩ đại, thật đẹp mắt, thật có ích,” cậu ấy nhìn tôi thật lâu rồi nói tiếp: “Có lẽ cũng là vì muốn làm bác sĩ để chăm sóc cậu, lúc cậu bị bệnh ý nghĩ này cứ đeo bám tôi mãi, từ từ hình thành một loại chấp niệm không thể bỏ, cũng giống như ý nghĩ muốn giữ lấy cậu cho riêng mình. Cậu không cần thấy tình cảm của tôi gây ra cho cậu áp lực quá lớn, cứ vô tư như từ bé đến giờ là được rồi.”

Cậu ấy cười toe, rồi ôm tôi vào lòng.

Lần đầu tiên cậu ấy nói với tôi những lời như vậy, thầy từng nói Phát không giỏi nói ngọt. Nhưng mà chính sự chân thành của cậu cũng đủ làm tôi cảm thấy ngọt ngào.

Mãi như thế này, nhé Phát!

33. Chương 33: Có Những Mùa Hoa Không Bao Giờ Tàn...

Sau một trận mưa to nhiệt độ giảm xuống đáng kể. Đứng ngoài cổng bệnh viện tôi cố kéo kéo vạt áo cho gió đừng thổi vào người, cho cái lạnh đừng khiến tôi đỡ hơi đứng đây run lấy bầy.

Mai đau bụng, hại tôi hồi hải chạy qua xem, bác sĩ nói bị động thai cần phải ở lại điều dưỡng vài ngày sẽ không sao tôi mới nhẹ nhõm hẳn, có tâm trạng đứng đây đợi Phát xong ca trực rồi cùng về.

Tuy đêm đã khuya, đường đã vắng người qua lại, thậm chí hai ba phút mới thấy một chiếc xe chạy qua nhưng mọi công việc trước cổng vẫn diễn ra như ban ngày. Chỗ chị bán thuốc lá, trà đá vẫn sáng đèn, chị ấy ngồi gà gật trên chiếc ghế dựa sọc. Xe bắp nấu, xe bánh mì, bánh bao... vẫn còn vài cái loe ngoe chưa bán hết. Dưới ngọn đèn đường chiếu xuống toàn là cảnh mưu sinh khổ cực.

Tự dưng thấy lòng buồn buồn.

Tôi đi men theo dọc con đường nhỏ rồi đứng dưới tán cây sứ, nhìn dòng người ra vào không ngớt. Y tá, bác sĩ, người nhà có bệnh nhân cấp cứu nửa đêm thay vào đi ra vào không ngớt.

Tôi sợ bệnh viện, nơi này cho tôi những kí ức không vui. Ở đây, sự chia ly còn khốc liệt hơn là bến xe. Bởi người không thể trở ra được là người vĩnh viễn không thể trở về, hành trình con người trên chuyến xe còn có thể quay lại, còn có chuyến ngược lại quay về. Nhưng nơi này chia ly, chỉ có chuyến đi, không có chuyến về, thiên đường thì xa vời vợi.

Đứng khá lâu, đến lúc đầu gối lạnh cóng tôi mới thấy bóng dáng cao ngất của Phát bước ra. Vần bóng dáng quen thuộc ấy nhưng phút giây này tôi thấy lòng mình đờ ra vài khúc. Đi bên cậu ấy là Vy.

Tôi rúc sâu vào thân cây, nép hẳn vào đó nhưng Phát nhìn một cái vẫn phát hiện ra tôi. Cậu ấy đi về hướng này, đi về phía tôi nhưng tay tôi lại run lên, có ý định muốn quay đầu bỏ chạy.

“Mây!” Cậu ấy gọi, càng đến gần tôi cậu ấy càng chạy nhanh.

Lúc bắt được tay cậu ấy tôi mới phát hiện bàn tôi đã lạnh đi rất nhiều, cậu ấy lấy áo khoác quần ngang cho tôi đỡ lạnh.

“Sao trời lạnh vậy mà ở ngoài này?” Phát nói, định kéo tay tôi đi về phía nhà xe, Vy cũng đã đi đến gần chúng tôi hơn.

Tôi gần tay cậu ấy ra nhưng cậu ấy lại nắm chặt hơn, tôi nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, cậu ấy nhìn tôi như có điều gì khó nói lắm. Tôi không cố giật ra chỉ lạnh nhạt một câu: “Anh có gì giải thích với em?”

Giờ này, tôi chỉ còn cách dùng cách này để nước mắt yếu mềm không rơi ra. Tôi biết Vy còn trong thời gian học, theo như loài Khánh nói thì không thể nào xuất hiện ở đây. Vậy mà giờ cô ta ở đây, còn nói cười vui vẻ cùng Phát đi từ trong bệnh viện ra. Bảo tôi không nghĩ gì sao? Không thể. Tôi tin Phát, nhưng giờ phút đứng trước một cô gái nữa tôi muốn cậu ấy thành thật hơn với mình.

“Nghe anh nói, được không?” Phát kéo tôi lại, tôi đứng yên giường đôi mắt giận dữ nhìn trừng trừng vào cậu ấy.

“Không Phải như em nghĩ đâu, chuyện này...” Phát chưa nói hết Vy đã đến gần, cắt ngang lời cậu ấy muốn nói.

“Nói thật với cô ấy đi, nếu không sau này anh sẽ hối hận.”

Chỉ một câu nói hoàn toàn đẩy tôi xuống vực thẳm.

Phát quay lại trừng mắt với Vy: “Cô đừng làm mọi việc rắc rối nữa, được không? Đi đi, việc tôi tự tôi lo.”

Vy vẫn đứng đó, cười cười: “Có những chuyện chỉ phụ nữ mới hiểu nhau. Anh nói cho cô ấy biết đi, yêu một người, không phải lúc nào cũng bảo vệ người đó trong một cái hộp thủy tinh. Dù an toàn cỡ nào, cũng rất dễ dàng bị vỡ.”

Nói rồi cô ấy xoay người bước đi, nhìn bóng lưng cô đơn của cô ấy tôi không khỏi tự hỏi, tại sao nghe cô ấy nói tôi lại cảm thấy là lạ. Hay là, tôi ngốc đến độ không phân biệt được đâu là khuyên răn đâu là châm dầu vào lửa.

Phát vỗ vỗ đầu tôi, ôm tôi vào lòng, cậu ấy lẩm nhẩm: “Có lẽ nên nói cho em biết chuyện này rồi. Đừng khóc, đừng khóc, đừng hiểu lầm, anh và cô ấy không có gì hết. Nếu tin tưởng, hãy đi theo anh.”

Rồi cậu ấy nắm tay tôi kéo tôi vào bệnh viện. Tuy nói vậy nhưng cậu ấy không cho tôi cơ hội được giãi ra. Đi thẳng vào phòng chăm sóc đặc biệt, cậu ấy từ từ kéo rèm cửa còn tôi chỉ biết trân trối nhìn vào đó, chết lặng.

“Cậu ấy phẫu thuật sau em hai ngày, khi em vừa tỉnh lại cậu ấy được đưa vào bàn mổ. Cậu ấy không may mắn như em, trên người cậu ấy không phải chỉ là một khối u, mà là ung thư, phẫu thuật xong sau này cơ hội tái phát gây nguy hiểm rất cao. Ca phẫu thuật không mấy khả quan cho đến giờ vẫn chưa thể tỉnh lại, vẫn đang để bác sĩ theo dõi.”

Khánh, cậu ấy bảo đi tu nghiệp sáu tháng mà, cậu ấy hứa sáu tháng về sẽ dẫn tôi đi Tây Nguyên, đi qua mùa hoa dã quỳ mà. Tại sao cậu ấy lại nằm im ở đó, tại sao cậu ấy lại không giữ lời hứa với tôi?

Phát ôm tôi, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng tôi, trong lòng tôi vẫn không ngừng tự hỏi, tại sao lại là Khánh?

“Anh hứa với cậu ấy không cho em biết, nhưng Vy nói đúng, em có quyền được biết. Em đừng trách anh, anh chỉ sợ em vừa hết bệnh không thể chịu quá nhiều áp lực. Cậu ấy sẽ tỉnh lại, không sao hết, em phải tin cậu ấy.”

“Em cũng tin.” Nói rồi tôi nhẹ nhàng vòng tay ôm cậu ấy, giấu đi hai dòng nước mắt đang lăn dài trong chiếc áo sơ mi còn vương mùi của cậu ấy, “Xin lỗi anh.”

“Cậu ấy gửi cho em thứ này.” Nói rồi Phát chìa tay đưa cho tôi một quyển sổ nhỏ.

Tôi cũng không nói gì, hai chúng tôi đi ra nhà xe rồi cùng nhau về. Tôi không thể cứ đem những phiền muộn bận lòng đến cho Phát, dù có như thế nào tôi cũng sẽ tự mình vượt qua.

...

Khánh ra đi đột ngột vào một ngày mưa tháng tám, khi tôi đang sắp xếp lại công việc của mình ngoài tiệm, người đến đón tôi sang đó là Phát.

Cậu ấy không chào tạm biệt tôi đã vội ra đi, cậu ấy nằm đó, yên lặng mà thanh thản. Nhìn người nhà đến sắp xếp cho cậu ấy ra về, lúc đó tôi đã không rơi một giọt nước mắt nào, tôi vẫn luôn miệng lẩm bẩm nói xin lỗi như linh hồn xa xôi cậu ấy sẽ nghe được.

Đối với tôi cậu ấy không chỉ là một người bạn, còn giống như người em trai nhỏ, cậu ấy có nhiệt huyết, có năng lực, có lúc cũng lém lỉnh, muôn hình vạn trạng. Mọi việc tôi và cậu ấy cùng nhau trải qua tất cả xoáy vào nhau, từng ngày cậu ấy tỉ mỉ chăm sóc ấy cây xương rồng trong tiệm, dọn dẹp lại mọi thứ, cầu nguyện tôi không biết mua đồ ăn để sẵn trong nhà.

Thì ra đến một lúc nào đó đau quá, người ta sẽ không thể nào khóc được.

Tôi cứ thế ngơ ngẩn suốt mấy ngày. Có lúc còn lục lại email, trong đó cậu ấy vẫn còn nói mình đi tu nghiệp rất tốt, mấy cô em nước ngoài rất nhiệt tình. Có lúc lại quên bẵng việc cậu ấy đã rời xa chúng tôi. Có lúc còn nghĩ, à hóa ra đây chỉ là một giấc mơ mà thôi, lẽ giáng sinh cậu ấy sẽ đúng hẹn trở về. Thì ra, trên đời lại có nhiều chuyện gạt người như thế. Suy cho cùng, người không chịu đổi mặt như tôi đến cuối cùng vẫn phải tỉnh ra.

Sau khi viếng lễ tang Khánh, Phát đưa tôi về tiệm. Cậu ấy dặn tôi ở lại đây, buổi chiều cậu ấy sẽ sang đón. Nhìn xe cậu rẽ nước lái về phía bệnh viện tôi bỗng sợ phải chia ly. Nỗi đau chia ly nào cũng là quá lớn.

Tôi điện thoại cho Phát, nước mắt bây giờ mới không tự chủ được rơi xuống ướt cả đôi tay đang run run.

“Anh quay lại đi, quay lại đi, em không muốn một mình...”

Tôi bật khóc như một con ốc, Phát chạy vào trên người vẫn còn dính nước mưa ướt nhoe. Cậu ấy ôm tôi vào lòng, vỗ vai ấm áp ấy bao năm qua chưa bao giờ thay đổi.

“Em sợ lắm. Sợ anh lại bỏ em mà đi. Cậu ấy đã tồn tại chỗ này quá lâu rồi, vậy cũng đột ngột quay người ra đi. Ngay cả câu nói tạm biệt với em, thời gian chuẩn bị tâm lý cậu ấy đều không cho em. Cậu ấy đáng ghét! Em không cần, không cần quen biết nhau lâu như vậy rồi đột nhiên biến mất. Anh cũng không được biến mất, đừng biến mất được không?”

Tôi mặc kệ Phát lau lung tung trên mặt, nước mắt tôi vẫn cứ không ngừng rơi ra, như cơn mưa ngoài kia, như mọi thứ gột rửa lại thành phố này.

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi, anh định để em một mình suy nghĩ, không phải bỏ rơi em, anh không bỏ em lại, ngoan...” Lời nói cậu ấy cũng lung tung lộn xộn. Nhưng tôi nghe hiểu được. Trong cơn người đang nhòe đi của tôi, chợt thấy nước mắt cậu ấy cũng rơi trên lòng bàn tay tôi bỏng rát. “Anh sợ em sẽ vì cậu ấy mà đau khổ, sẽ không cần anh, anh rất sợ, sợ em rời xa nên không dám đối mặt với em.”

“Quyển nhật kí đó em không có đọc, em không biết tình cảm của cậu ấy đối với em là gì, nhưng em yêu anh, em sẽ không lựa chọn từ bỏ, anh cũng đừng bỏ em, được không?” Giọng nói tôi tự động trở nên run run, thật ra quyển sổ đó tôi không có đọc, không dám đọc. Lúc cậu ấy tái phát lại bệnh nặng hơn, khả năng tỉnh lại thấp hơn dự tính ban đầu rất nhiều, lúc đó tôi ngày nào cũng hy vọng cậu ấy sẽ khỏe lại, tôi sẽ ném trả quyển sổ vào mặt cậu ấy rồi trách sao có gì không chịu nói thẳng với tôi lại dùng đến cách độc ác này. Nhưng chờ đợi tôi ở phía trước không phải là một Vũ Khánh khỏe mạnh cho tôi mắng chửi, mà là một linh hồn đang dần dần lìa xa chúng tôi, trôi dạt về phía chân trời.

“Ngủ một lát đi, anh sẽ không đi, ở lại với em.”

Có lời hứa của cậu ấy là tôi yên tâm rồi, vì một mối tích tụ mấy ngày tôi vừa nhắm mắt đã thiếp đi lúc nào không hay, lúc thức dậy bầu trời bên ngoài đã tối mịt.

“Đi, anh pha nước nóng cho em tắm, rồi cùng anh đi đến chỗ này.”

Bóng dáng cao lớn của cậu ấy bỏ vào phòng bếp, đem hai bình thủy nước đổ vào thao trong phòng tắm rồi thử độ nóng, kéo tôi vào phòng tắm. Nước nóng làm tôi tỉnh táo lại, rốt cuộc cũng đỡ mệt hơn, nhìn cậu ấy mỉm cười tôi cũng tự nhìn lại mình trong gương tự nhủ: Phải vui vẻ, bất cứ giá nào cũng phải hạnh phúc. Sau khi gột rửa tất cả tôi sẽ nhìn về phía tương lai, bỏ sau lưng mọi quá khứ không có chỗ chen chân của hạnh phúc này.

“Em đói, muốn ăn món ăn của anh làm, em muốn ăn kem, muốn ăn táo, muốn ăn sô cô la...” Tôi ôm eo Phát cọ cọ.

“Được rồi, được rồi. Anh sớm chuẩn bị hết rồi, chúng ta về nhà.”

Tôi và Phát không về nhà, cậu ấy lái xe ra khỏi khu đô thị tấp nập. Ngoài kia mưa đã không còn rơi nữa, những ngọn đèn đường không chỉ thê lương mà còn ấm áp. Quẹo vào một con đường xa lạ, rồi dừng xe trước một ngôi nhà có cánh cửa màu đen, cùng hàng rào màu trắng có trồng hai giàn hoa ti gôn trước cổng.

Phát cầm chìa khóa mở cửa, tôi chưa kịp hỏi cậu ấy đã lái xe quay trở lại chạy vào ga ra xe.

“Đây là đâu vậy?”

Cậu ấy mở cửa xe, xách túi xách của tôi rồi kéo tôi vào trong nhà, nắm lấy bàn ảm áp của cậu ấy chỉ nghe cậu ấy nhỏ giọng nói một câu: “Nhà.”

Đem túi xách để xuống bàn phòng khách, cậu ấy kéo tôi lên lầu trong khi tôi còn mãi miết nhìn những khung ảnh treo trên tường.

Đi thẳng lên hai cầu thang, không phải là một tầng lầu ảm áp như tầng một, mà là một khoảng sân rộng. Phát bật công tắc, dưới ánh đèn mọi thứ như thật lung linh huyền ảo khiến tôi không dám tin vào mắt mình.

Phát ôm tôi từ phía sau, lưng tôi dựa vào khung ngực rắn chắc của cậu. Trước mặt tôi là một khoảng sân, một khoảng sân có đủ các loài hoa, từ hoa trong chậu đến hoa treo trên giàn, mọi thứ đều muôn màu muôn sắc. Phía trên còn có một lớp kính thủy tinh trong suốt nếu không mở đèn tôi còn nghĩ đây hẳn là một tầng sân thượng bình thường.

Muốn mở miệng nói gì đó nhưng tôi lại không nghĩ mình không thốt nên lời, chỉ biết nhoẻn miệng cười hạnh phúc trong khi nước mắt không kìm được chảy dài.

“Có những bông hoa ươm mầm trong lòng em, nó vẫn sẽ sinh sôi như khu vườn nhỏ này. Mỗi lúc em buồn, chúng sẽ là bạn của em, mỗi lúc em vui vẻ, có thể mang những bông hoa chưng trong nhà. Quanh năm, chúng sẽ vì em mà nở, giống như anh, em hãy nhớ dù vui hay buồn anh cũng giống như chúng vĩnh viễn bên cạnh em.”

Cậu ấy xoay người tôi lại, cầm tay đeo lên ngón áp út một chiếc nhẫn lạnh lạnh: “Không cần biết có chuyện gì, chỉ cần giao mình cho anh.” Trong đêm đôi mắt cậu ấy nhìn tôi dịu dàng mà tha thiết, ánh mắt mà mãi sau này khi nhớ lại tôi vẫn còn thấy ảm lòng, cậu ấy nói: “Lấy anh đi.”

Tôi giả vờ suy tư nói: “Phát, sinh nhật vui vẻ. Hôm nay em không kịp chuẩn bị quà nên đành mang mình tặng cho anh, anh nhất định phải biết quý trọng em, không được rời xa em...”

Nói rồi kiễng chân hôn lên môi cậu ấy, sau đó vòng tay rúc vào ngực cậu không dám ngẩng đầu lên. Phát bất đắc dĩ vuốt vuốt mái tóc cụt lủn không đẹp của tôi cười cười: “Em thật ngốc.”

Không biết tương lai sẽ có bao nhiêu khó khăn chờ đón. Sẽ có người đến, người đi, cũng có những người lướt qua đời tôi rồi lìa xa mãi mãi, nhưng tôi tin cậu ấy vẫn sẽ ở đó. Chậm rãi cùng tôi lớn lên, chậm rãi dắt tay vượt qua bao năm tháng.

Chúng tôi gọi đó là hạnh phúc.

~*

~The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-mua-hoa-mai-no>